

๑๖๑
๑๖๖๖ ๘
๑ ๒

แนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนิพนธ์ประเภท Songs และ Sonnets
ของ จอห์น คัทนั้

๒๖ ส.ค ๒๕๓๐

ปริญญาานิพนธ์
ของ
อรพรรณ วรรณกุล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ ๒๕๓๐

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

164061

แนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนิพนธ์ประเภท Songs และ Sonnets
ของ จอห์น ดันน์

บทคัดย่อ

ของ

อรพรรณ วรรณกุล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2530

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาบทกวีที่พิมพ์ประเภท Songs and Sonnets ของ

จอห์น คัทนั เพื่อสำรวจจุดแนวคิดเกี่ยวกับความตาย และจุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย
ในบทกวีนี้ การวิจัยพบว่า จอห์น คัทนักล่าวถึงความตายไว้ในบทกวีทั้งหมด 39 บท จาก
จำนวนบทกวีทั้งหมด 64 บท และบทกวีทั้งหมด 39 บทนี้ สามารถแบ่งออกได้เป็นกลุ่มโดยยึดตาม
แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่เหมือนกันได้เป็น 8 กลุ่ม และแบ่งเป็นกลุ่มโดยยึดจุดประสงค์
ในการกล่าวถึงความตายที่เหมือนกันได้ 7 กลุ่ม

แนวคิดเกี่ยวกับความตายทั้ง 8 กลุ่มแนวคิด มีดังนี้ แนวคิดที่กล่าวถึงความเชื่อที่ว่า
ตัวตนของมนุษย์มิได้สิ้นสุดลงเมื่อคนผู้นั้นตาย (21 บท) แนวคิดที่กล่าวว่าการตายเกิดจาก
ความรักและการกระทำของความรัก (11 บท) แนวคิดที่กล่าวว่าการตายเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัว
สำหรับผู้ที่ยังมีชีพ (7 บท) แนวคิดที่เปรียบเทียบการตายกับการจาก (5 บท) แนวคิดที่กล่าวว่าการ
ความตายเป็นความเที่ยงแท้ที่มนุษย์จะต้องได้รับ (4 บท) แนวคิดที่กล่าวว่าการตายของพระ
เยซูเป็นถึงสำคัญยิ่งต่อมนุษยโลก (3 บท) แนวคิดที่กล่าวว่าการตายเป็นการสูญเสียของโลก
(2 บท) และแนวคิดที่ต่างไปจากที่ใดจัดเป็นหมวดหมู่ไว้แล้ว อีก 6 บท บทละ 1 แนวคิด

สำหรับจุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตายซึ่งแบ่งได้ 7 กลุ่ม มีดังนี้ จุดประสงค์
ที่จะเตือนคริสตศาสนิกชนให้ระลึกถึงพระเจ้า (10 บท) จุดประสงค์ที่จะกล่าวถึงความเจ็บปวด
ที่ได้รับจากความรัก (8 บท) จุดประสงค์ที่จะกล่าวถึงความรักในวาระที่ห่างจากกัน (6 บท)
จุดประสงค์ที่จะกล่าวถึงความตายเพื่อเล่นสำนวน (6 บท) จุดประสงค์ที่จะกล่าวถึงความรัก
อันเป็นอมตะ (5 บท) จุดประสงค์ที่จะพยายามแสดงถึงความซาบซึ้งในแง่ไม้นาหวาดกลัว (4 บท)
และจุดประสงค์ที่จะเสียดสีผู้คนที่แตกต่างกัน และ แสดงความรู้สึกที่วิหิตต่อสภาพของตนเอง (2 บท)

การวิจัยพบว่า แนวคิดที่กล่าวถึงความเชื่อที่ว่า ตัวตนของมนุษย์มิได้สิ้นสุดลงเมื่อคนผู้นั้น
ตายปรากฏในบทกวีทั้งหมด 21 บท ทั้งในบทกวีที่เป็น Love Songs and Sonnets และ
Holy Sonnets แนวคิดที่โยงถึงความเชื่อในเรื่องการเวียนชีวิต และ ความเป็นอมตะของ
ชีวิตทางความตาย อันปรากฏอย่างชัดเจนในบทกวีทั้งหมดบางบท และพบในกลุ่มบทกวีประเภท
จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตายอย่างจริงจัง มิใช่การเล่นสำนวน เช่น ในจุดประสงค์ที่จะ

จะกล่าวถึงความรักอันเป็นอมตะ และจุดประสงค์ที่จะเตือนคริสตศาสนิกชนให้ระลึกถึง
พระเจ้า และไม่ปรากฏการกล่าวถึงความเชื่อในความเป็นอมตะของวิญญาณนี้ ในบทกวี
นิพนธ์ที่มีจุดประสงค์ที่จะกล่าวถึงความตายเพื่อเล่นสำนวน

DONNE'S IDEAS OF DEATH IN HIS SONGS AND SONNETS

AN ABSTRACT

BY

ORAPAN WANAKUN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
February 1987

The purposes of this study were to analyse John Donne's ideas of death and the purposes of mentioning death in his poems. Of his 84 Songs and Sonnets, 39 of them mentioned death. These 39 poems were classified into 8 categories according to the ideas of death in the poems (the poems in each category present the same idea of death). At the same time, the poems could be classified into 7 categories according to the purposes of mentioning death (the poems in each category pointed to the same purpose of mentioning death).

The eight categories based on the ideas of death were that death did not mean the end of self (21 poems) , that death was caused by love or the one the poet loved (11 poems) , that death horrified the sinners (7 poems), that departure was like death (5 poems) , that death was something people must face at the end of life (4 poems) , that Jesus's death was meaningful to mankind (3 poems), that death was the world's great loss (2 poems) , and those of the miscellaneous ideas (6 poems).

The seven purposes of mentioning death in the poems were . to remind the Christians of their God (10 poems) , to express the injuries caused by love (8 poems) ; to say farewell to his love (6 poems) ; to use puns (6 poems) , to say that his love was immortal (5 poems) ; to say that death was not harmful (4 poems) , and to express his criticism towards groups of people and to show his feeling towards his own life (2 poems).

It was found that the first category of the ideas of death (death did not mean the end of self) appeared in 21 poems, in Love Songs and Sonnets and in Holy Sonnets. This idea of death could be related to the belief in life after death and the resurrection, which was clearly seen in some of the poems. This idea, that death did not mean the end of self, appeared in the poems of which the purposes of mentioning death were solemn and sincere (for example, to provide reassurance of his immortal love and to remind the Christian of their God) and never appeared in the poems whose purposes were to use puns in mentioning death.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณา
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

.....ประธาน
.....กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน
.....กรรมการ
.....กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาโทฉบับนี้ ได้รับคำแนะนำ และช่วยแก้ไขจากรองศาสตราจารย์
ปราณี ธนะชานันท์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมทรง เจริญกุล อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท
และรองศาสตราจารย์เสาวณี อินทรภักดี กรรมการสอบปริญญาโท จนสำเร็จเรียบร้อย
ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์ทั้งสามท่านเป็นอย่างสูง

ขอขอบคุณ คุณชลอลักษณ์ จารุจินดา คุณขวัญหทัย จารุจินดา คุณอรพินท์
บรรลือศักดิ์กุล คุณศิริวรรณ เข็มหินกฤต Mr และ Mrs Bushnell คุณดวงมน
พิเคราะห์ คุณอุทัย วรรณกุล เด็กหญิงปดมา วรรณกุล และเพื่อนที่มีส่วนช่วยเหลือ ให้
กำลังใจในการทำปริญญาโทฉบับนี้

อรพรรณ วรรณกุล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
คำนำ	1
ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้	5
ความสำคัญของการศึกษาครั้งนี้	5
ขอบเขตของการศึกษาครั้งนี้	5
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	6
วิธีดำเนินการศึกษาครั้งนี้	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งนี้	7
2 ภูมิหลัง	13
สภาพความเป็นไปของสังคมอังกฤษตั้งแต่ยุคพระเจ้าเฮนรี่ ที่ ๘	
ถึงพระเจ้าเจมส์ ที่ 1	13
ประวัติของจอห์น คัมน์	16
ผลงานของจอห์น คัมน์	21
3 วิเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับความตาย และจุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย (วิเคราะห์เรียงตามลำดับอักษร)	23
✓ The Anniversarie	23
The Apparition	26
The Canonization	28
The Computatlon	31
The Curse	33

The Dampe	36
The Dissolution	39
The Expiration	41
✓ Farewell to Love	43
A Feaver	46
✓ The Flea	48
The Funerall	50
The Good - Morrow	53
Holy Sonnet ๒๗๓ 1	55
Holy Sonnet ๒๗๓ 4	57
Holy Sonnet ๒๗๓ 5	60
Holy Sonnet ๒๗๓ 6	62
Holy Sonnet ๒๗๓ 7	65
Holy Sonnet ๒๗๓ 10	68
Holy Sonnet ๒๗๓ 11	70
Holy Sonnet ๒๗๓ 12	73
Holy Sonnet ๒๗๓ 17	75
A Hymne to God the Father	78
A Hymne to God My God, in My Sicknesse	80
The Legacie	83
Love Exchange	86
A Nocturnal upon S.Lucies Day	89

The Paradox	93
/The Prohibition	95
The Relique	97
Resurrection , Imperfect	101
Song (Sweetest love, I do not goe)	103
Twicknam Garden	106
A Valediction : Forbidding Mourning	108
A Valediction : Of My Name in the Window	110
A Valediction : Of Weeping	114
The Will	116
Witchcraft by a Picture	121
Womans Constancy	123
การแบ่งหวดหมุ่แนวคิดเกี่ยวกับความตาย	125
การแบ่งหวดหมุ่จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย	127
4 สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	129
ผลของการศึกษาค้นคว้า	129
การจัดหมวดหมู่วรรณคดีแนวคิดเกี่ยวกับความตาย	129
การจัดหมวดหมู่วรรณคดีแนวคิดจุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย	136
บรรณานุกรม	144

บทที่ 1

บทนำ

กาน้ำ

เรื่องของการตายและความเป็นไปของชีวิตหลังความตาย อยู่ในความสนใจของมนุษย์มาแต่โบราณ มนุษย์ได้พยายามสืบค้นหาความจริงและคาดคะเนว่าอะไรเกิดขึ้นกับคนเมื่อเขาตาย แต่โดยเหตุที่ว่าคนตายไปแล้วไม่เคยกลับมาแปลงปญฺหานี้ เรื่องของการตายจึงเป็นปัญหาเร้นลับที่ต้องสืบแสวงหากัน (หลวงสารานุกรมประพันธ์ 2496 . 7) บทนิพนธ์หรืองานเขียนที่เกี่ยวข้องกับการตายในยุคแรก ๆ จึงเป็นไปเพื่อแสดงเหตุผล ชี้แจงและคาดคะเนว่าสิ่งใดเกิดขึ้นบ้างหลังความตายของบุคคล เมื่อเจ็ดพันปีล่วงมาแล้วในยุคอียิปต์โบราณชนชาวอียิปต์ผูกพันกับการติดถึงความตาย และให้ความสำคัญกับความ เป็นไปหลังความตายเป็นอย่างมาก ความคิดนี้ทำให้เกิดความพยายามที่จะรักษาศพให้คงสภาพเดิม ไม่ให้เน่าเปื่อย มีการสร้างปิรามิดเก็บศพคนสำคัญ มีมรณะคัมภีร์ (Book of Dead) ซึ่งถือได้ว่าเป็นงานเขียนที่เก่าแก่ที่สุดคัมภีร์นี้ทำด้วยแผ่นปาปิรุส จารึกข้อความสารภาพผิด และกำให้การของดวงวิญญาณผู้ตายต่อมหาเทพโอสิริส ข้อความจากคัมภีร์นี้ทำให้คนรุ่นหลังได้ทราบถึงความ เป็นไปของชาวอียิปต์โบราณ พระเจ้าที่พวกเขานับถือ การปกครองของกษัตริย์ และความเจริญทางจิตใจของชนชาตินี้ (เสฐียร พันธรัย 2521 : 42 - 53)

ประมาณ 385 ปี ก่อนคริสตกาล เมื่ออารยธรรมกรีกรุ่งเรือง เพลโตได้เขียนเรื่อง เฟโด (Phaedo) ขึ้น ในลักษณะให้เป็นวาทะสุดท้ายของโสคราตีสที่แสดงแก่สานุศิษย์ขณะรอเวลาที่โสคราตีสจะดื่มยาพิษ เพลโตเขียนเรื่องเฟโดขึ้นเพื่อมิให้บรรดาผู้รักใคร่นับถือโสคราตีสเศร้าโศกในการตายของปรัชญาเมธีผู้นี้ นัก งานเขียนเรื่องเฟโตได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงเรื่องความเชื่อในเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร และความเชื่อในความเป็นอมตะแห่งวิญญาณของมนุษย์หลังความตาย (สุลักษณ์ ศิวรักษ์ 2514 : 1 - 109 อ้างอิงมาจาก เพลโต)

ในตอนปลายยุคกลางต่อต้านสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา กันเต (Dante) (1265 - 1321) กวีผู้ได้รับการยกย่องว่าเป็นยอดกวีแห่งอิตาลี เขียน The Divine Comedy พรรณนาถึงการเดินทางของตัวเขาเองหลังที่เขาตาย เพื่อตามหาหญิงคนรักชื่อ เบียทริส (Beatrice) ผู้นำทางในโลก

หลังความตายของกันเต คือ เวอร์จิล (Virgil) กวีเอกผู้ค้นเตลือเป็นอาจารย์ กันเตแต่งเนื้อเรื่องใน The Divine Comedy เป็น 3 ส่วนแต่ละส่วนแยกบรรยายสภาพของนรก สถานชำระ (purgatory) และสวรรค์ งานกวีนิพนธ์เล่มนี้สมบูรณ์ในด้านความงดงามของภาษา และสะท้อนความนึกคิดของผู้คนในยุคกลางเป็นอย่างดี (Highet. 1953 70)

กวีคนแรกของยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาในยุโรป (Renaissance) คือ ฟรานเชสโก เพทราก (Francesco Petrarch) (1304 - 1374) ผู้ได้รับการขนานนามว่า เป็นกวีทางแสดงอารมณ์ (lyrical poet) ผู้มีแนวคิดที่กวีในยุโรปรับ เป็นแบบอย่างในงานนิพนธ์ของตน เพทรากเขียนบทกวีนิพนธ์แบบซอนเนต (sonnets) วรรณคดีหญิงคนรักของเขาด้วยถ้อยคำที่แสดงให้เห็นภาพได้อย่างงดงามมาก (ม.ร.ว. แสงโสม เกษมศรี 2517 5) บทกวีนิพนธ์นี้กล่าวถึงหญิงสาวผู้ชื่อว่าลอรา (Laura) และความเป็นไปของเธอหลังจากที่เธอตาย (Highet. 1953 87)

ในประเทศอังกฤษ ความรุ่งเรืองทางศิลปวิทยาการเริ่มขึ้นช้ากว่าส่วนอื่นของยุโรป เนื่องจากสงครามแย่งราชสมบัติ ความรุ่งเรืองด้านวรรณกรรมของอังกฤษจึงเริ่มขึ้นในศตวรรษที่ 16 ในขณะที่ความเจริญทางด้านนี้ของยุโรปขึ้นถึงขีดสูงสุดและเริ่มลดความเืองฟูลงแล้ว (น้ำเงิน บุญเยี่ยม ม.ป.ป. : 107) แนวความคิดส่วนใหญ่ของกวีอังกฤษ ได้จากเพทรากวีอิตาเลียนคนสำคัญ การกล่าวถึงความตายในยุคนี้จึงมิได้เป็นไปเพื่อบอกความสำคัญของความเป็นไปหลังความตาย แต่มักใช้เพื่อแสดงโวหารของกวีให้มีความคมคาย และแปลกออกไปจากแนวคิดเดิม เอ็ดมันด์ สเปนเซอร์ (Edmund Spenser) (1552 - 1599) กวีอังกฤษในยุคอลิซาเบธเขียนบทกวีชื่อ "One Day I wrote Her Name upon the Strand" กล่าวถึงชื่อที่จริงแห่งชีวิตอันมีความตายเป็นที่สุดนำไปสู่จุดหมายของบทกวีที่ต้องการกล่าวว่า บทกวีนิพนธ์ของเขาซึ่งเขียนขึ้นเพื่อหญิงคนรักนั้นจะทำให้เธอเป็นอมตะ และเป็นที่ยังจำของคนรุ่นหลัง

เซอร์วอลเตอร์ ราเลห์ (Sir Walter Raleigh) (1552 - 1618) เขียนบทกวีชื่อ "On the Life of Man" เปรียบชีวิตมนุษย์เหมือนการแสดงละคร เปรียบพระเจ้าเป็นผู้ดูละคร ทั้งยังเป็นผู้บันทึกความผิดพลาดในการแสดง เขาเปรียบมานบนเวทีว่าเหมือนหลุมฝังศพที่ปิดร่างของมนุษย์เมื่อการแสดงจบลง ราเลห์ เรียกการตายว่าการแสดงครั้งสุดท้ายของมนุษย์ (our latest jest)

อย่างไรก็ตาม ความคิดคำนึงถึงชีวิตหลังความตาย ก็มีได้หมดไปทีเดียว ในบทกวีชื่อ "The Author's Epitaph, Made by Himself" เซอร์ราเลห์ ได้กล่าวถึงความมั่นใจในพระกรุณาของพระเจ้าที่จะมีต่อเขาเมื่อเขาตายว่า

And from which earth, and grave, and dust
The Lord shall raise me up I trust.

วิลเลียม เชกสเปียร์ (William Shakespeare) (1564 - 1616) กล่าวถึงความตายในบทกวีบางบทของเขา เช่น ในฉอนเนท บทที่ 73 เชกสเปียร์เรียกการนอนหลับว่าเป็น 'death's second self' โดยมีจุดประสงค์ที่กล่าวถึงความตายในบทกวี เพื่อให้ผู้เป็นที่รักของเขาตระหนักว่าขณะนี้ตัวเขาแก่ และอยู่ในภาวะใกล้ตายแล้ว ดังนั้นเธอจึงควรรักเขาให้มากขึ้น ก่อนที่จะต้องสูญเสียเขาไป ดังปรากฏในช่วงสุดท้ายของบทกวีว่า

This thou perceivest, which makes thy love more strong,
To love that well which thou must leave ere long.

ยุคแห่งก เรทั่นฟูคิลปวิทยาลัยหลังลงอย่างรวดเร็วจนในอังกฤษตอนต้นศตวรรษที่ 17 ทศนคติของคริสเตียนโบราณที่มีต่อวรรณกรรมกลับมามีบทบาทอีกเป็นอย่างมาก (Legouis. 1971 323) แนวคิดของศตวรรษนี้เห็นว่า โลกเป็นเพียงเวทีการต่อสู้ทางใจเพื่อเตรียมรับวิญญาณของมนุษย์สำหรับโลกหน้าอีกครั้งหนึ่ง (มาลิหัท พรหมทัตตเวที 2521 5)

จอห์น ดันน์ (John Donne) (1572 - 1631) เป็นผู้นำวิกกลุ่มเมตาฟิสิคัล (Metaphysical poets) มีชีวิตอยู่ระหว่างช่วงกลางรัชสมัยพระนางอลิซาเบธที่ 1 (1558 - 1603) ถึงรัชสมัยพระเจ้าเจมส์ที่ 1 (1603 - 1626) แห่งประเทศอังกฤษ คือปลายศตวรรษที่ 16 ถึงต้นศตวรรษที่ 17 เขาเกิดในครอบครัวเคร่งศาสนาชาวแคธอลิก ในวัยรุ่นหนุ่ม ดันน์เป็นผู้มั่นคงต่อนิกายแคธอลิกอย่างยิ่ง แต่ในที่สุดความปรารถนาในความสำเร็จของชีวิต ทำให้ดันน์ต้องยอมรับนิกายแองกลิกันในปี 1610 ดันน์เขียนหนังสือชื่อ Pseudo-Martyr ตามพระราชบัญญัติของพระเจ้าเจมส์ที่ 1 ใจความสำคัญของหนังสือเล่มนี้ คือการจูงใจให้ผู้ที่ยังนับถือแคธอลิกอยู่ เข้าสาบานตนยอมรับ The Oath of Supremacy คือยอมรับพระราชอำนาจของกษัตริย์ว่าอยู่เหนืออำนาจสถาบันทางศาสนา

เพื่อคัดอำนาจสันตปาปาในประเทศอังกฤษ อันเป็นลักษณะสำคัญของนิกายแองกลิกัน (นันทา โชติกะทุกกณะ 2521 : 62) ในปี 1621 คัมน์ได้รับสถาปนาให้ได้รับตำแหน่งสำคัญทางศาสนา คือเป็น Dean แห่ง St. Paul บทเทศน์ซึ่งคัมน์เขียนขึ้นระหว่างดำรงตำแหน่งจนถึงแก่กรรม มีเกือบ 200 บท บทเทศน์นี้ได้รับการยกย่องว่าเหมาะสมกับระคับ วย และอาชีพของผู้ฟังอย่างยิ่ง จนเป็นที่นิยมแพร่หลาย และได้รับการตีพิมพ์เพื่อจำหน่ายในขณะที่คัมน์ยังมีชีวิตอยู่ บทเทศน์ส่วนใหญ่ของคัมน์กล่าวถึงความผิดบาป (sin) และความตายอยู่เสมอ (Kermode 1971 : 140)

จอห์น เบนเนท (John Bennett) กล่าวว่า ลักษณะการเขียนที่เห็นได้ชัดในงานของคัมน์ คือการนำเอาความตายและความเจ็บป่วยมากล่าว เพื่อโยงถึงความลึกลับในเรื่องต่าง ๆ ลักษณะการเขียนเช่นนี้ปรากฏในงานนิพนธ์ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรองของคัมน์ (Bennett. 1966 : 36 - 37)

จอห์น คาเรย์ (John Carey) กล่าวว่า คัมน์มีความคิดที่ผูกพันอยู่กับความตาย การกล่าวถึงความตายของคัมน์ มีลักษณะแปลกไปจากกวีผู้อื่น คัมน์มิได้กล่าวถึงความตายในลักษณะแสดงความหวาดกลัว หรือยกย่องว่าความตายมีอำนาจเหนือชีวิต เช่น ในบทกวีนิพนธ์ "Death be not proud" คัมน์มองความตายว่าเป็นสิ่งที่ไร้ความสำคัญ คาเรย์กล่าวด้วยว่า ในบทกวีรัก 55 บท ของคัมน์ มีการกล่าวถึงความตายไว้เกินกว่าครึ่งของงานทั้งหมด (Carey. 1980 : 198 - 202)

จอห์น เฮเวิร์ด (John Hayward) กล่าวว่า จอห์น คัมน์ ได้เขียนบทกวีนิพนธ์ทั้งที่เป็นบทกวีรัก (love songs and sonnets) และบทกวีทางศาสนา (holy sonnets) โดยใช้แนวคิดเรื่องความตายเข้าไปแทรกอยู่เป็นจำนวนไม่น้อย (Hayward. 1946 : 554)

และเอฟลีน อีนเนอสัน (Evelyn Einyrson) กล่าวว่า บทเทศน์ส่วนใหญ่ของคัมน์ เต็มไปด้วยความสำนึกในความเที่ยงแท้ของความตาย และภาวะเสื่อมโทรมของสังขารอันนำไปสู่การสิ้นสุดของชีวิต (Einyrson. 1948 : 64 - 65)

ส่วน บอริส ฟอร์ด (Boris Ford) กล่าวว่า คัมน์เป็นผู้นำของกวีกลุ่มเมตาฟิสิกัล คือเป็นต้นแบบของการใช้แนวคิด และการอุปมาที่ต่างออกไปจากกวีในยุคเดียวกัน แนวคิดของคัมน์

มีอิทธิพลต่องานเขียนของกวีรุ่นหลังเขา เช่น จอร์จ เฮอ์เบิร์ต (George Herbert) (1593-1633) เซอร์ จอห์น ซัคคลิง (Sir John Suckling) (1609 - 1642) และแอนดรูว์ มาร์เวลล์ (Andrew Marvell) (1621 - 1678) (Ford 1982 59 - 70)

เนื่องจาก จอห์น กันน์ เป็นกวีผู้มีแนวคิดเกี่ยวกับความตายค่อนข้างมากเช่นนี้ และยังเป็นผู้นำของกลุ่มกวีที่มีแนวคิดใหม่ของยุคนั้น อีกทั้งยังมีชีวิตอยู่ในช่วงระหว่างการสั่นไหวของแนวคิดเกี่ยวกับชีวิตและความตายในศตวรรษที่ 16 และ 17 ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับความตายของเขาว่า จะเป็นไปในลักษณะใดบ้าง และเพื่อจุดประสงค์ใด อันจะทำให้เป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจงานกวีนิพนธ์ของกันน์ และเป็นแนวทางที่จะนำแนวคิดของกันน์ไปเปรียบเทียบกับงานกวีนิพนธ์ของกวีกลุ่มเมตาฟิสิกัล หรือของกวีกลุ่มอื่น เพื่อศึกษาความเหมือนและความแตกต่างของแนวคิดเกี่ยวกับความตายของกวีท่านนี้กับกวีท่านอื่นต่อไป

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนิพนธ์ประเภท songs และ sonnets ของ จอห์น กันน์
2. เพื่อศึกษาจุดประสงค์ของกวีในการเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตาย ในบทกวีนิพนธ์แต่ละบท

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนิพนธ์ประเภท songs และ sonnets ของ จอห์น กันน์
2. ทำให้ทราบว่า การกล่าวถึงความตายในบทกวีนิพนธ์แต่ละบทของกันน์ เป็นไปเพื่อโยงถึงแนวคิดใด และเพื่อจุดประสงค์ใด

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษางานกวีนิพนธ์ของ จอห์น กันน์ ครั้งนี้ จะศึกษาเฉพาะบทกวีนิพนธ์ประเภท songs และ sonnets ของ จอห์น กันน์ ซึ่ง จอห์น เฮอ์เวิร์ด ได้รวบรวมไว้ในหนังสือ

John Donne Poetry and Selected Prose ตีพิมพ์ในปี 1946 ถัดมาเฉพาะบทที่กล่าวถึงถึงความตาย ได้บทวิพนธ์ที่นำมาวิเคราะห์จำนวน 39 บท

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1 ความตาย บงกช พึ่งพิงุทธารักษ์ ผู้ทำกรวิจัย เรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์เกี่ยวกับความตาย กับความวิตกกังวลเกี่ยวกับความตาย" ใ้รวบรวมและสรุปความหมายของความตายไว้ว่า "ความตาย คือการสิ้นสุดของชีวิตที่ทุกคนต้องประสบ เป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์หมดความรับผิดชอบ หมดความรู้สึกใด ๆ และร่างกายหยุดทำงาน หมดลมหายใจ หัวใจหยุดเต้น" (บงกช พึ่งพิงุทธารักษ์ 2520 : 10) ความตายโดยนัยทางคริสตศาสนา คือการที่วิญญาณ (soul) แยกออกจากร่าง (body) ซึ่งจะเน่าเปื่อยสูญสลายไป แต่วิญญาณมิได้ดับสูญ และในวันพิพากษา (Judgement Day) ซึ่งพระเจ้าจะเสด็จลงมาตัดสินบาปบุญของมนุษย์จะเกิดการฟื้นคืนชีวิต (resurrection) ในร่างกายใหม่ซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้ เรียกว่าร่างกายฝ่ายจิตวิญญาณ (พระคริสตธรรมใหม่ 2522 : 320) ร่างกายนี้จะเข้าเฝ้าพระเจ้า และรับการพิพากษาครั้งสุดท้ายจากพระองค์ หลังจากวันพิพากษาผ่านไป ชีวิตทุกชีวิตจะเป็นอมตะ เพราะพระเจ้าจะทรงทำลาย "ความตาย" เสียในวันนั้น ("The last enemy to be destroyed is death ") (Holy Bible. 1971 : 161 - 167)

2 แนวคิดเกี่ยวกับความตาย หมายถึง

- 2.1 ความคิดหรือความเชื่อในเรื่องการเปลี่ยนแปลงของทางกายภาพของร่างกายมนุษย์หลังการตาย และสภาพความเป็นไปของวิญญาณเมื่อกลไกของร่างกายหยุดทำงาน
- 2.2 การอ้างถึงสาเหตุแห่งความตาย ไม่ว่าจะ เป็นโดยสมเหตุสมผลหรือไม่สมเหตุผลทางชีววิทยา
- 2.3 ทศนคติของกวีที่มีต่อความตายและสาเหตุแห่งความตาย

3. จุดประสงค์ของการกล่าวถึงความตาย หมายถึงความมุ่งหมายของกวีในการกล่าวถึงความตายในบทวิพนธ์ อาจเป็นการกล่าวเพื่อแสดงแนวคิดเกี่ยวกับความตาย หรือเป็นการกล่าวเพื่อโยงแนวคิดในเรื่องความตายไปสู่การขงแสดงความคิดเห็น และความรู้สึกของกวีที่มีต่อความเป็นไปในชีวิตของคน ตลอดจนถึงแสดงอารมณ์ของกวีขณะเขียนบทวิพนธ์แต่ละบทด้วย

4. บทกวีนิพนธ์ คือบทกวีนิพนธ์ประเภท Songs และ Sonnets ของ จอห์น คัทน์

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้า ดำเนินตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษางานนิพนธ์ของ จอห์น คัทน์ ที่อยู่ในกลุ่ม Songs และ Sonnets ทั้งหมด เพื่อคัดเลือกบทที่จะนำมาวิเคราะห์ โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกว่า เมื่อมีการกล่าวถึงความตาย ทั้งที่เป็น การตายจริง หรือการอุปมาถึงความตาย หรือการใช้ความตายเป็นอุปมา และการกลายสภาพจากสิ่งมีชีวิตมาเป็นสิ่งไร้ชีวิตอยู่ ถือว่าเป็นการกล่าวถึงความตาย

2. ศึกษาบทกวีนิพนธ์ จำนวน 39 บท ที่คัดเลือกมาแล้วนำมาวิเคราะห์ตามขั้นตอน ดังนี้

2.1 ศึกษาความหมายบทกวีนิพนธ์แต่ละบท

2.2 วิเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

2.3 วิเคราะห์จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตายในบทกวีนิพนธ์

ในการศึกษาขั้นตอนนี้ ใช้การตีความบทกวีนิพนธ์ประกอบการวิจารณ์บทกวีหลังและสภาพแวดล้อมของกวีเป็นสำคัญ

3. ศึกษาความคล้ายคลึงกันของแนวคิดเกี่ยวกับความตาย และจุดประสงค์ของการกล่าวถึงความตายในบทกวีนิพนธ์ทั้งหมด และนำมาสรุปรวมเข้าเพื่อให้เห็นแนวคิดและจุดประสงค์นั้น ๆ ได้อย่างเป็นระเบียบและเป็นหมวดหมู่

4. เสนอผลการศึกษาค้นคว้าแบบการพรรณนาวิเคราะห์

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

งานวิจารณ์

จอห์น คัทน์ เพิ่งได้รับการยกย่องในฐานะกวีในศตวรรษที่ 20 นี้เอง ในขณะที่คัทน์มีชีวิตอยู่ เขาเป็นที่รู้จักกันในฐานะนักเทศน์มากกว่ากวี งานกวีนิพนธ์ของคัทน์ได้รับการรวบรวมตีพิมพ์เผยแพร่ครั้งแรกหลังจากที่เขาตายได้ 2 ปี คือในปี 1633 จนกระทั่ง ที่ เอส อี เลย์ต

(T.S Eliot) (1888 - 1965) กวีและนักวิจารณ์ผู้มีอิทธิพลสูงต่องานนิพนธ์ร้อยกรองใน อังกฤษและอเมริกา กล่าวยกย่องงานเขียนของคัมน์ และแนวคิดของกวีกลุ่มเมตาฟิสิกัล ไว้ในบทวิจารณ์บทหนึ่งของเขาในปี 1921 ผลงานทั้งบทกวีนิพนธ์และงานร้อยแก้วของคัมน์ จึงเริ่มเป็นที่ รู้จักกันทั่วไป (Roston 1974 . 2)

มาลิตซ์ พรหมทัตตเวที กล่าวถึง จอห์น คัมน์ ว่าคัมน์หันหลังให้พระเจ้าทั้งปวง เขา เป็นกวีที่นิยมงานเขียนเชิงเสียดสีของกรีกและโรมัน คัมน์มีความสนใจในปรัชญา เทวศาสตร์และ สัญลักษณ์ของสมัยกลาง คัมน์ชอบใช้สัญลักษณ์ของสมัยกลาง และชอบการประหลาดประชันและความ ระวางสงสัย และกล่าวว่า กวีนิพนธ์หลายบทของคัมน์ใช้น้ำเสียง (lone) ทางศาสนา อุบัติที่ คัมน์ใช้บ่อยครั้งคือ อุบัติเกี่ยวกับความตายและความเจ็บป่วย อันทำให้โกลงรักที่สุดชิ้นที่สุดของเขาเหมือนมีม่านคำมามากบัง (มาลิตซ์ พรหมทัตตเวที 2521 . 16 - 57)

เซอร์ เฮอริเบต เกรียสัน (Sir Herbert Grierson) ศาสตราจารย์ผู้สอนวรรณคดี ในมหาวิทยาลัยเอดิง เบนอร์และเป็นผู้ศึกษาผลงานและชีวประวัติของคัมน์อย่างละเอียด กล่าวว่า การที่คัมน์เกิดในครอบครัวซึ่งได้รับความกดดันทางศาสนา รวมทั้งการเปลี่ยนศาสนาของคัมน์ ก่อ ให้เกิดความขัดแย้งในตัวเอง และความคับข้องใจ คัมน์ต้องต่อสู้กับความทรนใจในการทรยศ ต่อศรัทธาทั้งเกมของตน เพื่อให้ได้รับความรุ่งเรืองในชีวิต ความรู้สึกขัดแย้งนี้ปรากฏชัดเจนใน งานนิพนธ์ส่วนใหญ่ของเขา (Grierson 1962 Introduction)

แฟรงค์ เกรอ์มอคค์ (Frank Kermode) กล่าวว่า การยอมรับนิยายใหม่ (แองกลิกัน) เป็นเรื่องสำคัญที่สุดในชีวิตของคัมน์ การเปลี่ยนศาสนาส่งผลต่อจิตใจและบุคลิกของคัมน์เป็นอย่างมาก (Kermode 1957 . 23) และกล่าวว่าการตายของบุคคลอันเป็นที่รักคือบุตร และภรรยา ทำให้คัมน์ต้องครุ่นคิดถึงความตายอยู่เสมอ เมื่อคัมน์เจ็บหนักในปี 1631 เขาได้เทศน์บทเทศน์ บทสุดท้ายชื่อ "Deaths Duel" ด้วยความคิดว่า เขาอาจจะได้ตายบนธรรมมาสน์ในโอกาส นั้น บทเทศน์บทสุดท้ายอันกล่าวถึงความตายของผู้ใกล้จะตายนี้ ก่อให้เกิดความสะเทือนใจในหมู่ ผู้ฟังเป็นอย่างมากสูง (Kermode. 1971 119)

จอร์จ แซมสัน (George Sampson) กล่าวว่า คัมน์เป็นผู้ที่ไม่สนใจในแนวคิดของ

เพตราค (Petrarch) ซึ่งกวีในยุโรบนิยมใช้เป็นแบบกันมาก **กวีเป็นผู้เริ่มยุคใหม่ในประวัติศาสตร์แห่งกวีนิพนธ์** การเปลี่ยนศาสนามีได้ทำให้ความผูกพันโมลต์ธิเคิม (แฉอจิด) ผดไป และกล่าวต่อไปว่า บทกวีนิพนธ์ของกวีทั้งสั้น ยาว ง่าย หรือยาก ล้วนแต่เป็นการผสมรวมของอารมณ์อันรุนแรงกับวิธีการใช้เหตุ ใ้ผล (the union between passion and argument) ซึ่งถือเป็นลักษณะสำคัญของบทกวีนิพนธ์ของกลุ่มเมตาฟิสิคัล (Sampson 1967 198 - 200)

โรเบิต ลูยส์ (Robert Lewis) กล่าวว่าว่ลักษณะการเขียนที่ทำให้กวีได้รับกรยกย่องคือการใ้ความซับซ้อนของความคิดและถ้อยคำซึ่งทำให้ผู้อ่านบทกวีนิพนธ์ของเขาต้องขบคิด ทำให้เกิดความหึงใจเมื่อเข้าใจความหมายของบทกวีในขณะที่เดียวกันกวีใช้การอุปมาที่แปลกออกไป เขาสามารถนำสิ่งธรรมดา ๆ ในชีวิตคนสามัญมาใช้ในการอุปมาใ้ได้อย่างลึกซึ้งและคมคาย (Lewis. 1938 67)

แมรี โรห์เบอร์เกอร์ (Mary Rohrberger) กล่าวว่า บทกวีนิพนธ์ของกวีมีความหลากหลายในการแสดงความรู้สึก และน้ำเสียง (tone) บทกวีนิพนธ์ของกวีใ้ตั้งแต่เพื่อแสดงน้ำเสียงเย้ยหยันในความไม่มั่นคงของรัก จนถึงน้ำเสียงที่แสดงความหวาดกลัวต่อความตาย ความหลากหลายและความรุนแรงของอารมณ์ (passion) ของบทกวีนิพนธ์นี้เอง ทำให้กวีเป็นกวีซึ่งเป็นที่ยอมรับยกย่องและมีอิทธิพลต่อความคิดของกวีในศตวรรษที่ 20 นี้ (Rohrberger. 1968 403)

และ อาร์ จี คอกซ์ (R.G. Cox) กล่าวว่า สิ่งที่ทำให้บทกวีนิพนธ์ของกวีเด่นมากคือการผสมกลมกลืนของการใ้อารมณ์ที่รุนแรงของกวีกับเหตุผลทางตรรกวิทยา และถึงแม้ว่าการใ้โวหารแสดงเหตุผลจะเป็นแนวการเขียนที่กวียุคอิลิซาเบ็ทปฏิบัติอยู่ แต่กวีต่างจากกวีอื่นตรงที่บทกวีนิพนธ์ของกวีลึกซึ้งด้วยเหตุผล แหลมคมในการใ้ถ้อยคำ แสดงให้เห็นถึงความเฉลียวฉลาดของเขา (Cox. 1982 58)

งานวิจัยปริญาเอก

แอนนี่ สตีเฟน (Annie Stevens) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาว่าแนวคิดในหนังสือ Dance of Death มีอิทธิพลต่อความคิดของจอห์น ดันน์ หรือไม่ Dance of Death เป็นงานเขียน

ในยุคกลางกล่าวถึงความเชื่ออันจริงจังของชีวิต และชี้แนะให้ผู้อ่านปฏิบัติดีเพื่อจะได้รับความผาสุกในสวรรค์ อันเป็นแนวคิดของวรรณคดีในยุคกลาง จากการศึกษาค้นคว้าว่า คัมภีร์ได้รับอิทธิพลความคิดจาก Dance of Death โดยแบ่งแนวคิดเป็น 2 ช่วง ช่วงแรก ก็ช่วงต้นของชีวิตของคัมภีร์ คัมภีร์ใช้แนวคิดด้านความสัมพันธ์ระหว่างชีวิตกับความตายและวิญญาณกับร่างกายในบทกวีรัก ส่วนในช่วงหลังของชีวิต คัมภีร์ใช้แนวคิดเกี่ยวกับ resurrection ในงานนิพนธ์ ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง (Stevens 1984 1517 A) ในพระคริสตธรรมใหม่ ฉบับภาษาไทยแปล resurrection ว่า "การฟื้นคืนพระชนม์ของ Jesus หลังจากสิ้นพระชนม์ได้ 3 วัน" หรือ "การฟื้นคืนชีวิตจากความตายของมนุษย์ในวันพิพากษา (Judgement Day)" (พระคริสตธรรมใหม่ 2522 . 318 - 319)

จอง ฟรอนแตง (Jean Frontain) ทำการศึกษาคำการใช้ข้อความจากพระคัมภีร์ (bible) ในงานประพันธ์ของจอห์น คัมภีร์ พบว่า คัมภีร์พยายามจัดความเป็นไปของโลกรอบ ๆ ตัวเขาให้เป็นไปตามความเป็นไปของผู้คนและเรื่องราวในพระคัมภีร์ กับทั้งพยายามนำถ้อยคำในพระคัมภีร์มาใช้ในงานประพันธ์เกือบทุกชนิดของเขา (Frontain. 1963 3694 - A)

แอน วิลตัน (Ann Wilton) ศึกษาการใช้รูปแบบต่าง ๆ ในงาน Satyres, Verse letters, บทกวี "Anniversaries" และ Divine poems พบว่า การใช้รูปแบบต่าง ๆ ในงานเขียนดังกล่าว เป็นไปเพื่อส่งเสริมวัตถุประสงค์ที่จะสอนศีลธรรม เป็นความพยายามที่จะทำให้ผู้อ่านงานเขียนได้ข้อคิดที่จะนำไปปฏิบัติตนตามหลักเกณฑ์ของศาสนา (Wilton. 1968 4464 - A)

ชาลส์ แอนนาล (Charles Anna) ทำการศึกษามหากวีของคัมภีร์ พบว่า บทกวีของคัมภีร์บางบทที่แสดงให้เห็นความยุ่งยากในปมปัญหาต่าง ๆ ของถวีนัย ถ้ามองอีกแง่หนึ่งจะเห็นว่าบทกวีเหล่านั้นมีลักษณะเป็นเรื่องขื่นที่เกิดขึ้นในความขมขื่น (darkly comic) เช่น ในกรณีที่ได้รับ ความเจ็บปวดด้วยเพชร เขาจะใช้กลวิธีเย้ยหยันความรัก คัมภีร์สามารถทำให้ผู้อ่านต้องแค้นตัวเรา ในกรณีการมองโลกในแง่ร้ายและการก้าวร้าวของเขา (Anna. 1977 5840 - A)

ริชาร์ด บอลแมน (Richard Bollman) ทำการศึกษามหากวีนิพนธ์ Valediction 4 บท, Elegies บทที่ 5 และบทที่ 16 และบทกวีนิพนธ์ "Song : Sweetest love..."

เพื่อดูการกล่าวถึงการจากกันในบทกวีนิพนธ์เหล่านี้ จากการศึกษาพบว่า ดันน์กล่าวถึงการจากกันของคนรักเพื่อ

1. ให้ความมั่นใจแก่คนรักว่าความรักของเขาทั้งสอง จะยั่งยืนตลอดไป
2. กล่าวว่าการจากหญิงคนรักทำให้กวีระลึกถึงพระเจ้าและเข้าถึงพระองค์ได้
3. กล่าวถึงการเตรียมพร้อมที่จะตายของกวี

(Bollman. 1975 : 1517 - A)

แอลเลน เดนนิส (Allen Dennis) ทำการศึกษาชีวิตและงานของดันน์ในช่วงปี 1601 ถึง 1610 คือตั้งแต่ปีที่ดันน์แต่งงานจนถึงปีที่ดันน์เขียน Pseudo-Martyr การศึกษาพบว่า การเปลี่ยนศาสนามีผลกระทบต่องานเขียนช่วงนี้ อันได้แก่ "La Corona", "A Litanie" และ Holy Sonnets (Dennis. 1972 . 6373 - A)

เดวิด ซอเยอร์ (David Sawyer) ศึกษาความรู้สึกสิ้นหวังในชีวิต (despair) ในบทกวีนิพนธ์ของจอห์น ดันน์ พบว่า บทกวีนิพนธ์ที่แสดงความรู้สึกสูญเสียและสิ้นหวังในชีวิตมากที่สุดคือ บทกวีนิพนธ์ชื่อ "Twicknam Garden" ในบทกวีนิพนธ์นี้ และในบทกวีนิพนธ์ "Holy Sonnet" บทที่ 14 ดันน์พยายามเปลี่ยนความเศร้าโศกของจิตใจในระดับมนุษย์ ไปสู่การคร่ำครวญของวิญญาณ ส่วนในบทกวีนิพนธ์ "Nocturnal upon S. Lucies Day" นั้น แม้วากวีจะสูญเสียจิตวิญญาณ (soul) ของเขาไป เขาก็ยังยึดนามลูซีไว้ เป็นความหวังสุดท้ายที่จะได้จิตวิญญาณของเขาคืนมา (Sawyer. 1971 : 4134 - A)

และซิลเวีย ฟิโอเร (Silvia Fiore) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบทกวีรักของจอห์น ดันน์ กับบทกวีรักของเพทราค โดยพิจารณาแนวคิดหลัก 3 ประการ คือ แนวคิดเกี่ยวกับความรัก แนวคิดเกี่ยวกับเกียรติยศชื่อเสียง และแนวคิดเกี่ยวกับความตาย โดยค้นหาความคล้ายคลึงกันของจินตนาการและทัศนคติของกวี รวมทั้งนำเสียงที่ปรากฏในบทกวีรักของกวีทั้งสอง จากการศึกษาพบว่า ดันน์มิได้จำกัดลีลาการเขียนของเขาตามรูปแบบ, กฎเกณฑ์และสำนวนของเพทราค สำหรับแนวคิดเกี่ยวกับความตาย ดันน์ใช้แนวคิดของเพทราคในการกล่าวถึง

1. การใช้อุปมาความตายของคนรักแสดงความไม่สมปรารถนาในรัก
2. กล่าวถึงการตายจากไปของหญิงคนรักด้วยเหตุทางโรคนัย

3. การใช้อุปมาความตายและการกล่าวถึงความตายจริงๆของกวีเพื่อแสดงความสูญเสียผู้ที่ถูกรัก (Flore. 1971 . 6546 - A)

สำหรับแนวคิดเกี่ยวกับความตายในงานประพันธ์ของกวีและนักประพันธ์ท่านอื่น มีผู้ทำการวิจัยไว้ดังนี้

อเล็กซานเดอร์ บาสกิน (Alexander Baskin) ทำการศึกษาบทละคร 5 เรื่องของจอร์จ เบอร์นาร์ด ชอว์ (George Bernard Shaw) พบว่า ตามหลักฐานที่ปรากฏในละครทั้ง 5 เรื่อง ชอว์พยายามกล่าวถึงความตายในรูปแบบของความคิดค้นต่างๆอยู่เสมอ แสดงให้เห็นถึงความหวาดกลัวความตายอย่างรุนแรงของชอว์ (Baskin. 1976 : 798-799 - A)

อาเธอร์ วอร์ด (Arthur Ward) ศึกษาบทกวีนิพนธ์ของคีทส์ (Keats) และเทนนีสัน (Tennyson) เพื่อดูความสัมพันธ์ของการกล่าวถึงความตายกับการแสดงความรู้สึกทางเพศ ผู้ทำการวิจัยพบว่า คีทส์ และเทนนีสันนำความตายมาเป็นฐานความรู้สึกแห่งความสมปรารถนาทางเพศ และใช้ความตายเป็นทางที่จะหนีจากความเจ็บปวดทรมานของชีวิต การวิจัยพบว่า ความรู้สึกของกวีทั้งสองต่อความตายมี 2 แง่ ในแง่หนึ่งถือว่า ความตายเป็นปรากฏการณ์อย่างหนึ่งที่ทำให้มนุษย์พ้นทุกข์ การกล่าวถึงความตายในแง่นี้เป็นความสุขของกวี ส่วนการมองอีกแง่หนึ่ง คือเห็นว่า ความทรมานในภาวะใกล้ตายของมนุษย์ ก่อให้เกิดความหวาดกลัวอย่างยิ่งแก่กวีทั้งสอง (Ward. 1975 : 344 - A)

เจมส์ ฮิวส์ (James Hughes) ศึกษางานของเอ็ดการ์ อลัน โป (Edgar Allan Poe) เอมิลี ดิกกินสัน (Emile Dickinson) ราล์ฟ วอลโด เอมเมอร์สัน (Ralph Waldo Emerson) และ วอลท์ วิทแมน (Walt Whitman) เพื่อศึกษาความเหมือนกันของแนวคิดเกี่ยวกับความตายของนักประพันธ์และกวีทั้ง 4 ท่าน ซึ่งปรากฏในลักษณะสัญลักษณ์ต่างๆ พบว่า งานของบุคคลดังกล่าวมีความคล้ายคลึงกันในการใช้แนวคิดเกี่ยวกับความตายในแง่ของการไฝ่หาความแน่นอนเกี่ยวกับความตาย (Hughes. 1970 : 1280 - A)

บทที่ 2

ภูมิหลัง

สภาพความเป็นไปของสังคมอังกฤษ ตั้งแต่ยุคพระเจ้าเฮนรี่ที่ 8 ถึงพระเจ้าเจมส์ที่ 1

เมื่อพระเจ้าเฮนรี่ที่ 8 ประกาศแยกศาสนาในประเทศอังกฤษเป็นนิกาย Church of England เป็นอิสระจากโรมในปี 1534 ในพระราชบัญญัติ Act of Supremacy นั้น เป็นการทำให้กษัตริย์อังกฤษทรงดำรงตำแหน่งประมุขสูงสุดของวัดอังกฤษเอง แม้พระเจ้าเฮนรี่จะทรงยุบวัด ยึดที่ดินและทรัพย์สินของวัดมาใช้ในการบริหารงานของพระองค์ และทรงแต่งตั้งสังฆราชเอง แต่พิธีการในโบสถ์อังกฤษก็มิได้มีความแตกต่างไปจากพิธีการในโบสถ์แคทอลิกแต่อย่างใด ผู้ยืนยันใจยอมให้คำสัตย์ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้คือ เซอร์ โทมัส มอร์ (Sir Thomas More) เขาถูกพระเจ้าเฮนรี่สั่งให้ประหารชีวิต ในขณะเดียวกัน ชุมนางบางคนท้วงการปฏิรูปศาสนาให้วัดอังกฤษมีลักษณะตามแนวคิดของนิกายโปรเตสแตนต์ของมาร์ติน ลูเธอร์ และ คาลวิน ซึ่งแพร่อยู่ในยุโรป แต่ชุนนางเหล่านั้นเกรงพระเจ้าเฮนรี่เกินกว่าจะกล้าเสนอความคิดนี้ จนกระทั่งในปี 1547 พระเจ้าเฮนรี่สิ้นพระชนม์ พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 6 พระโอรสผู้เยาว์ขึ้นเป็นกษัตริย์ โดยมีดยุกแห่งซัมเมอร์เซตดำรงตำแหน่ง Lord Protector ดยุกผู้นี้เป็นผู้นิยมแนวคิดของลูเธอร์ และคาลวิน จึงอนุญาตให้สังฆราชแกรนเมอร์ (Cranmer) แห่งแคนเทอร์เบอรีทำการปฏิรูปศาสนา และขจัดพิธีการปฏิบัติแบบแคทอลิกทั้งหมดไปจากวัดอังกฤษ ในปี 1549 มีการพิมพ์บทสวดมนต์เป็นภาษาอังกฤษขึ้นเป็นครั้งแรก โบสถ์ทุกโบสถ์ในประเทศอังกฤษถูกบังคับให้ใช้หนังสือสวดมนต์เล่มนี้ บทบัญญัติที่ปรากฏในหนังสือสวดมนต์นี้คือ บัญญัติให้ตัดบทสวดสรรเสริญนักบุญออกหมด ในเดือนพฤศจิกายนปีเดียวกันนี้ มีการทำลายหนังสือสวดมนต์ที่ใช้ภาษาละติน ทำลายรูปเคารพต่างๆ และตัดพิธีการที่ประกอบในโบสถ์ออกไปเป็นจำนวนมาก

ในปี 1552 หนังสือสวดมนต์เล่ม 2 ได้รับการตีพิมพ์และประกาศให้ใช้ มีการตัดพิธีการที่ถือเป็นการระบายสี (giving colours) และบิดเบือนไปจากการแสดงความศรัทธาในพระเจ้า ตัวอย่างพิธีกรรมเหล่านี้ ได้แก่ การพรรณนาถึงนักบุญ (the invocation of saints) และการทำพิธีมิสซา คือการสวดบูชาพระเจ้า (mass) มีบทบังคับให้ประชาชนทุกคนไปร่วมพิธีในโบสถ์

อังกฤษ การปฏิรูปนี้เป็นไปเพื่อให้สอดคล้องกับความคิดว่า พิธีกรรมเป็นเครื่องขวางคนมิให้เข้าถึงพระเจ้า และเพื่อปฏิเสศแนวปฏิบัติเดิมแบบแคธอลิกในการแสดงศรัทธาที่คนมีต่อพระเจ้าผ่านทางพระ การขับหอสวดมนต์ (chantries) ซึ่งพวกแคธอลิกใช้ทำพิธีล้างบาปให้แก่ดวงวิญญาณผู้ตาย รวมทั้งการประกาศกจัดงานฉลองทางศาสนาหลายงาน ทั้งหมดนี้ก่อให้เกิดความเจ็บปวดแก่ชาวแคธอลิกเป็นอย่างมาก

แต่เมื่อพระนางแมรี่ที่ 1 (1553 - 1558) ทรงขึ้นเป็นกษัตริย์อังกฤษ พระนางเป็นผู้มีพระทัยผูกพันกับนิกายแคธอลิกตามฝ่ายประเทศสเปนของพระราชมารดา ประกอบกับความขมขื่นที่พระนางได้รับจากพระเจ้าเฮนรี่ที่ 8 พระราชบิดา ทำให้พระนางทรงเกลียดชังนิกายโปรเตสแตนต์มาก ทันททีที่ทรงขึ้นครองราชย์ ทรงทำจดหมายขอให้สันตปาปารับรองประเทศอังกฤษเข้าสู่สำนักโรมอีก ทรงถอดถอนสังฆราชแครนเมอร์ ไปจำจอง ทรงคืนตำแหน่งสังฆราชให้ผู้ถูกถอดถอนในสมัยเอ็ดเวิร์ดที่ 6 พระนางเข้าอภิเษกกับพระเจ้าฟิลิปที่ 2 แห่งสเปนตามแบบแคธอลิก ในปี 1555 ทรงรื้อฟื้นกฎหมายลงโทษผู้นอกรีต (โปรเตสแตนต์) โดยการเผาทั้งเป็น ตั้งแต่ปี 1555 ถึง 1558 อันเป็นที่ที่พระนางสิ้นพระชนม์ พวกโปรเตสแตนต์ถูกเผาทั้งเป็นประมาณ 300 คน รวมทั้งสังฆราชแครนเมอร์ (หัวหน้าผู้ปฏิรูปวัดอังกฤษ) และพระหลายคนที่ได้รับตำแหน่งในสมัยพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 6 ด้วย

เมื่อพระนางแมรี่ที่ 1 สิ้นพระชนม์ พระนางอลิซาเบธที่ 1 ขึ้นครองราชย์ พระองค์ก็ประกาศไม่ขึ้นกับโรมอีก และนำหนังสือสวดมนต์ปี 1552 ออกบังคับใช้ ในตอนต้นรัชกาล พระนางพยายามประนีประนอมไม่กำหนดบทลงโทษผู้ซัดขิ้นซึ่งเป็นแคธอลิกรุนแรงนัก แต่ต่อมาในปี 1570 พวกแคธอลิก ซึ่งได้รับการสนับสนุนอย่างเปิดเผยจากสันตปาปา พยายามกำจัดพระนาง โดยคิดต่อขอความช่วยเหลือจากสเปน และเตรียมสถาปนาพระนางแมรี่แห่งสก๊อต (Mary Queen of Scots) หลานลุงของพระเจ้าเฮนรี่ที่ 8 พระนางแมรี่นี้พวกแคธอลิกในอังกฤษถือว่าเป็นผู้มีสิทธิ์ในราชบัลลังก์ (เนื่องจากพระสันตปาปาไม่ยอมรับการสมรสของพระเจ้าเฮนรี่และแอน โบลีน พระมารดาของพระนางอลิซาเบธที่ 1) นอกจากนั้นสันตปาปายังส่งพระบาทหลวงคณะเยซูอิต

เข้าไปในอังกฤษเพื่อพยายามหาทางให้ชาวอังกฤษกลับไปนับถือนิกายแคธอลิกอีก พระนางอลิซาเบ็ธ จึงทรงเลิกอะลุ่มอล่วย และกำหนดบทลงโทษผู้นับถือแคธอลิกอย่างรุนแรง เช่น ให้รับผู้มิได้เข้าร่วม พิธีศาสนาของวัดแองกลิกัน เคือนละ 20 ปอนด์ (รายได้ของฟานาธรรมกาขณะนั้นประมาณ ปีละ 5 ปอนด์) หากไม่มีเงินค่าปรับทรัพย์สินและที่ดินจำนวนสามในสี่ของที่มีอยู่จะต้องถูกยึด ผู้ถูกจับได้ว่าให้ความช่วยเหลือพระเยซูอิต และสมทำพิธีทางศาสนาของแคธอลิกจะถูกลงโทษในฐานะกบฏ (treason) และถูกประหารชีวิตอย่างทรมาณ เช่น ใช้ของหนักค่อย ๆ บีบอัดร่างกาย จนตายและร่างแหลกเหลว หรือถูกผ่าร่างควักอวัยวะภายในออกมาทั้งที่ยังไม่ตายสนิท บ้านของ พวกแคธอลิกจึงมักเจาะโพรงไว้ตามกำแพง ตู้ เหนดาน เพื่อซ่อนพระเมื่อพวกทหารเข้าจู่โจมตรวจค้น จำนวนผู้นับถือแคธอลิกจึงลดน้อยลงไปมาก อย่างไรก็ตาม ยังมีชาวแคธอลิกประมาณแสนคนที่ยังคง ยึดมั่นความเชื่อเดิมของตนไว้อย่างเด็ดเดี่ยว

เมื่อพระเจ้าเจมส์ที่ 1 (1603 - 1625) ขึ้นครองราชย์ต่อจากพระนางอลิซาเบ็ธ นั้น พระองค์ทรงมีความต้องการผ่อนคลายการบีบคั้นที่พวกแคธอลิกได้รับมา จึงทรงอนุญาตให้พวก แคธอลิกประกอบพิธีตามความเชื่อของตนได้อย่างเปิดเผย แต่แล้วเมื่อทรงเห็นว่าพวกแคธอลิก เข้าร่วมชุมนุมในพิธีทางศาสนามากกว่าที่ทรงคาดไว้ก็ตกพระหทัย และเริ่มเปลี่ยนนโยบาย โดยสั่งให้ พระแคธอลิกออกไปจากอังกฤษในปี 1604 คำสั่งนี้ก่อให้เกิดความไม่พอใจในหมู่คนชาวแคธอลิก จนถึงแก่วางแผนสังหารพระองค์ เพื่อจัดตั้งรัฐบาลแคธอลิกบริหารงานในนามกษัตริย์สเปน แต่ แผนการนี้ไม่สำเร็จ พระเจ้าเจมส์จึงทรงเข้มงวดกับพวกแคธอลิกอีก โดยออกกฎหมายลงโทษรุนแรง พร้อมทั้งมีระเบียบตัดสิทธิ์พวกแคธอลิกมิให้เข้ารับราชการ กฎหมายนี้ใช้บังคับมาตลอดจนถึง ค.ศ. 1829 จึงยกเลิกไป

สรุปใจความสำคัญของหนังสือส่วนต่าง ๆ เริ่มใช้ ปี ค.ศ. 1552 ถึง ปี ค.ศ. 1662 เนื่องจากการปฏิรูปทางศาสนาในประเทศอังกฤษ (หยุดใช้ในช่วง 5 ปีที่พระนางแมรี่ที่ 1 ครองราชย์)

1. สอรับว่าการเข้าถึงพระเจ้าต้องอาศัยเพียงความเชื่อมั่นและศรัทธาในพระองค์ เท่านั้น ไม่จำเป็นต้องอาศัยพิธีกรรมที่โอ้อาเลศ ความตึงตังทำให้เกิดผลต่อไป

1.1 แปลคำสวดเป็นภาษาอังกฤษที่คนสามัญใช้ ไม่สวดเป็นภาษาละตินตามแบบแคธอลิก

1.2 ยกเลิกเพลงสวดสรรเสริญต่าง ๆ ในโบสถ์ เพื่อให้พิธีกรรมทุกอย่างเรียบง่าย

1.3 ตัดพิธีทอชาติซึ่งพระปรกอบขึ้น ในฐานะเป็นตัวแทนของคน ถือว่าการประกอบพิธีโดยผ่านพระ เป็นการทำให้คนไม่สามารถเข้าถึงพระเจ้าได้โดยตรง เครื่องแต่งกายของพระต้องออกแบบให้ง่าย ไม่มีการประดับประดาใด ๆ

2. ถือว่าจุดเชื่อมของศาสนาจากความเชื่อในปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติ เช่น เรื่องราวมหัศจรรย์ของนักบุญ และความเชื่อใน โชคลาง (superstition) ดังนั้นพิธีต่าง ๆ จึงต้องได้รับการพิจารณาว่าทำให้เกิดการหลงผิดหรือไม่ พิธีกรรมใด ๆ ที่มีลักษณะเป็น เรื่องเหนือธรรมชาติ ถูกยกเลิกทั้งหมด

พิธีกรรมที่ถูกยกเลิกตั้งแต่ปี 1549 มี การสวดพรรณาถึงนักบุญ (invocation of saints) พิธีดื่มเหล้าองุ่นและกินขนมปังหลังการสวด จนถึงต้นศตวรรษที่ 17 การสวมแหวนในการสมรส และการทำเครื่องหมายกางเขนยังถูกพิจารณาว่าเป็นการกระทำที่เป็น superstitious (Worship in the Church of England. 1982, 42-64)

ประวัติของจอห์น คันน์ (John Donne)

จอห์น คันน์ (John Dunne) เกิดที่นครลอนดอน ในช่วงเวลาระหว่างเดือนมกราคม ถึงเดือน มิถุนายน ปี 1572 มารดาของคันน์เป็นบุตรสาวของเฮย์วูด (John Heywood) ผู้เป็นกวีและนักดนตรี และชายของ คันน์ คือหลานสาวของ เซอร์ โทมัส มอร์ (Sir Thomas More) ผู้ถูกพระเจ้าเฮนรี่ที่ 8 สั่งประหารชีวิตเนื่องจากเขาประกาศไม่ยอมเปลี่ยน ลัทธิความเชื่อถือเดิม (แคธอลิก) เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นประมาณ 40 ปีก่อน จอห์น คันน์ ถือกำเนิด คันน์ กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ในหนังสือ Pseudo - Martyr ซึ่งเขียนขึ้นตามพระบัญชาของพระเจ้า

เจมส์ที่ 1 เพื่อชักจูงประชาชนชาวแคทอลิกให้เปลี่ยนศาสนา (หนังสือตีพิมพ์ในปี 1610) มีข้อความตอนหนึ่งว่า

'derived from such a stock and race as I beleive
no family. . hath endured and suffered more in
their persons and fortunes, for obeying the teachers
of Roman doctrine, than it hath done.

บิดาของ คัมน์ เป็นพ่อค้าเครื่องเหล็ก มีรายได้ค่อนข้างดี แต่ตายเสียเมื่อ คัมน์ อายุ ได้เพียง 3 ขวบ หลังจากนั้น 6 เดือน มารดาของ คัมน์ สมรสใหม่กับนายแพทย์ผู้นับถือ แคทอลิกเช่นกัน จอห์น คัมน์ จึงได้รับการศึกษาขั้นต้นจากพระในนิกายเจซูอิต รวมทั้งจากน้าชาย ของเขา คือ เจสเปอร์ เฮย์วูด (Jasper Heywood) ผู้ซึ่งต่อมาถูกจับฐาน **การทรยศ** (treason) ต่อประเทศอังกฤษ

เมื่อ คัมน์ อายุประมาณ 12 ขวบ เขาเข้าศึกษาที่มหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด พร้อมกับน้องชายชื่อ เฮนรี 2 ปีต่อมาทั้งสองย้ายไปเรียนที่ เคมบริดจ์ จนกระทั่ง คัมน์ มีอายุ 17 ปี แต่ พี่น้องทั้งสองมิได้รับใบสำคัญใด ๆ จากมหาวิทยาลัย เนื่องจากเขามิได้ยอมเข้าพิธียอมรับ The Oath of Supremacy อันเป็นการยอมรับลัทธิเองกลกัน ตามระเบียบของมหาวิทยาลัย

ต่อมา คัมน์ เข้าศึกษากฎหมายและศาสนวิทยาที่ Lincoln's Inn เป็นเวลา 4 ปี (1592 - 1596) วอลตัน (Walton) ผู้เป็นเพื่อนและผู้บันทึกชีวประวัติของ คัมน์ บันทึกเหตุการณ์ ช่วงนี้ในชีวิตของ คัมน์ไว้ว่า

... a great visiter of Ladies, a great frequenter of
Playes, a great writer of conceited Verses.

และกล่าวด้วยว่า คัมน์ มีเพื่อนฝูงที่ Lincoln's Inn นี้มาก ในระหว่างนี้ คือในปี 1593 เฮนรี น้องชายของคัมน์ ผู้เรียนอยู่ที่ Lincoln's Inn นี้ด้วย ได้ถูกจับในข้อหาซ่อนพระ แคทอลิกไว้ในห้องนอน เฮนรี ถูกนำตัวไปขังไว้ที่คุกนิวเกต และตายด้วยพิษไข้ขณะอยู่ในคุก นั้นเอง

ในปี 1596 ดันน์สมัครไปรบกับสเปนที่เมืองคาดีส์ (Cadix) เขาได้พบกับ อีเกอร์ตัน (Egerton) บุตรชายของเซอร์โทมัส อีเกอร์ตัน (Sir Thomas Egerton) ผู้มีตำแหน่งสำคัญหลายตำแหน่งในราชสำนัก เมื่อกองทหารกลับสู่อังกฤษ ดันน์ได้ตำแหน่ง เลขานุการของเซอร์ อีเกอร์ตัน ในปี 1601 ดันน์ได้ตำแหน่งสมาชิกรัฐสภาโดยการจัดการ ของเซอร์ อีเกอร์ตัน ต่อมา เซอร์อีเกอร์ตันแต่งงานกับน้องสาวของเซอร์ จอร์จ มอร์ (Sir George More) ทั้งแต่งงาน เลดี อีเกอร์ตัน นำหลานสาวชื่อ แอนน์ มอร์ (Anne More) มาอาศัยอยู่ด้วย ดันน์จึงได้พบกับแอนน์ และต่างพึงใจซึ่งกันและกัน เซอร์ จอร์จ บิดาของแอนน์คงไม่พอใจ จึงจัดการนำตัวแอนน์กลับไปบ้านที่เซอร์รี (Surrey) แต่คนทั้งสองคงจะแอบพบกันอย่างสม่ำเสมอ เพราะต่อมาปลายปี 1603 ดันน์และแอนน์ก็ แต่งงานกันอย่างลับๆ ขณะนั้น แอนน์มีอายุ 17 ปี และ ดันน์มีอายุ 29 ปี

เมื่อเซอร์ จอร์จ บิดาของแอนน์ทราบเรื่องการแต่งงานนี้ เซอร์ จอร์จโกรธมาก เขาขอให้เซอร์ อีเกอร์ตัน ไลค์ดันน์ออกจากงานทุกตำแหน่งที่ดันน์ทำอยู่ และให้จับดันน์เข้าคุก ด้วย ดันน์ถูกขังอยู่ระยะหนึ่ง เซอร์ จอร์จ จึงคอยคลายความโกรธ และขอร้องให้ เซอร์ อีเกอร์ตันรับดันน์เข้าทำงานอีก แต่ เซอร์ อีเกอร์ตัน ปฏิเสธ โดยอ้างว่า ดันน์มีความ ประพฤติไม่สมควรได้รับความไว้วางใจ ดันน์ และ ภรรยาจึงมีชีวิตอยู่อย่างฝืดเคือง ต้อง อาศัยความอนุเคราะห์จากญาติของแอนน์ และเพื่อนๆของดันน์ ดันน์และแอนน์ มีบุตรเกิดใหม่ เทบทุกปี ช่วงเวลา 15 ปีที่ทั้งสองอยู่ด้วยกัน แอนน์คลอดบุตรรวม 12 คน

ในปี 1607 ดันน์ได้รับการชักชวนให้เข้าเป็นพระในนิกายเองกลิกัน แต่ดันน์ ปฏิเสธ เขากล่าวว่า เขาไม่แน่ใจว่าจะสามารถปฏิบัติหน้าที่พระได้ ระหว่างนี้ ดันน์พยายาม ทำความรู้จักกับบุคคลสำคัญๆในราชสำนัก เขามีโอกาสรู้จักลูซี เคาน์เตสแห่งเบดฟอร์ด (Lucy Countess of Bedford) ผู้เป็นคนเด่นคนหนึ่งในราชสำนัก สันนิษฐานว่า ดันน์เขียนบทกวี "Twickenham Garden" ให้เธอตามชื่อของ "Twickenham Park" ซึ่งเธอซื้อในปี 1607 เมื่อ เคาน์เตสแห่งเบดฟอร์ดทราบว่า ดันน์จะเข้าสู่ศาสนจักร เธอสัญญาจะจ่ายหนี้สินทั้งหมดให้ เขา (แต่ในที่สุดเธอจ่ายเพียง 30 ปอนด์ ทั้งวิจารณ์ว่า ดันน์ไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ใน ศาสนจักร) ในปีเดียวกันนี้ ดันน์เขียนบทกวีนิพนธ์ "La Corona" อันเป็นบทกวีนิพนธ์ทางศาสนา

ชุดแรกของเขาเพื่อมอบให้แก่ มิสซิส มักกาเลน เซอร์เบิต มารดาของ จอร์จ เซอร์เบิต

ในปี 1610 คัมน์ เขียนหนังสือชื่อ Pseudo - Martyr ตามพระบัญชาของพระเจ้าเจมส์ที่ 1 เพื่อโน้มน้าวจิตใจพวกแคทอลิกให้เลิกต่อต้านนิกายใหม่ และยอมรับ Oaths of Supremacy ระหว่างนี้ คัมน์ ได้รู้จักและสนิทสนมกับ เซอร์ ดรูรี (Sir Robert Drury) ผู้ร่ำรวยมาก เมื่อ อลิซาเบธ บุตรสาววัย 15 ปีของ เซอร์ ดรูรี ถึงแก่กรรม คัมน์ เขียนบทกวี "The Anniversaries" ขึ้นไว้อาลัยเธอตามคำขอของ เซอร์ ดรูรี

ในปี 1611 - 1612 คัมน์ ติดตาม เซอร์ ดรูรี และภรรยาไปยุโรป สันนิษฐานว่า คัมน์ เขียนบทกวี "A Valediction : Forbidding Mourning" ให้ แอนน์ ภรรยาของเขาในโอกาสนี้ เมื่อกลับจากยุโรป ครอบครัวของ คัมน์ ได้ย้ายไปอยู่ในอาณาเขตของตระกูล ดรูรี ที่ ดรูรี เลน (Drury Lane) ในลอนดอน

ในปี 1614 เอิร์ล แห่ง ซัมเมอร์เซต (Earl of Somerset) ผู้อุปถัมภ์คนหนึ่งของ คัมน์ พยายามขอตำแหน่ง Clerkship to the Council ซึ่งว่างลงให้ คัมน์ แต่พระเจ้าเจมส์ ไม่ทรงอนุญาติ กลับทรงตอบว่าพระองค์มีพระประสงค์จะให้ คัมน์ ดำรงตำแหน่งทางศาสนามากกว่า โดยทรงสัญญาว่า หากคัมน์ เข้ารับตำแหน่งพระในนิกายแองกลิกัน พระองค์จะทรงมอบปริญญาเอกทางศาสนศาสตร์ (Doctor of Divinity) ให้แก่เขา คัมน์ เองอยู่ในภาวะลำบากเพราะบุตรหลายคนของเขา และตัวเขาเองป่วยหนัก บุตร 2 คนของ คัมน์ ตาย แอนน์ ภรรยาของเขาก็แท้งบุตรในเดือนธันวาคมนี้ ในที่สุด คัมน์จึงยอมรับตำแหน่งพระตามที่ได้รับทราบเสนอ เขาเข้าพิธีแต่งตั้ง (ordination) ในเดือน มกราคม ปี 1615 และได้รับปริญญาเอกทางศาสนศาสตร์จากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ (Cambridge) ด้วยความไม่เต็มใจของทางมหาวิทยาลัย ในปีนั้นเอง

หลังจากได้รับสมณศักดิ์ คัมน์ ได้รับตำแหน่งซึ่งเป็นตำแหน่งที่มีผลประโยชน์และรายได้ประจำตำแหน่งหลายตำแหน่ง เช่นตำแหน่งพระอธิการแห่ง Keyston, Sevenoaks และ Blunham และได้เป็นผู้เทศน์ประจำราชสำนัก ในปี 1617 แอนน์ ภรรยาของเขาถึงแก่กรรม

เนื่องจากตลอดศตวรรษที่ 12 คัมมีได้แต่งงานอีก ในปี 1621 เขาได้รับตำแหน่ง Dean of St. Paul อันเป็นตำแหน่งที่ได้รับค่าตอบแทนเป็นเงินปีจำนวนสูง

ปี 1630 คัมมีเจ็บหนัก ในเดือนมกราคม ปี 1631 มารดาของคัมมีตาย คัมมีตายภายหลังมารดาของเขา 2 เดือน คือเขาตายในเดือนมีนาคมของปี 1631 นี้เอง วอลตัน ผู้บันทึกชีวประวัติของ คัมมี บันทึกไว้ว่า คัมมีได้จัดเตรียมให้ช่างไม้แกะรูปสลักภาพตัวเขาเท่าขนาดจริง ในเครื่องแต่งกายที่ใช้ผ้าขาวทั้งผืนคลุมร่างมิดชิด เปิดเฉพาะบริเวณใบหน้า ขมวดผมที่ศีรษะและปลายเท้า ภาพแกะนี้แกะจากกระดานแผ่นใหญ่ที่ใช้ปิดโลงศพของเขา (ปัจจุบันยังปรากฏอยู่) ก่อนตายคือในวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 1631 คัมมี ลูกจากเตียงห้อง ๆ ที่ป่วยขึ้นเทศน์ บทเทศน์สุดท้ายชื่อ 'Death's Duel' ซึ่ง วอลตัน กล่าวถึงการเทศน์ครั้งสุดท้ายของคัมมีครั้งนี้ว่า "Dr. Donne had preach't his own Funeral Sermon." คัมมีตายหลังจากเทศน์ครั้งสุดท้ายได้ 1 เดือน หลังจากนั้น 2 ปี คือ ในปี 1633 ชกวันินธ์ของเยเรมีย์ได้รับการรวบรวมและตีพิมพ์เผยแพร่เป็นครั้งแรก

ผลงานของจอห์น ดันน์

1. ผลงานของจอห์น ดันน์ เท่าที่ปรากฏถึงปัจจุบัน ทั้งผลงานที่เป็นงานร้อยกรอง และงานร้อยแก้ว มีดังนี้

ผลงานร้อยกรอง (Poetry)

1. Love Songs and Sonnets จำนวน 56 บท
2. Holy Sonnets จำนวน 23 บท
3. Epigrams (บทกวีสั้น กล่าวถึง คน หรือสิ่งต่างๆ ในตำนาน) เช่น Hero and Leander , Pyramus and Thisbe จำนวน 19 บท
4. Elegies (บทกวีแสดงทัศนคติของกวีต่อสิ่งต่างๆ) เช่น โคลง Jealousie, The Perfume จำนวน 20 บท
5. Epithalamions หรือ Marriage Songs เขียนในโอกาสที่เจ้าหญิงอลิซาเบธอภิเษกสมรสในปี 1613 เพื่อแสดงความชื่นชมการอภิเษกนี้
6. Satyres (บทกวีแสดงทัศนคติของกวีที่มีต่อสถาบันต่างๆ) 5 บท ได้แก่ London Society , Lawyers , Religion , Court , Bribing of Judges
7. Verse Letters เขียนถึงบุคคลต่างๆ (ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนของ ดันน์) จำนวน 35 บท
8. Anniversaries โคลงที่ระลึกซึ่งเขียนขึ้นในวาระครบรอบการตายปีแรก และปีที่ 2 ของอลิซาเบธ ครุรี บุตรสาวของเซอร์ครุรี จำนวน 2 บท คือ An Anatomie of the World , Of the Progress of the Soul
9. Epicedes and Obseques บทกวีที่เขียนขึ้นเพื่อไว้อาลัยผู้ตาย และใช้เป็นคำจารึกบนหลุมศพ จำนวน 7 บท

ผลงานร้อยแก้ว (Prose)

1. Biathanatos แสดงโศกเศร้าและทัศนคติของดันน์ที่มีต่อการฆาตกรรม
2. Pseudo-Martyr บทเขียนชักจูงผู้อ่านให้เปลี่ยนนิกายจากแคทอลิกเป็นนิกายแองกลิกัน

3. Paradoxes and Problems ข้อเขียนที่ฉันได้ตั้งคำถามขึ้นเอง และแสวงหาคำตอบ
จำนวน 13 เรื่อง
4. Ignatius His Conclave ข้อเขียนแสดงทัศนคติและข้อคิดเห็นของ คัมโป
เรื่องต่าง ๆ เช่น Concerning the Disposition of Jesuites, The Creation of
a new Hell และมีบทขอกภัยพวกพระเยซูอิต (An Apology for Jesuites) มีทั้งหมด
7 เรื่อง
5. Letters ถึงบุคคลต่าง ๆ 41 ฉบับ
6. Sermons บทเทศน์ จำนวน 155 บท

วิเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับความตายและจุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

* The Anniversarie

ในตอนต้นบทกวีนิพนธ์สั้นๆกล่าวถึง เขาและหญิงคนรักได้พบกัน 1 ปีมาแล้ว และนับแต่นั้นมา สรรพสิ่งต่าง ๆ ก็ใกล้กาลแตกดับของตนมาอีก 1 ปี แต่ความรักของเขาอยู่เหนือกฎเกณฑ์ เพราะความรักของเขาปราศจากซึ่งกาลเวลา จึงไม่มีวันเสื่อมคลายลงได้ ถึงแม้ความตายจะทำให้ร่างกายของเขาต้องแยกจากกัน ความตายก็ไม่อาจทำให้เขาเลิกรักกันได้ - เพราะเมื่อตายไปแล้ว วิญญาณของเขาทั้งสองก็จะยึดมั่นแต่เพียงความรักที่มีต่อกัน และจะรักกันมากขึ้นเมื่ออยู่บนสวรรค์ ดังนั้นกล่าวต่อไปว่า แต่ความสุขที่เขาสองจะได้รับอย่างเต็มเปี่ยมเมื่อตายไปแล้วนั้น จะไม่ทำให้ทั้งสองแตกต่างจากคู่รักคู่อื่น ๆ เลย ดังนั้น ในขณะที่มีชีวิตอยู่และต่างเป็นคนสำคัญของกันและกันเช่นนี้ เขาทั้งสองจึงควรใช้เวลาขณะมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุขร่วมกัน ให้เวลาผ่านไปจนครบรอบ 60 ปีของการใช้ชีวิตร่วมกัน

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

ต้นกวีนิพนธ์โดยกล่าวถึงสังขารของโลกว่า เมื่อเวลาผ่านไป ทุกสิ่งย่อมใกล้จุดจบของตนด้วย ในตอนต้น ต้นกวีกล่าวถึงความป้อมตะแห่งรัก แต่ในตอนท้าย ต้นกวีกลับชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการมีชีวิตอยู่ จึงขอแยกแนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีบทนี้เป็น 2 แนวคิดดังนี้

1. เมื่อต้นกวีกล่าวว่า

Two graves must hide thine and mine corpse

และ

... , wee,

Must leave at last in death

เห็นได้ว่าเป็นการกล่าวถึงความตายในลักษณะที่ความตายเป็นข้อเท็จจริง เป็นสังขารแห่งชีวิตตามที่ต้นกวีกล่าวไว้เมื่อเริ่มบทกวีว่า เมื่อกาลเวลาผ่านไป ทุกชีวิตก็จะเดินทางไปสู่จุดจบของตนด้วย

และเนื่องจากร่างกายของคันนัและของหญิงคนรักก็อาจหนีพ้นข้อเท็จจริงแห่งความตายนี้ไปได้
คันนัจึงตระหนักได้ว่า เขาและหญิงคนรักก็ต้องตายเข้าสักวันหนึ่งแน่นอน อย่างไรก็ตาม คันนั
มิได้แสดงความวิตกกังวลว่า ความตายจะส่งผลร้ายถึงความรักของเขา ถึงแม้ว่าเขาจะรู้ว่า

..., death were no divorce

และ But souls where nothing dwells but love

คือกล่าวไว้ว่า เมื่อเขาตาย วิญญาณจะต้องละจากร่างกายไป แต่สิ่งที่จะไปกับวิญญาณนั้นคือ ความรัก
ที่มีต่อกัน ความตายมิได้ทำให้ความรักของเขาต้องหยุด หรือเปลี่ยนแปลงไปจากเมื่อเขามีชีวิต
อยู่เลย แนวคิดเกี่ยวกับความตายในตอนนี้เป็นที่กล่าวไว้ว่า ความตายคือสิ่งเที่ยงแท้ที่คนไม่
อาจหลีกเลี่ยงได้ การตายคือการที่คนรักทั้งสองจะต้องทิ้งร่างกายไป ซากศพของเขาอาจจะ
แยกจากกัน แต่ความตายก็มีใ้อุปสรรคต่อความมั่นคงในความรักของเขา

2. เมื่อคันนักล่าวว่า When bodies to their graves, soules from
their graves remove. คือเชื่อว่า เมื่อตายวิญญาณจะต้องออกจากร่างกายไป แสดงให้
เห็นถึงความเชื่อของการแยกจากกันระหว่างวิญญาณและร่างกายเมื่อคนตาย สำหรับร่างจะถูก
ฝัง ส่วนวิญญาณนั้น คันนักล่าวว่า

And then wee shall be throughly blest

คือ ชีวิตหลังความตายจะมีสภาพสมบูรณ์และเป็นสุขอย่างยิ่ง และจะไม่มี ความแตกต่างกันใน
หมู่วิญญาณทั้งหลาย ดังที่คันนักล่าวว่า But wee no more, than all the rest;

จึงเห็นได้ว่า แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่คันนักล่าวในตอนนี้เป็นที่แสดงความเชื่อที่ว่า
หลังความตายวิญญาณจะมีความสุขอย่างยิ่ง และความสุขนั้นจะเป็นความสุขที่เสมอภาคกัน ไม่มี
วิญญาณใดได้รับความสุขมาก หรือน้อยกว่าวิญญาณอื่น ๆ ทั้งนี้ย่อมเป็นไปตามหลักความเชื่อของ
คริสต์ศาสนิกชน

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

คันนักล่าวถึงความเสื่อมและความตายของสิ่งทั้งหลายในโลก ในตอนต้นบทกวีนิพนธ์ เขา
กล่าวถึงข้อเท็จจริงว่า สักวันหนึ่งเขาและหญิงคนรักก็ต้องตายจากกัน แต่ในขณะที่เกี่ยวกับ

ฉันพยายามยกย่องความรักของเขาว่า อยู่เหนือข้อเท็จจริงทั้งหลายนี้ เพราะความรักของเขา ทั้งสองจะไม่ตายตามร่างกายไป แต่จะอยู่คู่กับวิญญาณเสมอ การกล่าวถึงความรักอันมั่นคง เช่นนี้ น่าจะเป็นเพื่อชี้ถึงความรักที่เขาทั้งสองมีต่อกันอยู่ในขณะนี้ และการกล่าวถึงความตาย อันเป็นความเท็จแห่งสังขารนั้นก็น่าจะเป็นไปเพื่อนำสู่ชีวิตใหม่ที่เขากล่าวในตอนท้าย นั่นคือการชักชวนให้หญิงคนรักตระหนักในความเป็นอมตะแห่งรัก ภาวนาจิตใจในรักและใช้เวลาในขณะที่เขาและเธออยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ให้เขาและเธอรักและแสวงหาความสุขในชีวิตคู่ร่วมกัน ให้มากที่สุด

The Apparition

ในบทกวีนิพนธ์นี้ ดันน์กล่าวในเชิงซูพรีนเจอร์นัลของเขาว่า เมื่อเขาตาย เขาจะกลับมาแก่แค้นเธอ เพราะการตายของเขามีสาเหตุมาจากการกระทำของเธอ ดันน์กล่าวว่า เขาตายเพราะถูกหญิงคนรักเหยียดหยาม ดังนั้นเขาจึงต้องแก้แค้น สิ่งที่ดันน์จะทำเพื่อแก้แค้นคือ เมื่อเขาตาย วิญญาณของเขาจะเข้าไปในห้องของเธอ ทำให้เธอซึ่งนอนอยู่กับชายคนใหม่หวาดกลัว ผีของดันน์อย่างยิ่ง แต่ครั้นเธอพยายามปลุกให้ชายนั้นตื่น เขากลับคิดว่าเธอเกิดความปรารถนาทางเพศ ซึ่งเขาไม่ต้องการตอบสนอง เขาผู้นั้นจึงแกล้งทำเป็นหลับ ไม่ได้ให้ความช่วยเหลือเธอ บทกวีนิพนธ์ช่วงนี้ อาจตีความได้ว่า เมื่อดันน์เข้าไปในห้อง เขาจะได้พบว่า ขณะที่หญิงสาวเกิดอารมณ์ปรารถนาทางเพศอย่างรุนแรง ชายหนุ่มคนใหม่กลับไม่สามารถสนองความต้องการของเธอได้เลย ดันน์ยังกล่าวต่อไปว่า ยังมีสิ่งร้ายๆที่เขาตั้งใจว่าจะทำเพื่อแก้แค้นอีก แต่เขาจะไม่บอกเธอว่าสิ่งร้ายๆนั้นคืออะไร ทั้งนี้เพราะดันน์ต้องการให้เธอได้รับความทุกข์ทรมานจากความไม่สัมพันธ์ปรารถนาในรักกับชายอื่น หลังจากที่ดันน์ตาย มากกว่าจะให้เธอกลับมารักเขาตั้งเดิมเพราะกลัวคำขู่ของเขา (อันจะทำให้ดันน์ไม่ต้องตายด้วยความทุกข์ในรัก) ที่เป็นเช่นนั้นเพราะ ดันน์มิได้รักเธออีกต่อไปแล้ว

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

ดันน์กล่าวในตอนต้นบทกวีนิพนธ์ว่า การเหยียดหยามของหญิงคนรักทำให้เขาต้องตายแต่ในตอนท้าย เขากลับกล่าวว่า เขาไม่มีความรักอีกต่อไป เขาจึงไม่ต้องการให้หญิงคนรักกลับใจมารักเขาตั้งเดิม เขาต้องการตาย เพื่อให้เธอได้พบกับชะตากรรมตามที่เขาแข่งไว้ด้วยความเจ็บแค้นมากกว่าที่จะมีชีวิตอยู่และได้เป็นคนรักของเธอตั้งเดิม จะเห็นได้ว่า ถ้อยคำตอนต้น และ ตอนท้ายของบทกวีนิพนธ์ขัดแย้งกันเอง แสดงให้เห็นว่า ดันน์กล่าวสิ่งเหล่านี้ด้วยความเจ็บใจ เขากล่าวด้วยว่า ในสภาพที่เป็นวิญญาณ เขาจะเข้าไปในห้องของเธอ และ ใ้รู้ ได้เห็นสิ่งที่เป็นความทุกข์ทรมาน และน่าอัปยศของเธอ ในขณะที่เมื่อมีชีวิตอยู่ เขาไม่อาจทำเช่นนั้นได้

สรุปได้ว่า แนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนิพนธ์บทที่ 2 แนวคิด คือ

1. แนวคิดที่ว่า การตายของกวีเป็นผลมาจากการกระทำของหญิงคนรัก คือเมื่อ
กัณฑ์กล่าววว่า

When by thy scorne, O murdresse, I am dead,

แสดงให้เห็นว่า คัมภีร์ยอมรับหญิงคนรักว่าเป็นคนสำคัญของเขา การกระทำของเธอมีอิทธิพลต่อ
ชีวิตและความตายของเขา การตายของเขาเกิดจากการดูหมิ่นเหยียดหยามของเธอ

2. แนวคิดที่ว่า เมื่อตายวิญญาณจะยังคงอยู่และวิญญาณของกัณฑ์จะสามารถทำสิ่งที่ตัว
ของเขาทำไม่ได้เมื่อมีชีวิตอยู่ คือเมื่อกัณฑ์กล่าววอาสาทว่า

Then shall my ghost come to thy bed,

และสิ่งที่กัณฑ์คิดว่าจะได้เห็นนั้น เป็นสิ่งที่กัณฑ์คิดว่าเป็นเรื่องอันน่าอัศจรรย์ และเป็นทุกข์ทรมาน
ที่สุดของเธอ คัมภีร์จึงพอใจสภาพวิญญาณของเขามาก แสดงให้เห็นว่า กัณฑ์คิดว่า เมื่อตาย
ไปแล้ว วิญญาณของเขาจะแยกจากร่าง และสามารถทำสิ่งที่เมื่อมีชีวิตอยู่เขาทำไม่ได้

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

การที่กัณฑ์กล่าวถึงความตายของตัวเองแล้วโยนไปสู่การคาดคะเนแถมแข่งหญิง
คนรักของเขาเช่นนี้ แสดงให้เห็นชัดว่า กัณฑ์เกิดความน้อยใจในศรัทธาหญิงคนรักอย่างรุนแรงและ
คาดว่าเขาจะมีชายคนใหม่ จากการกล่าวถึงอารมณ์ปรารถนาของหญิงสาวในคำนองที่ปรากฏ
ในบทกวีนิพนธ์แสดงให้เห็นว่า กัณฑ์น่าจะมีความสัมพันธ์กับเธอเกินเลยคนรักธรรมดาไปแล้ว
เขาคงจะรู้อารมณ์และความต้องการของหญิงสาวผู้นี้ดีแล้วด้วย เมื่อเห็น เธอมีคนรักใหม่ และ
ละเลยตัวเขา เขาก็พยายามบอกให้เธอรู้ถึงความทรมานที่เขาได้รับว่าเจ็บปวดรุนแรงถึงขั้น
ตายได้ แต่ขณะเดียวกัน กัณฑ์ถึงใจบอกให้เธอรู้ถึงความแค้นที่เขาถือการไม่ซื่อสัตย์ในความ
รักของเธอ สำหรับความขัดแย้งในคำพูดของกวีเอง ในเรื่องความรักที่ยังมีต่อหญิงคนรักหรือไม่
นั้น แสดงให้เห็นความเจ็บปวด และสับสนของผู้ที่ผิดหวังในความรัก และตระหนักว่า ตนเป็นผู้แพ้
นั่นเอง

* The Canonization

กัณฑ์เริ่มบทกวีในลักษณะที่เป็นฉ้อยคำโต้เถียง แสดงถึงความไม่พอใจในเรื่องที่มีผู้ไม่เห็นด้วยกับการที่กัณฑ์จะมีความรัก กัณฑ์บอกให้คู่สนทนาของเขาสนใจในสิ่งที่จะเป็นความจริง ถ้าวินัยของคนที่รัก และปล่อยให้กัณฑ์ได้รักตามที่เขาต้องการ เพราะไม่มีสิ่งใดหรือผู้ใดต้องเลือกร่วมกับความรักของกัณฑ์เลย จากนั้น กัณฑ์เปรียบเทียบเขาและหญิงคนรักว่าเหมือนแมลง (flies) และเทียนไข (tapers) อาจเป็นเพราะแมลงมักบินวนด้วยกัน หรือ กัณฑ์อาจต้องการกล่าวว่าเขาและเธอเป็นเพียงชีวิตเล็ก ๆ ที่ไม่ควรค่าแก่การสนใจของใคร ส่วนการเปรียบเทียบกับเทียนไขนั้น กัณฑ์อาจต้องการกล่าวว่า เขาจะรักกันต่อไป และก็จะตายไปเองไม่เลือกร่วมใคร เช่นกับที่เทียนไขที่ลุกสว่างก็เผาไหม้ตัวมันเองสิ้นลงและดับลงเองในที่สุด กัณฑ์กล่าวว่า ถึงอย่างไร เขาและหญิงคนรักก็จะรักกัน และเป็นปริศนาที่ลึกซึ้งกว่าปริศนาของนกฟีนิกซ์ (phoenix) เสียอีก และหากเมื่อมีชีวิตอยู่เขารักกันไม่ได้จริง ๆ เขาก็จะรักกันได้เมื่อตาย และบทกวีนั้นก็ทำให้เขาทั้งสองเป็นที่รู้จัก คนทั้งหลายจะสรรเสริญเขาทั้งสองเหมือนบุคคลสำคัญ ๆ เขาทั้งสองจะได้รับการยกย่องให้เป็นนักบุญแห่งรักได้ และเมื่อได้เป็นนักบุญแล้ว คู่รักทั้งหลายจะพากันมาสวดอ้อนวอนเขาทั้งสอง ให้นักบุญทั้งสองได้วิงวอนต่อพระเจ้า ให้คู่รักที่มาเคารพนักบุญ ได้มีความรักต่อกันอย่างลึกซึ้ง เช่นกับความรักที่นักบุญทั้งสองมีต่อกัน

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

ในบทกวีนิพนธ์บทนี้ กัณฑ์กล่าวถึงความตายไว้หลายครั้งด้วยกัน คือเมื่อกกล่าวว่า

We are tapers too, and at our owne cost die

และ We dye and rise the same

และ Wee can dye by it, if not live by love

ทั้งหมดนี้เป็นการมองความตายอย่างไม่มี ความหวาดกลัวเลย จากนั้น กัณฑ์กล่าวต่อไปว่า

We'll build in sonnets pretty rooms;
 As well as well wrought urne becomes
 The greatest ashes, as halfe-acre tombes,
 And by these hymnes, all shall approve
 Us Canoniz'd for Love :

เมื่อตายแล้ว เขาทั้งสองจะเป็นที่รู้จัก ได้รับการยกย่อง เป็นแบบอย่างแก่กันทั่วไป การตายมิได้ทำให้ทุกสิ่งสิ้นสุด แต่หลังจากความตาย เขาทั้งสองก็จะได้อยู่ด้วยกันชั่วนิรันดร ในขณะที่เขามีชีวิตเขาทั้งสองต้องพบกับความขัดแย้งจากสังคมในเรื่องความรักของเขา

เมื่อต้องการกล่าวถึงความป็นนิรันดรของความรักของเขาและเธอ คัมภีร์กล่าวว่า เขาและเธอเป็นปริศนาที่ลึกซึ้งกว่าปริศนาของนกฟีนิกซ์ เพราะเขาทั้งสองมีลักษณะ two being one และ dye and rise นกฟีนิกซ์คือนกในตำนานที่มีเพียงตัวเดียวในโลกแต่มีชีวิตเป็นวงจรอันเป็นนิรันดร เมื่อนกตาย จะเกิดนกตัวใหม่ขึ้นจากกองเถ้าของตัวเดิม วนเวียนอยู่เช่นนี้ตลอดไป ถือเป็นปริศนาที่ลึกซึ้งมาก แต่หากเปรียบกับปริศนาของคัมภีร์และหญิงคนรัก ปริศนาหลังจะลึกซึ้งกว่า เพราะเขาทั้งสองยังสามารถรวมเป็นหนึ่ง และมีความเป็นอมตะเช่นกัน สำหรับการที่คัมภีร์กล่าวว่า เขาและหญิงคนรักจะ dye and rise นั้น อาจตีความได้ว่า คัมภีร์เห็นว่าความรักของเขาเป็นอมตะยิ่ง เพราะอาการ dye and rise เป็นอาการของพระเยซู ดังปรากฏในพระคัมภีร์ เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์และพระศพถูกนำไปฝัง พระองค์ได้กลับฟื้นคืนชีวิต (resurrection) คัมภีร์อาจต้องการกล่าวว่า เขาและหญิงคนรักจะได้ฟื้นคืนชีพภายหลังจากความตาย และพบกับชีวิตอมตะหลังจากนั้น อีกสิ่งหนึ่งเป็นการกล่าวยกย่องความรักของเขาว่าจะเป็นอมตะคู่กับชีวิตนิรันดรของเขาทั้งสอง ดังนั้น แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่คัมภีร์กล่าวถึงในบทวันวิสาขบูชาคือ ความตายไม่ใช่สิ่งที่น่าหวาดกลัว หรือเป็นอุปสรรคต่อความรักของเขาทั้งสอง ตรงกันข้ามความตายจะทำให้ความรักของเขาเป็นที่รู้จัก และเป็นที่ยกย่องทั่วไป ความตายจึงเป็นเพียงสิ่งที่เขาจะผ่านไปเพื่อไปสู่ความเป็นอมตะของวิญญาณ และแสดงถึงความเชื่อในชีวิตอมตะหลังความตายด้วย

(คัมภีร์อาจใช้คำ 'die' ให้เป็นคำสแลงของยุคนั้น อันหมายถึงการบรรลุถึงความสุขในการมีเพศสัมพันธ์ได้ ด้วยเหตุที่คัมภีร์กล่าวถึงแมลงวัน (flies) และเทียนไข (tapers) ซึ่งหากใช้เป็นคำสแลงจะหมายถึงผู้มีความต้องการทางเพศสูง ทั้งนี้ คัมภีร์เองต้องการให้คำว่า die รั้งกับการเปรียบเปรยว่า โกรธจะกล่าวหาว่า เขาทั้งสองฝ่าฝืนในกามารมณ์แล้วแค่ว่าเขาและคนรักไม่เคยสนใจและจะรักกันต่อไป)

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

คัมภีร์กล่าวถึงความรักและความตายควบคู่กันไป เขาเปรียบเทียบความตั้งใจในความรักกับเทียนไข ซึ่งยอมเผาไหม้ตนเองให้สิ้นลงเพื่อให้แสงสว่าง ก็อภินิหารที่จะตาย แต่ขอให้ใครรัก เชื่อกันว่า คัมภีร์แต่งบทกวีนี้ขึ้นเพื่อสนับสนุนความรักของเขาและแอนโธนีของเขา ในวาระต้น ๆ ของการใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน สิ่งซึ่งทำให้เขาเชื่อว่าคัมภีร์แต่งบทกวีนี้ในขณะที่เขาเพิ่งแต่งงานกับแอนน์ก็คือ ในขณะที่คัมภีร์ยังมิได้แสดงตนอย่างชัดเจนว่าต้องการเปลี่ยนนิกายศาสนาปรากฏข้อความที่คัมภีร์กล่าวถึงนักบุญ และการบูชานักบุญว่า ผู้คนทั้งหลายจะมาสวดอ้อนวอนให้คัมภีร์และคนรัก (ซึ่งเป็นนักบุญไปแล้ว) ให้นักบุญทั้งสองขอให้พระเจ้าทรงพระมหากรุณาแก่คนเหล่านั้นให้มีความรักมั่นคง เช่นกับนักบุญทั้งสอง แนวคิดการยกย่องคนขึ้นเป็นนักบุญก็ดี และการขอให้นักบุญเป็นตัวกลางระหว่างคนกับพระเจ้าก็ดี ได้ถูกพิจารณาว่าเป็นแนวปฏิบัติ ของนิกายโรมันแคธอลิก และถูกขจัดออกจากแนวปฏิบัติของโบสถ์อังกฤษ ตามหลักการของหนังสือสวดมนต์ปี 1552 แล้ว แต่คัมภีร์ซึ่งระหว่างนั้นยังมิได้ตระหนักถึงความสำคัญของการเปลี่ยนนิกายศาสนาของตนเอง จึงแสดงแนวคิดของตนออกมาเช่นนี้ ดังนั้น การกล่าวถึงความตายในบทกวีซึ่งแต่งขึ้นในช่วงแรกของการสมรสอันมีอุปสรรคนี้ จึงอาจเป็นความพยายามหาจุดดี คือความมั่นคงของรักแท้มาสมอ้างความรู้สึกไม่แน่ใจว่าตนตัดสินใจผิดไปหรือไม่ก็ได้ และเพื่อกล่าวยืนยันว่ารักของเขาเป็นอมตะ แม้ความตายก็อาจหยุดความรักของเขาได้ ก็ยังแสดงความมั่นใจว่าความรักของเขาจะต้องได้รับการยอมรับ แม้ไม่ในขณะที่เขามีชีวิตอยู่ ก็จะต้องได้รับการยอมรับในเวลาต่อมา แม้เมื่อเขาตายไปแล้ว

The Computation

ในบทกวีบทนี้ คัมภีร์กล่าวถึงระยะเวลาหลาย ๆ ระยะเวลาตั้งแต่สั้นไปหามาก เพื่อเข้าถึงข้อความเดียวกันว่า แม้เวลาจะผ่านไปอีกกี่ปีก็ช่างใด คัมภีร์จะไม่คิดถึงสิ่งอื่นใดเลย นอกจากเธอผู้เป็นที่รัก และความสุขที่เขาสองได้มีร่วมกันมา คัมภีร์กล่าวว่า เขามีได้คิดว่าเขาจะมีอายุยืนนานเป็นพัน ๆ ปี เท่ากับระยะเวลาที่เขาจะจงรักภักดีในอนาคต แต่คัมภีร์ถือว่า หากเขาได้ตายไปครั้งหนึ่งแล้ว เขาก็จะไม่ต้องตายอีก

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

การที่คัมภีร์กล่าวถึง เวลาที่จะผ่านไปเรื่อย จนเวลาจะผ่านไปเป็นพัน ๆ ปี เป็นการแสดงให้เห็นว่า กาลเวลาและความตายมิได้มีความหมายต่อความรักที่เขามีต่อหญิงสาว คัมภีร์ยอมรับว่าเมื่อกาลเวลาผ่านไป เขาจะต้องตายแน่นอน แต่การตายของเขามีใช้สิ่งที่จะทำให้เขาลืมเธอ ความตายยังไม่ใช้สิ่งที่จะต้องหวาดกลัวแต่อย่างใด โดยเฉพาะในตอนท้ายของบทกวี คัมภีร์กล่าวถึงความตายไว้ว่า

Yet call not this long life, But thinke that I

Am by being dead Immortall : Can ghosts die ?

นั่นคือการกล่าวว่า เมื่อเขาได้ตายแล้ว เขาก็จะไม่ต้องตายอีก ความตายเป็นสิ่งที่เขาจะต้องพบ แต่เมื่อเขาตายแล้ว เขาก็จะไม่ต้องตายอีก น่าจะหมายความว่า คัมภีร์ต้องการกล่าวว่า หลังจกการตาย เขาจะมีชีวิตที่เป็นอมตะ เพราะความตายมิใช่สิ่งสุดท้ายที่ตัวตนมนุษย์จะได้พบ ตามแนวความเชื่อของคริสตศาสนิกชนว่า เมื่อตาย วิญญาณจะแยกจากร่าง วิญญาณเป็นส่วนที่ไม่ตาย แนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีบทนี้ จึงเป็นการแสดงความเชื่อในชีวิตหลังความตาย และความเชื่อว่า ชีวิตหลังความตายเป็นอมตะและเป็นนิรันดร์

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

การกล่าวถึงความตายของตัวเองอันจะเกิดขึ้นในอนาคตนั้น เป็นการกล่าวถึงเพื่อบอกหญิงคนรักของกวีว่า เขาจะรักเธอตลอดไป แม้เมื่อตายไปแล้วก็จะไม่เปลี่ยนแปลง เวลา

ที่ผ่านไปและความตายอันจะเกิดขึ้น มิได้เป็นอุปสรรคหรือสามารถทำลายความรู้สึกผูกพันที่เขามีต่อเธอได้เลย ดังนั้นกล่าวถึงจำนวนเวลาที่เพิ่มขึ้นเป็นสิบเท่า ร้อยเท่า พันเท่า เพื่อทำการกระทำชั่วสิ่งเดียวของเขา ก็คือการที่เขาจะคงรักและซื่อสัตย์ต่อเธอเสมอ การกล่าวถึงความตายและแสดงความเชื่อในชีวิตหลังความตายว่าเป็นอมตะ (immortal) เป็นการย้ำว่าสิ่งที่จะอยู่คู่กับความเป็นอมตะแห่งวิญญาณของเขาคือ ความรักและความผูกพันที่เขามีต่อเธอ

The Curse

ในบทกวีนี้บทกวีนี้ คัมภ์ใช้คำที่แสดงอารมณ์รุนแรงกล่าวแข่งผู้คิดว่าตนรู้ว่าหญิงคนรักของตนนั้นเป็นใครเขาแข่งให้คนผู้นี้ประสพเรื่องราวและความอัปยศานา เช่น แข่งให้ชายผู้นั้นหลงรักหญิงที่รักแต่เงินของเธอ แต่หล่อนกลับยอมเป็นของศัตรูทุกคนของชายผู้นั้น คัมภ์แข่งให้ชายนั้นประสพกับเรื่องราวที่เพิ่มมากขึ้นทุกที เช่น ขอให้ความเศร้าเปลี่ยนแปรเป็นความคลุ้มคลั่ง และอาการเจ็บป่วยน้อยกลายเป็นเจ็บป่วยมาก จากนั้นคัมภ์กล่าวแข่งให้ชายนั้นนอนหลับฝันว่า ตนเองทำการที่เรียกว่าเป็นกบฏ (treason) และยอมรับสารภาพว่าตนทำผิดข้อหากบฏ ทำให้ชายนั้นต้องตายไปโดยไม่มีผู้ใดรู้สาเหตุการตายของเขา ทำให้บุตร (ซึ่งอาจเกิดจากชายชู้) ต้องได้รับความอับยศอนชายผู้นั้นก่อไว้ ในตอนท้าย คัมภ์กล่าวว่า คำแข่งของเขามิได้หมดแต่เพียงเท่านั้น เขายังจะแข่งต่อไปอีก แต่คำแข่งนี้ คัมภ์จะแข่งเฉพาะผู้เป็นชายเท่านั้น หากคนผู้นั้นเป็นหญิง คัมภ์ก็จะไม่แข่งเธอเลย ทั้งนี้เพราะธรรมชาติได้สาปแข่งเธอมากนออยู่แล้วในการที่ทำให้เธอเกิดมาเป็นหญิง

แนวทักเกี่ยวกับความตาย

ในการกล่าวคำสาปแข่งที่รุนแรงและซับซ้อน อันแสดงถึงความประสงค์ร้ายอย่างยิ่งของผู้สาปแข่งครั้งนี้ มีข้อความเพียงตอนเดียวที่คัมภ์กล่าวถึงความตาย โดยเขากล่าวแข่งคนผู้นั้นว่า

May he dreame Treason, and beleeeve that hee
 Meant to performe it, and confesse, and die
 And no record tell Why

การที่คัมภ์แข่งให้คนผู้นั้นฝันว่าตนคิดทำการกบฏ เชื่อว่าตนคิดจะทำจริง ๆ จนรับสารภาพ และต้องตายนั้น การทำการกบฏ นอกจากหมายถึงการแย่งชิงราชสมบัติจากกษัตริย์แล้ว ในยุคของคัมภ์ การกบฏคือคำว่า treason ยังหมายถึงการฝ่าฝืนไม่ทำตามข้อกำหนดอันบังคับให้คุณอังกฤษนับถือนิกายแองกลิกันด้วย ผู้ที่ยังฝักใฝ่ลัทธิลอบกระทำพิธีแบบนิกายแคทอลิก เมื่อถูกจับได้

จะถูกพิจารณาว่าทำการกบฏ จึงเป็นไปได้ว่าฉันจะแข่งให้ชายผู้นั้นต้องซื้อหาเป็นกบฏด้วยเหตุ
ฝ่าฝืนกฎหมายนี้ และถูกลงโทษประหาร ตามแนวปฏิบัติในการลงโทษผู้กระทำความผิดกฎหมายว่าด้วย
นิยายประจำชาติในขณะนั้น อย่างไรก็ตาม การกล่าวแข่งให้ตายครั้งนี้ เป็นการกล่าวเพียงสั้น ๆ
หากเปรียบกับการสาปแช่งทั้งหมดซึ่งเป็นการแข่งให้คนผู้นั้นมีชีวิตอยู่อย่างทรมาณและเสื่อมเกียรติ
อย่างยิ่ง ฉันก็กล่าวต่อจากข้อความในคอมม่อนว่า หากชายผู้นั้นไม่ตาย ก็ขอให้โรภภัยเข้าร่วมเร้า
จนคนผู้นั้นชும்ผอม หัวโหยจนนึกอยากคุกกินอาหารจากทั่วยาธาในท้องตนเอง และความหัวโหย
ทำให้ต้องมีสภาพดังนี้

And at the last be circumcis'd for bread :

การขลิบหนังหุ้มปลายอวัยวะเพศชายนี้เป็นแนวปฏิบัติของพวกยิวมาแต่ดั้งเดิม ชายใดที่ต้องการ
เข้าสู่หมู่คณะของพวกยิวจะต้องผ่านพิธีนี้ เช่นกับชายชาวยิวทุกคน ข้อความตอนหนึ่งจึงเป็นการแข่ง
ให้ชายผู้นั้นต้องยอมตนเป็นยิว (ซึ่งเป็นที่ดูหมิ่นของคริสตศาสนาิกชน) เพื่อความอยู่รอดของคุณ
เมื่อเปรียบเทียบกับข้อความที่ฉันแข่งคนผู้นั้นให้ตายเห็นได้ว่า สิ่งที่คุณแข่งให้ชายผู้นั้นประสบ
ไม่ว่าจะเมื่อมีชีวิตอยู่หรือตายไปก็คือ การเสื่อมเสียเกียรติเมื่อตาย ฉันต้องการให้ชายผู้นั้นตาย
อย่างปราศจากผู้รู้สาเหตุการตายของเขา ให้เขาผู้นั้นต้องตายอย่างไร้เกียรติ สิ่งที่น่าสังเกตุ
คือ ฉันก็กล่าวแข่งให้คนผู้นั้นพบกับความเสื่อม ความอับอายมากกว่าแข่งให้ตาย อาจกล่าวได้ว่า
ฉันมองเห็นความเสื่อมเสียเกียรติเป็นเรื่องร้ายแรงกว่าความตาย และแนวคิดเกี่ยวกับความ
ตายที่ฉันแสดงไว้ในบทกวีนี้พบเห็นซึ่งน่าจะเป็นการกล่าววว่า การตายอย่างไร้เกียรติเป็นสิ่งที่
น่าหวาดกลัวสำหรับฉันมาก เช่นเดียวกับการอยู่อย่างไร้เกียรติด้วย

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

การกล่าวถึงความตายในบทกวีนี้เห็นได้ชัด เป็นเพื่อประกอบการสาปแช่งให้เห็นว่า ฉัน
เจ็บแค้นและประสงค์ร้ายต่อผู้ถูกสาปแช่งจริง ๆ แต่เมื่อฉันกล่าวไปถึงตอนสุดท้าย เห็นได้ว่า
คำแช่งอันโหดร้ายที่กล่าวมาทั้งหมดมิได้เป็นการกล่าวเพื่อสาปแช่งคนผู้ใดอย่างแท้จริง หากเป็น
การกล่าวเพื่อโยนไปสู่การดูหมิ่น และกล่าวหาหญิง โดยใช้วิธีการสรุปความสั้น ๆ ว่า

... For if it be a shee

Nature beforehand hath out curseed mee.

นั่นคือการกล่าวว่ ธรรมชาติของหญิงจะค้องได้รับความเสื่อมและความทุกข์ทรมานยิ่งกว่าความ
ทุกข์ใด ๆ ที่ค้ันจะสามารถกล่าวแข่งได้ การกล่าวคำสาปแ่งทั้งหมดรวมทั้งการกล่าวถึง
ความตายในบทกวีนิพนธ์นี้ จึงเป็นการกล่าวเพื่อนำไปสู่การดูแกลน และว่าร้ายผู้หญิงว่เป็น
เพศที่ถูกสาปแ่งให้ค้สมกับความเลวร้ายต่าง ๆ เกินกว่าที่ค้ันจะพรรณนาได้

The Dampe

ในตอนต้นบทวินิพนธ์ คัมภ์กล่าวโทษหญิงคนรักของเขาว่า เธอเป็นสาเหตุแห่งการตายของเขา เพราะเธอผู้เป็นเจ้าของหัวใจและได้สิ่งสู่อยู่ในหัวใจเขา ทำให้เขาเสียสติถึงตายและเมื่อเพื่อน ๆ ของคัมภ์ ผู้ไม่รู้สาเหตุการตายของเขา ขอให้แพทย์ผ่าศพคัมภ์เพื่อชันสูตรหาสาเหตุ คนเหล่านั้นจะได้เห็นภาพของหญิงสาวอันปรากฏที่หัวใจคัมภ์ เขาเหล่านั้นก็ต้องหลงรักเธอ และต้องตายด้วยพิษรักที่ได้รับ เช่นกันกับคัมภ์ จึงนับว่าเธอเป็นต้นเหตุแห่งการตายของทั้งคัมภ์และเพื่อน ๆ เหล่านั้น จากนั้นคัมภ์กล่าวกับเธอว่า การที่ทำให้คนมากมายต้องตาย เช่นที่เธอจะทำนั้น มิได้ทำให้เธอมีชัยอย่างแท้จริง หากเธอต้องการชัยชนะที่แท้จริง เธอจะต้องทำอย่าง 2 สิ่ง คือ การดูหมิ่นชาย และการคิดถึงเกียรติยศของหญิง คัมภ์กล่าวว่าหญิงคนรักควรจะฆ่าเขาอย่างที่ยิ่งสาวจะทิ้งชายหนุ่ม และในเมื่อเธอเห็นหญิง เธอก็ควรรู้ใช้ความเป็นหญิงในการเอาชนะต่อชาย โดยใช้ความกล้าที่จะรับการปฏิบัติ จากชาย

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

เมื่อคัมภ์กล่าวในตอนต้นว่า หญิงสาวผู้เป็นเจ้าของหัวใจของเขาทำให้เขาตาย เพราะความผิดหวังที่เธอไม่สนองตอบความรักของเขา และว่า ความงามของเธอจะทำให้ผู้ที่เห็นภาพเธอต้องหลงรักและตายด้วยพิษรัก เช่นกับคัมภ์ ถึงที่คัมภ์กล่าวไว้ในตอนนั้นว่า

When they shall finde your Picture in my heart,
 You thinke a sodaine dampe of love
 Will through all their senses move,
 And worke on them as mee, and so preferre
 Your murder, to the name of Massacre

แนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทวินิพนธ์ตอนต้นจึงเป็นการกล่าววว่า ความตายของกวีเกิดจากการกระทำของหญิงคนรัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การที่หญิงคนรักไม่รักตอบเป็นเหมือนการฆ่ากวีให้ตาย

ยิ่งไปกว่านั้น ความงามอันเลอเลิศของหญิงสาวยังทำให้ผู้คนเป็นจำนวนมากต้องตายด้วยเหตุเดียวกับกวีคือ ผิดหวังในตัวเธอ คัมน์ จึงเรียกหญิงสาวว่าเป็นผู้กระทำฆาตกรรม และกระทำการสังหารหมู่ด้วย (murder และ massacre)

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

การกล่าวถึงความตายในบทกวีนิพนธ์นี้ น่าจะเป็นไปเพื่อจุดประสงค์ 2 ประการ ดังนี้

1. เมื่อคัมน์กล่าวว่า การที่หญิงคนรักไม่รักตอบจนทำให้คัมน์ต้องตาย เป็นการกล่าวถึงความทุกข์ที่กวีได้รับจากความรัก เพื่อแสดงว่าความผิดหวังที่ได้รับจากความรักอันเกิดจากหญิงคนรักไม่รักตอบนั้น หนักมากถึงขั้นทำให้กวีตายได้

2. การกล่าวถึงความตายในบทกวีนิพนธ์นี้ อาจเป็นการกล่าวให้มีความหมายอย่างหนึ่งในตอนต้น และแปรความไปสู่ความหมายโดยนัยของทางเพศในตอนท้าย แสดงให้เห็นว่า กวีต้องการเล่นสำนวน โดยใช้คำว่า ส่ำ และ ตาย เป็นสันความคิด เพราะข้อความในตอนแรกกล่าวว่กวีนั้นมีความทุกข์โศกจากความรักมากจนเปรียบได้กับจะต้องตาย แต่แล้วกวีกลับกล่าวในตอนท้ายว่า ขอให้หญิงสาวล่าความหยิ่งในเกียรติของหญิงอันเป็นอุปสรรคต่อความสัมพันธ์ฉันหญิงกับชายระหว่างเธอและเขา และเพื่อให้เขาได้ตายอย่างที่เขาควรจะตาย นอกจากนั้น คัมน์ยังกล่าวท้ายบทว่า

..., doe you but try

Your passive valor, and you shall finde then

Naked, you 'have odds enough of any man.

คัมน์อาจหมายความว่า หากเธอจะล่าเขา (โดยไม่รักตอบ) เขาก็ยินดีตาย แต่ขอให้การฆ่านั้นเป็นไปโดยปราศจากการคู่มั่นชายและการทะนงในเกียรติของหญิง หรือ คัมน์อาจต้องการชักชวนหญิงคนรักให้ปล่อยกาย ยอมมีความสัมพันธ์ทางกายกับเขา หากพิจารณาจากคำกล่าวที่ว่า เขาเป็นผู้มีความมั่นคง และสามารถเก็บความลับได้ดียิ่ง จะเห็นได้ว่า คัมน์

ต้องการให้หญิงคนรักมั่นใจในความรักของเขา และมั่นใจในความปลอดภัยจากข้อครหา เพราะ
เขาจะเก็บความลับนี้ไว้เป็นความลับ การที่คัตนี่กล่าวถึงความตายในบทกวีนี้พนธ์หนังสือจึงมอง
ได้ว่า เป็นการกล่าวเพื่อเล่นสำนวน เพื่อแฝงความหมายอันมีนัยชักชวนให้หญิงคนรักยินยอมให้
คัตนี่ล่วงเกิน เธอตามที่ เขาต้องการ

The Dissolution

คัมภ์เริ่มบทวิพจน์ว่า หญิงคนรักของเขาตายแล้ว และกล่าวต่อไปว่า เมื่อชีวิตกับลง ร่างกายจะต้องกลับคืนสู่ความเป็นธาตุ 4 อันได้ประกอบเป็นตัวคนขึ้นมา เนื่องจากคัมภ์และหญิงคนรักเป็นธาตุซึ่งประกอบขึ้นเป็นตัวตนของกันและกัน เมื่อหญิงสาวตาย ธาตุในตัวเธอก็จะกลับคืนสู่แหล่งที่มาเดิมของมันคือตัวตนของคัมภ์ และทำให้ธาตุในตัวคัมภ์เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและมากมาย จนทำให้ร่างกายของเขากลับไม่ไหว และอาจเป็นอันตรายอย่างยิ่งแก่เขา แต่เขากลับไม่เป็นอันตรายใด ๆ เลย เพราะไฟแห่งความรักและความต้องการในตัวหญิงสาว (ที่ตายไปแล้วนั้น) เพิ่มขึ้น ในขณะที่เดียวกับที่เชื้อเพลิง (คือธาตุในตัวคัมภ์) เพิ่มขึ้น ไฟแห่งความปรารถนาจึงใช้ธาตุเป็นเชื้อเพลิงได้พอดี ทำให้เกิดความสมดุลขึ้นในร่างกายของคัมภ์ จากนั้น คัมภ์เปรียบวิญญาณของเขาและหญิงคนรักเหมือนกระสุนปืนที่ถูกยิงออกจากกระบอกปืน เมื่อหญิงสาวตายก่อนวิญญาณของเธอจึงพุ่งออกไปก่อน แต่เนื่องจากคัมภ์มีจิตมุ่งแรงกว่า (ที่จะไปถึงเธอผู้ตายไปก่อน) เขาจึงแน่ใจว่าวิญญาณของเขาจะไปทันวิญญาณของเธอ ทุกกระสุนที่ถูกยิงที่หลังหากมีแรงส่งที่ดีก็จะสามารถไปถึงเป้าก่อน และมีพลังกว่ากระสุนที่ถูกยิงก่อนได้

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

คัมภ์กล่าวถึงองค์ประกอบ 2 ประการของมนุษย์ คือ ส่วนที่เป็นร่างกาย และ ส่วนที่เป็นวิญญาณ แนวคิดเกี่ยวกับความตายของบทนี้กล่าวถึงการกลับสู่สภาพธาตุ 4 ของโลกของร่างกายและการไปสู่สวรรค์ของวิญญาณ คัมภ์กล่าวถึงความตายในตอนต้นว่า

Shee 'is dead, And all which die

To their first Elements resolve;

เมื่อคนตายลงคัมภ์กล่าวว่า ส่วนที่เป็นร่างกาย อันมีสสารประกอบขึ้นเป็นตัวตน จะกลับคืนไปสู่ธาตุ 4 ซึ่งในบทวิพจน์ คัมภ์ถือว่า คนรักเป็นส่วนประกอบของกันและกัน เมื่อหญิงที่เขารักตาย ธาตุ 4 ในตัวเธอก็จะกลับคืนมาสู่ตัวเขา (แทนที่จะกลับสู่ธรรมชาติ) จะทำให้เขา

ซึ่งเป็นคนรักของเธอเกือบเป็นอันตรายถึงชีวิตเพราะได้รับธาตุเข้าไปสู่ตัวมากเกินไป แต่โชคที่ความรักที่เขายังมีต่อเธอ ทำให้ธาตุในตัวเขาเกิดความสมดุล และทำให้เขารอดพ้นจากการเสียชีวิตมาได้ สำหรับส่วนที่เป็นวิญญาณ คัมภีร์กล่าวว่า เมื่อตายวิญญาณจะแยกออกจากร่างและเดินทางไปสู่จุดต่างๆ จึงได้กล่าวโดยชัดเจนว่าจุดหมายของวิญญาณเป็นที่ใด คาดว่าน่าจะเป็นสวรรค์ การไปสู่สวรรค์ของวิญญาณมีความตั้งใจจริงและเชื่อมั่นเป็นสิ่งสำคัญ

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

บทกวีที่น่าจะเป็นความพยายามของคัมภีร์ที่แยกเหตุผลต่าง ๆ ขึ้นมากล่าว เพื่อปลอบใจตนเองมิให้โศกเศร้ามากนัก จากการตายของหญิงคนรัก (อาจเป็นบทกวีที่กัมภีร์แต่งในโอกาสที่ภรรยาของเขาเสียชีวิต) คัมภีร์พยายามกล่าวว่า ทั้งร่างกายและวิญญาณของเธอมิได้สูญหายไปไหน ร่างกายก็กลับมาอยู่ที่ตัวคัมภีร์เอง ส่วนวิญญาณนั้นคัมภีร์ก็มั่นใจว่าเขาจะหาได้พบเมื่อเขาเองตาย การกล่าวถึงความรักและความปรารถนาในตัวเธอที่เพิ่มขึ้น นอกจากจะเป็นการกล่าวโดยให้โอวาทแล้ว ยังอาจเป็นการย้ำความหวังที่ว่า เขาจะได้พบและมีความสุขกับเธออีกเมื่อเขาตายไป

The Expiration

คัมภีร์กล่าวลาหญิงคนรักของเขา ในลักษณะการลาจากกันก่อนตาย โดยบอกให้เธอกำหนดจิตใจให้ "ไป" เสียด้วยตัวของเธอเอง จากนั้นเขาจึงบอกว่า หากคำกล่าวของเขายังไม่ทำให้เธอกำหนดวิญญาณให้ออกจากร่างไปแล้ว ก็ขอให้เธอเป็นผู้บอกให้เขา "ไป" บ้าง เพื่อให้วิญญาณของเขาจากไปโดยสงบ เช่นกัน แต่หากเธอไล่สั่นใจไป ตามคำบอกในตอนต้นของเขาไปแล้ว ก็ขอให้คำว่า "ไป" นี้เป็นสิ่งนำเขาให้ตายไปด้วย ในตอนท้าย คัมภีร์กล่าวว่า เขานั้นเปรียบเหมือนคายน 2 ครั้ง ครั้งแรกคือเมื่อเป็นผู้จากไป และครั้งที่สองคือเมื่อบอกให้หญิงคนรักจากเขาไป

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

คัมภีร์กล่าวขึ้นต้นบทกวีนี้พันธว่า

So, so, breake off this last lamenting kisse,

Which sucks two soules, and vapors Both away

คัมภีร์ขอให้เขาและหญิงคนรักเลิกจูบกันเสีย เพราะการจูบลาจากกันเป็นเหมือนกับการที่ เขาและหญิงคนรักจะดูดเอาวิญญาณของแต่ละฝ่ายออกจากร่างไป คัมภีร์กล่าวต่อไปว่า

Turn thou ghost, that way and let me turn this,

And let ourselves benight our happiest day :

การที่วิญญาณถูกดูดออกไป สิ่งที่เหลือคือร่าง ซึ่งไม่ว่าคัมภีร์ใช้คำ ghost คัมภีร์ขอไว้ให้เธอและเขาหันหน้าไปคนละทาง และเลิกคิดถึงความสุขที่ผ่านมาเสีย ทั้งนี้คัมภีร์ให้เหตุผลว่า

We ask'd None leave to love, nor will we owe

Any so cheap a death as saying 'Go' :

เห็นได้ว่า คัมภีร์กล่าวเปรียบเทียบการจากกับความตาย และว่า เมื่อเขารักกันก็ไม่จำเป็นต้องให้ใครมาอนุญาต เมื่อต้อง (ตาย) จากกันก็ไม่จำเป็นต้องให้ใครมาบอกด้วย แนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทวันพินธน์นี้ จึงเป็นการเปรียบเทียบการจากกับความตาย และกล่าวว่า แม้การจากจะทำให้ผู้รักทั้งสองรู้สึกทุกข์โศกเหมือนต้องตาย เขาก็ควรทำใจให้ได้เมื่อวาระนั้นมาถึง และมีารกล่าวถึง เรื่องของวิญญาณซึ่งแยกออกจากร่างเมื่อคนตายอยู่ด้วย

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

คัมภีร์ใช้ถ้อยคำที่เกี่ยวข้องกับความตายในบทวันพินธน์นี้ เพื่อนำมาเปรียบเทียบกับ การจาก โดยเฉพาะในตอนท้ายคัมภีร์กล่าวว่า เขารู้สึกเหมือนต้องตาย 2 ครั้ง เมื่อเขาต้องจากหญิงคนรักไป (Being double dead, going and bidding go) แสดงให้เห็นว่า คัมภีร์กล่าวถึงความตายในบทวันพินธน์นี้เพื่อแสดงให้เห็นว่า การจากทำให้เกิดความอาลัยอย่างยิ่ง การกล่าวอำลานั้นอาจเป็นการกล่าวเมื่อคัมภีร์ต้องจากหญิงคนรักไปจริง ๆ หรืออาจเป็นเพียงการลาเพื่อที่จะหันกลับไปหลับหลับก่อนเสียชีวิตใน ขณะที่เขาทั้งสองนอนอยู่ร่วมกันบนเตียงก็ได้

Farewell to Love

ในตอนต้นบทกวีนี้ คัมน์กล่าวว่า เมื่อเขายังไม่มีประสบการณ์ในความรัก เขาเคยคิดว่า ความรักเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ควรค่าแก่การบูชา เขาเปรียบความเขลาครั้งนั้นว่า คล้ายกับความเขลาในวาระที่จะตาย ของผู้ไม่รู้จักพระเจ้า คือต้องเอ่ยนามที่ตนไม่รู้จักก่อนตาย คัมน์กล่าวถึงความรักอันจะจืดจางลงอย่างรวดเร็วหลังจากที่สมหวังในรักแล้ว และว่า เนื่องจากธรรมชาติต้องการให้เผ่าพันธุ์มนุษย์ดำรงอยู่ ธรรมชาติจึงทำให้มนุษย์ต้องการมีเพศสัมพันธ์อยู่เสมอ ทั้ง ๆ ที่การมีเพศสัมพันธ์แต่ละครั้งทำให้คนผู้นั้นตายเร็วขึ้น แต่ด้วยเหตุที่คนนั้นตระหนักดีว่า การมีความรักและการมีเพศสัมพันธ์เป็นอันตรายต่อชีวิต ทำให้เขาไม่ปรารถนาความรักเลย และว่า หากความพยายามที่จะห้ามใจจากความรักรด้วยวิธีอื่นไม่ได้ผลแล้ว คัมน์มีวิธีที่ดีที่สุดคือกินยานักกำหนดชื่อ worm-seed เพื่อระงับความต้องการทางเพศ และเพื่อให้ชีวิตของตนปลอดภัยไม่ต้องตายเร็วขึ้นทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

แนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนี้แยกได้เป็น 2 แนวคิด ดังนี้

1. ในตอนต้นบทกวี เมื่อคัมน์กล่าวว่า

... as Atheists at their dying hour

Call, what they cannot name, an unknown power,

คัมน์เปรียบความเขลาในวาระใกล้ตายของผู้ไม่มีชื่อพระเจ้าซึ่งเกิดจากการที่จะต้องเอ่ยนามที่ตนเองไม่รู้ว่าเป็นใคร กับความเขลาในเรื่องรักของตัวเองในอดีต แสดงให้เห็นแนวคิดที่คัมน์เชื่อว่า เมื่อคนรู้ว่าตนจะต้องตาย เขาคู่นั้นจะต้องรับรู้ถึงอำนาจที่จะเข้าสู่ตัวตนของเขา และทำให้เขาเอ่ยนามเจ้าของแห่งอำนาจนั้นออกมา ไม่ว่าคนผู้นั้นจะรู้ที่มาแห่งอำนาจนั้นหรือไม่ พิจารณาจากสำเนาที่คัมน์นับถือ อำนาจนั้นน่าจะหมายถึงอำนาจของพระเจ้า ดังนั้น

คัมภีร์จึงน่าจะหมายความว่า เมื่อคนใกล้ตาย วิญญาณของเขาจะต้องได้พบกับอำนาจของพระเจ้า อันจะทำให้ทั้งผู้ที่ได้ยศมั่งมี และผู้ที่ไม่เคยมีมั่งมีในตัวพระองค์ ต้องเอ่ยพระนามของพระองค์ออกมา เช่นกัน แนวคิดเกี่ยวกับความตายในตอนนี้จึงเป็นการแสดงความเชื่อที่ว่า เมื่อคนตายวิญญาณของเขาจะต้องตกอยู่ในพระอำนาจของพระเจ้า และเมื่อใกล้ตาย คนเหล่านั้นก็จะประจักษ์ในพระอำนาจของพระองค์

2. เมื่อคัมภีร์กล่าวว่า

(since each such Act, they say,

Diminisheth the length of life a day)

คัมภีร์เห็นว่า ความสัมพันธ์อันคนรักนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ และการมีเพศสัมพันธ์เป็นการบั่นทอนสุขภาพและชีวิตของชน คัมภีร์อ้างถึงความเชื่อที่ว่า การมีเพศสัมพันธ์แต่ละครั้งทำให้คนตายเร็วขึ้น 1 วัน แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่คัมภีร์แสดงในที่นี้จึงเป็นการกล่าวถึงความเชื่อที่ว่า ความตายของคนอาจเกิดขึ้นเร็วกว่าที่ควร หากคนผู้นั้นมีความสัมพันธ์ทางกายกับเพศตรงข้าม ยิ่งบ่อยครั้งก็จะยิ่งตายเร็วขึ้นทุกครั้ง กับแสดงความรู้สึกของชนว่า เขาไม่ต้องการตายเร็ว เพราะฉะนั้น เขาจึงไม่ยอมมีความรัก คัมภีร์เห็นว่า ชีวิตที่ยืนยาวโดยปราศจากความรักเป็นสิ่งที่ดีกว่าชีวิตที่มีความรักแต่จะต้องตายเร็ว

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตายในบทวินัยฉบับนี้ สามารถพิจารณาตามแนวคิดเกี่ยวกับความตายได้เป็น 2 จุดประสงค์ ดังนี้

1. เมื่อคัมภีร์กล่าวเปรียบเทียบความเขลาของผู้ใกล้ตาย กับความเขลาของตัวเอง น่าจะเป็นการกล่าวเพื่อชี้ให้เห็นว่า ผู้มิได้ยศพระเจ้าเป็นสรณะ เมื่อยามจะตาย จะต้องประสบความลำบากในการหาที่ยึดเหนี่ยวทางวิญญาณของตน การกล่าวเปรียบเทียบเช่นนี้ อาจเกิดจากความครุ่นคิดในเรื่องความเป็นไปของจิตวิญญาณของเขาเมื่อต้องตาย ความครุ่นคิดนี้เกิดจากความกังวลใจ

จากการเปลี่ยนนิกายศาสนา และอาจเป็นเจตนาที่จะกล่าวเตือนผู้อ่านหรือผู้ฟังให้มิถรีพธาในพระเจ้าในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ เพื่อความสุขสงบของจิตวิญญาณของตนในวาระที่ต้องตาย

2. การที่คัมภีร์กล่าวว่า การมีเพศสัมพันธ์เป็นวันตรายต่อชีวิต ทำให้คนตายเร็วขึ้น และว่า การมีเพศสัมพันธ์เกิดขึ้นบ่อยตามการเรียกร้องของธรรมชาติ ดังนั้น ความสัมพันธ์ของหญิง ชาย อันเกิดจากความรักเป็นการเร่งให้คัมภีร์ตายเร็วกว่าที่ควร ยิ่งมีความรักมาก อายุก็จะยิ่งสั้นลง อันนี้อ้างเอาความกลัวตายมาเป็นสาเหตุให้เขาหยุดรัก จนแม้จะตั้งกนิยาแก่กำหนดก็ยอม การกล่าวเช่นนั้นน่าจะเป็นการกล่าวเพื่อหาทางออกของผู้ที่ผิดหวังในความรัก คัมภีร์อาจถูกหญิงที่เขารักปฏิเสธความรักของเขา เขาจึงตั้งหาทางกล่าวให้ตนเองสบายใจขึ้นว่าเขาเป็นผู้ไม่ต้องการความรักเอง เพราะเล็งเห็นแล้วว่า ความรักนั้นมิได้เป็นประโยชน์สำหรับเขา และยังเป็นอันตรายต่อเขาอย่างยิ่งอีกด้วย เมื่อปราศจากความรัก คัมภีร์จะมีชีวิตยืนยาวเป็นปกติ การที่คัมภีร์กล่าวตั้งแต่ต้นว่า เขาเคยโง่เขลา หลงบูชาความรักน่าจะเป็นการสนับสนุนได้ว่า คัมภีร์คงได้รับความเจ็บปวดเพราะผิดหวังในรัก เขาจึงนำเอาความตายอันมากล่าว เพื่อมองข้ามความสำคัญของความรักไปเสีย การกล่าวถึงความตายในบทกวีนี้เห็นชัดจนน่าจะเป็นการหาเหตุผลมาอ้างเพื่อให้ตนเองสบายใจขึ้นจากความผิดหวังในรักนั่นเอง

A Fever

คันทน์เริ่มบทวินิพนธ์โดยกล่าวอันวอนหญิงคนรักของเขาว่า อย่าตายเลย และใช้วิธีการขู่เธอว่า หากเธอตายไปโดยไม่ฟังเสียงห้ามปรามของเธอ เธอจะเกลียดผู้หญิงหมดทั้งโลก เหตุเพราะหญิงผู้หนึ่งได้ทำร้ายเธอโดยตายจากไป จากนั้นคันทน์กล่าวว่า เธอเชื่อว่า หญิงคนรักของเธอจะต้องไม่ตายแน่ เพราะหากเธอตาย โลกก็จะต้องถึงกาลอวสาน หญิงคนรักของเธอเป็นจุดวิญญาณของโลก ฉะนั้นเมื่อเธอตาย โลกจะต้องมีสภาพเป็นเพียงซากที่ปราศจากวิญญาณ คันทน์เสนอคำตอบแก่ผู้ที่พยายามหาแหล่งที่มาของไฟล้างโลกว่า จุดกำเนิดของไฟนั้นคงจะมาจากพิษไข้จากกายหญิงคนรักของเธอเอง แต่เนื่องจากเธอมิได้ประคบจากธาตุอันหยาบของโลกอันจะเป็นเชื้อเพลิงแกไฟอันได้แก่พิษไข้สูงเช่นนี้ได้ เธอจึงจะไม่ตายเพราะพิษไข้แน่ อาการไข้ของเธอจะหายไปอย่างรวดเร็วจุดดั่งแสงวาวของดาวตกที่ดับลงในชั่วเวลาที่มันตกลง

ในตอนท้าย คันทน์กล่าวเปรียบเทียบกับ พิษไข้ และตัวเธอมีความต้องการเดียวกัน นั่นคือ มีความพอใจที่จะได้ครอบครองเธอ แม้เพียงชั่วระยะเวลาสั้น ๆ มิได้เป็นเจ้าของตลอดไปก็ยินดี คันทน์กล่าวว่า เธอต้องการเป็นเจ้าของหญิงสาวผู้นี้เพียงชั่วโหมงเดียวมากกว่าจะเป็นเจ้าของหญิงอื่นตลอดไป เช่นกับที่พิษไข้ได้เลือกที่จะเข้ารุมเร้าตัวเธอเพียงชั่วครู่มากกว่าจะไปเผาโลกทั้งโลก

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

คันทน์กล่าวกับหญิงคนรักของเขาในตอนต้นของบทกวีว่า 'Oh doe not die' การกล่าวห้ามในลักษณะนี้ น่าจะเป็นการกล่าวห้ามของผู้ที่หวาดกลัวอย่างมากว่า คนรักจะตาย แต่ไม่มีวิธีใดจะผ่อนคลายนความหวาดกลัวนี้ได้ จึงกล่าวห้ามออกมาเช่นนั้น การกล่าวห้ามว่าถ้าหญิงคนรักตาย คันทน์จะเกลียดหญิงทั้งโลก เพื่อระบายความคับแค้น ที่เธอไม่ยอมเชื่อฟัง และตายจากเขาไป เป็นการแสดงให้เห็นว่า คันทน์ให้ความสำคัญต่อหญิงคนรักของเขาสูงมาก เธอเปรียบเธอเป็นวิญญาณของโลก เมื่อเธอตาย โลกจึงเป็นเพียงซากที่ปราศจากชีวิต ดังที่เธอกล่าวไว้ว่า

To leave this world behinde, is death,
 But when thou from this world wilt goe,
 The whole world vapors, with thy breath

แสดงให้เห็นว่า คัมภีร์มองการตายของหญิงคนรักเป็นการสูญเสียที่ยิ่งใหญ่ การตายของเธอเหมือนทำให้โลกดับสูญ หญิง ชาย ที่ยังมีชีวิตอยู่ก็จะเป็นสิ่งไร้ค่าทั้งหมด นั่นคือ การตายของเธอทำให้ชีวิตของเขาหมดความหมายโดยสิ้นเชิง การกล่าวถึงความตายในลักษณะเช่นนี้ เป็นการกล่าวแบบเกินจริง แนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนี้พบเห็นที่จริงเป็นการแสดงแนวคิดว่าการตายของหญิงคนรักเป็นการสูญเสียอันยิ่งใหญ่ของกวีและของโลก

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

กวีนี้กล่าวถึงความตายของหญิงคนรักในตอนต้นของบทกวีอย่างต้องการแสดงว่า หญิงคนรักมีความสำคัญต่อเขามาก หากเธอตายจากไป โลกจะไร้ค่าทันที การกล่าวถึงความงามของเธอก็ได้เป็นการกล่าวชมตรง ๆ แต่กล่าวว่า เมื่อสิ้นเธอ ทั้งชายและหญิงที่ดี และงานที่สุด ก็จะไม่มีความหมายไปหมด กับการกล่าวว่า เธอมีใจของพยายามในโลกมนุษย์ แต่เป็นของสวรรค์ ล้วนเป็นเพื่อยกย่องเธอ และแสดงให้เห็นว่า คัมภีร์ให้ความสำคัญต่อเธออย่างสูงทั้งสิ้น และเมื่อถึงข้อความในตอนสุดท้ายที่เปรียบความต้องก เรของคัมภีร์เองกับความต้องกของกษิ ใ้ว่า

For I had rather owner bee

Of thee one houre, than all else ever.

คัมภีร์กล่าวว่า เขาต้องการเป็นเจ้าของเธอ แม้เพียงชั่วคราาก็พอใจ เช่นกับที่อาการไ้ยินดีเข้าครองกายเธอแม้ครู่เดียว มากกว่าจะต้องการไปเสวโลก จึงเห็นได้ว่า คัมภีร์ฉวยโอกาสหยิบยกเอาอาการเจ็บป่วยและความตายของหญิงคนรักขึ้นมากล่าวในเบื้องต้น เพื่อให้หญิงคนรักเห็นใจในความรัก ความมุขุซา และความห่วงใยที่คัมภีร์มีต่อเธอ การกล่าวถึงความตายจึงอาจเป็นการเตือนให้เธอตระหนักถึงโอกาสที่จะแสวงหาความสุขให้ตนเองได้ในขณะมีชีวิตอยู่ และทำให้เธอยอมจำนนต่อกรรม เห็นคล้ายตาม ยินยอมให้คัมภีร์มีสัมพันธ์ทางกายกับเธอตามที่เขารปรารถนา

* The Flea

ในตอนต้นบทกวี คัมภีร์ให้หญิงคนรักกัดตัวหมัดที่ได้ถูกกิน เลือดของเขา ไปแล้วไปดูดเลือดของเธอ การที่หมัดดูดเลือดของคนทั้งสองเข้าไป เช่นนี้ ทำให้เลือดของคัมภีร์และหญิงคนรักผสมรวมกัน อันการผสมรวมของเลือดชายและหญิงนี้ เกิดขึ้นได้เมื่อคนทั้งสองได้มีความสัมพันธ์ทางกายต่อกันจน สามีภรรยา แต่ในกรณีของคัมภีร์และคนรัก เลือดของคัมภีร์และของเธอได้ผสมรวมกันในตัวหมัด ทำให้เธอมีต้องสูญเสียพรหมจารีไปแต่อย่างใด ทั้งตัวหมัดนั้นก็ถึงจะมีชีวิตถึง 3 ปีชีวิตอยู่ภายใน คือ มีชีวิตของคัมภีร์ ชีวิตของหญิงสาว และชีวิตของตัวเอง คัมภีร์ห้ามหญิงคนรัก (ผู้ประสงฆ์ที่จะฆ่าหมัดเสียด้วยความอายในคำกล่าวข้างต้นของคัมภีร์) มิให้ฆ่าหมัด โดยกล่าวว่า การฆ่าหมัดจะเป็นการฆ่าคัมภีร์ ฆ่าตัวเธอเอง และเป็นการทำอาชญาตักศิลาอันเป็นที่ประกอบพิธีวิวาห์ของเขาทั้งสองด้วย แต่หญิงคนรักของคัมภีร์กลับบีบบังคับตัวหมัดนั้นจนตาย คัมภีร์จึงบอกเธอว่า ในเมื่อการตายของตัวหมัดมิได้ทำให้ชีวิตของเธอต้องพลอยสิ้นสู่กลางหาว ๆ ที่ตัวหมัด ได้รับความสมมติให้มีความหมายอย่างยิ่ง การที่เธอจะยินยอมเป็นของ เขา จึงมิได้ทำให้เกียรติยศของเธอต้องกระทบกระเทือนเช่นกัน

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

เมื่อคัมภีร์กล่าวห้ามหญิงคนรักฆ่าหมัด เขาอ้างเหตุผลว่า

Though use make you apt to kill me

Let not to that, selfe murder added be,

And sacrilege, three sinnes in killing three,

การที่คัมภีร์กล่าวว่า การฆ่าหมัดซึ่งมีเลือดของเขาและเธอรวมอยู่ในตัวของมัน เป็นการทำบาป 3 อย่างด้วยกัน คือเป็นการฆ่าผู้อื่น (kill) การฆ่าตนเอง (selfe murder) และเป็นการทำอาชญาที่ตักศิลา (sacrilege) จึงเห็นได้ว่า คัมภีร์ถือว่า การฆ่าเป็นการทำลายชีวิต และเป็นบาปอย่างยิ่ง การฆ่าที่เป็นบาปแก่การฆ่าคน คือ ฆ่าตัวเองและฆ่าผู้อื่น สังเกตได้ว่า คัมภีร์ไม่ได้ถือว่า การทำลายชีวิตหมัดเป็นบาปแต่อย่างใด

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

ฉันน่าจะจะใช้บทกวีนี้ในการหว่านล้อมหญิงคนรัก ผู้ใดจะอ้างถึงเกียรติของหญิงในการปฏิเสธ ไม่ยอมให้ฉันล่วงเกินเธอ ฉันจึงขมขื่นเธอ เรื่องของตัวหมักที่เขามองเห็นมาสมมติให้ตัวหมักนั้นมีความสำคัญ ให้มีความหมายอย่างยิ่ง ว่าเป็นที่รวมขแห่งเลือดของเขาและเธอ กุจกั๊ง เขาและเธอ ได้แต่งงานกันในตัวหมักนั้น และเมื่อหญิงคนรักฆ่าตัวหมักนั้น ฉันจึงขมขื่นเธอ ความตายของตัวหมักมาอ้างกับเธอทันทีว่า การที่ตัวหมักที่มีความหมายต่อชีวิตเธอตายไป มิได้ทำให้เธอต้องตายไปด้วยเลย เช่นกับที่เกียรติยศอันได้รับการสมมติว่าสำคัญยิ่ง จะไม่มีผลต่อตัวเธอเลยเช่นกัน เห็นได้ว่า ฉันเจตนากล่าวถึงการตายของตัวหมักอย่างจริงจังให้ก้ำกั๊งตัวเอง เมื่อแรกเขากล่าวว่า การตายของตัวหมักจะเป็นความสูญเสียอย่างยิ่ง แต่แล้วในตอนท้ายเขาก็กลับกลับคำพูดเพื่อเอาประโยชน์เข้าฝ่ายตน โดยสรุปว่า แท้ที่จริงแล้ว การตายของตัวหมักมิได้มีความสำคัญใด ๆ มิได้เกี่ยวข้องกับภารกิจชีวิตของเธอเลย เห็นได้ว่า ฉันกล่าวถึงการตายเพื่อใช้โวหารเล่ห์วลดให้คนรักของเขาเห็นว่า เกียรติยศเป็นเพียงเรื่องสมมติ เช่นกับที่ฉันสมมติตัวหมักให้สำคัญ การที่เธอหวาดกลัวว่าจะเสียเกียรติหากยอมเป็นของฉัน จึงเป็นสิ่งผิดและไร้เหตุผล เหมือนความหวาดกลัวว่า การตายของหมักจะทำให้เธอตายไปด้วย ดังนั้นการกล่าวถึงความตายในบทกวีนี้ฉันจึงเป็นการหาเหตุผลมาหว่านล้อม พลิกแพลงคำพูดเพื่อให้หญิงคนรักเลิกปฏิเสธ และยอมให้ฉันมีความสัมพันธ์ทางกายกับเธอนั่นเอง

The Funerall

ในตอนต้นบทกวี กันน์ห้ามผู้ที่จะมาทำศพเขาไปฝังตามถึงที่มาของเส้นผมที่คล้องเป็นมดลัยอยู่ที่มือของเขา แต่แล้ว เขาก็บอกสาเหตุของการนำเส้นผมมาคล้องมือของตนไว้ก่อนตายว่า เส้นผมนี้จะป็นตัวแทนวิญญาณของเขา จะอยู่กับร่างของเขา ทำให้ร่างไม่เน่าเปื่อย ขณะที่วิญญาณที่แท้จริงของกันน์ได้ไปสู่สวรรค์แล้ว เส้นผมของหญิงคนรักของเขานี้จะสามารถยึดเหนี่ยวร่างกายของกันน์ได้ดีกว่าเส้นเอ็น ของเขาที่ยึดเหนี่ยวร่างเมื่อมีชีวิต แต่แล้ว กันน์กลับแสดงความไม่แน่ใจในตัวหญิงคนรักผู้เป็นเจ้าของเส้นผมว่า เธอจะต้องการยึดเหนี่ยวร่างเขาไว้หรือไม่ เขาก็ไม่อาจทราบได้ อย่างไรก็ตาม กันน์สั่งให้ผู้ฝังศพจัดการฝังเส้นผมของหญิงสาวลงไปในพร้อมกับร่างของกันน์ด้วย ไม่ว่าเจ้าของเส้นผมจะยังมีความผูกพันต่อเขาหรือไม่ ทั้งนี้เพราะหากเธอไม่จริงใจต่อเขา การฝังเส้นผมของเธอก็จะเป็นการกระทำในสิ่งที่ควรอยู่ดี เพราะหากไม่ฝังเส้นผม คนอาจนำเส้นผมนั้นไปบูชาเป็นเครื่องรางซึ่งกันน์เห็นว่า เป็นสิ่งที่ไม่สมควร เขาจึงต้องบังคับมิให้เกิดขึ้น ทั้งการฝังเส้นผมของเธอยังเป็นการแก้แค้นเธอที่เธอไม่ต้องการเขาได้ด้วย

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

เมื่อกันน์กล่าวว่า

For 'tis my outward Soule

Viceroy to that, which then to heaven being gone,

Will leave this to controule,

And keep these limbes, her Provinces, from dissclution.

กันน์หวังให้เส้นผมของหญิงคนรักเป็นตัวแทนของวิญญาณของเขาอยู่กับร่างกาย ในขณะที่วิญญาณจริงต้องจากร่างไปหลังจากการตาย การมีตัวแทนของวิญญาณอยู่กับร่างเช่นนี้จะทำให้ร่างกายของเขาเหมือนคงความเป็นชีวิตอยู่ ทำให้ร่างกายไม่เน่าเปื่อย สูดสลายไปตามกาลเวลา

ขณะรอให้วิญญาณที่แท้จริงกลับคืนสู่ร่าง แสดงให้เห็นแนวคิดเกี่ยวกับความตายว่า เมื่อคนตาย ร่างกายและวิญญาณจะต้องแยกจากกัน โดยวิญญาณจะละจากร่างไปสู่สวรรค์ ส่วนร่างก็จะเน่าเปื่อยไป จนกว่าจะถึงวันที่วิญญาณจะกลับคืนมาสู่ร่างในวันพิพากษา จากการศึกษาผลงานอื่น ๆ ของคัมน์ ผู้วิจัยพบว่า ความสนใจในเรื่องการเน่าเปื่อยของร่าง การแยกตัว และการกลับมา รวมกันของวิญญาณและร่างอันเป็นปรากฏการณ์หลังความตาย เช่นนี้ ปรากฏในบทเทศน์ของคัมน์ หลายบท เช่น ในบทเทศน์ชื่อ 'The Resurrection of the Body' เขากล่าวว่า "ส่วนต่าง ๆ ของซากศพมนุษย์อาจถูกแยกจากกันเน่าเปื่อยอยู่คนละที่ แขนข้างหนึ่งอาจอยู่ใน ยุโรป ซากอีกข้างอาจอยู่ในแอฟริกาหรือเอเชีย" และว่า "ร่างที่เน่าเปื่อยของผู้ตายจะกลายเป็น เนื้อเยื่อของหญ้า หญ้าจะถูกสัตว์กิน และสัตว์นั้นก็จะถูกกิน เนื้อหนังของคนผู้หนึ่งจะกลายเป็น เนื้อหนังของคนอีกผู้หนึ่ง" การแปรสภาพของร่างเช่นนี้ย่อมทำให้เกิดความยากลำบากในการ ที่วิญญาณจะกลับคืนมาสู่เนื้อคน เนื้อ ดังนั้น การที่คัมน์แสดงความหวังให้เส้นผมของหญิงคนรักทำ หน้าทีจุวิญญาณในอันที่จะป้องกันร่างของเขาจากการเน่าเปื่อย และกระจัดกระจายไปตามกาลเวลา จึงเป็นการแสดงถึงความเชื่อในเรื่องการแยกจากกันของร่างและวิญญาณ เมื่อคนตาย แสดงความกังวลและหาทางป้องกันการเน่าเปื่อยของร่าง ขณะที่วิญญาณต้องจากไปสู่ภพภูมิอื่น หวังยังบอกถึงความเชื่อในเรื่องการฟื้นคืนชีวิตในวันพิพากษาว่า ในวันนั้นวิญญาณจะกลับสู่ร่าง มีความเป็นเนื้อคน และเป็นตัวตนเดิมของบุคคลผู้หนึ่งอีกครั้งหนึ่ง

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

น้ำเสียงของกวีเมื่อกล่าวถึงหญิงคนรักในคอนตันบทกับเมื่อกล่าวถึงเธอในคอนจบ ต่างกันอย่างมาก ในคอนตันของบทกวี คัมน์มีความมั่นใจในตัวหญิงคนรักของเขาจนกล่าวว่า เส้นผมของเธอมีความสำคัญต่อเขาสูง เกี่ยวกับวิญญาณของเขา เส้นผมของเธอจะรักษาร่างกายของเขาไว้ไม่ให้เน่าเปื่อยสูญสลายไป แต่แล้วความเชื่อที่มั่นคงนั้นทั้งหมดไปกลายเป็นความหวาดระแวง หึงหวง และความมุ่งมั่นที่จะแก้แค้นในคอนสุดท้าย จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตายในบทกวีบทนี้ จึงเพื่อแสดงความรู้สึกของกวีที่มีต่อหญิงคนรัก ดังที่เขากล่าวว่า

For 'tis my outward Soule,
 Viceroy to that, which then to heaven being gone,
 Will leave this to controule,
 And keep these limbes, her Provinces, from dissolution.

คันทึ่แสดงควาหวังและยี่ดมั่นในตัวเธอมาก เขากล่าวว่า เส้นสมของเธอมี่ความสำคัญต่อชีวิตและร่างกายของเขาคุณก็ยวกับที่วิญญาณของนจะหึ่งมี่ความสำคัญต่อการคงชีวิตอยู่ของบุคคลนั้น หรือมกันั้น คันทึ่ก็แสดงควาไม่แน่ใจว่าหญิงนรักจะรักและจริงใจต่อเขา เช่นกับที่เขารู้สึกต่อเธอหรือไม่ และเพื่อประชประชันว่า หากเขาต้องตายด้วยความรักที่ ไม่สมหวัง การตายของเขาก็จะทำให้เขาไคแก่แคนเดอ กิ่งที่เขาก้าวว่า

So, 'tis some bravery,

That since you would save none of mee. I bury some of you.

อย่างไรก็ตาม การแก้กันของเขามี่ได้เป็นการมุ่งร้ายรุนแรง หากเป็นการแก้แค้นเพื่อให้ตัวเขาสบายใจซึ้นว่าเขาได้ทำร้ายเธอบ้างเท่านั้นเอง

* The Good - Morrow

ในตอนต้นบทกวี คัมน์กล่าวว่า ความสุขใจ ๆ ก็ตาม และความงามใดๆ ที่เขาเคยผ่านในช่วงเวลา ก่อนที่เขาจะให้พบกับหญิงคนรักของเขาก็ได้ ส่วนเริ่มความฝันถึงเธอ ผู้เป็นหญิงคนรักของเขา และบัดนี้วิญญาณของเขทั้งสองได้คืนจากฝันโดยได้พบกันแล้ว เขาเป็นคู่รักที่ปราศจากการระแวงซึ่งกันและกัน คัมน์กล่าวว่า เขาและหญิงคนรักจะพอใจในโลกอันสมบูรณ์ (คือภรรยาของตน) นี้ และจะไม่สนใจแสวงหาโลกใหม่ เช่นที่นักสำรวจโลกอื่น ๆ จะหิวแสวงหาเลย เพราะดินแดนใดก็ไม่อาจเปรียบได้กับอาณาจักรรักของเขาและเธอได้ คัมน์สรุปว่า เมื่อหญิงคนรักและตัวเขารักกันแน่นแฟ้น และมีความกลมกลืนจนผสานเป็นคู่ของคนคนเดียวกัน เช่นนี้ ความรักของทั้งคู่จะไม่วันจืดจาง และไม่มีผู้ใดค้ายจากกัน

แนวความคิดเกี่ยวกับความตาย

คัมน์กล่าวถึงความตายในตอนท้ายว่า

What ever dyes, was not mixt equally

ก็กล่าวได้ว่า สิ่งใดก็ตาม หากมีธาตุที่เป็นส่วนประกอบไม่กลมกลืนกันพอดี สิ่งนั้นจะอยู่ต่อไปไม่ได้ ต้องตายหรือดับสูญไปเสมอ และกล่าวต่อไปว่า

If our two loves be one, or, thou and I

Love so alike, that none doe slacken, none can die.

หากเขาทั้งสองรักกันและเข้ากันได้เป็นอย่างดีสนิทแนบแน่น เสมือนว่าเขาทั้งสองเป็นบุคคลคนเดียวกัน เขาทั้งสองก็จะไม่มีวันตาย เพราะการผสมรวมชีวิตเป็นไปอย่างพอดีและสมบูรณ์ คัมน์อาจหมายความว่า หากเขารักกันอย่างแท้จริง เขาทั้งสองจะไม่รู้สึกเบื่อหน่ายซึ่งกันและกัน หรือลบอีกฝ่ายไปจากใจของตน และอาจหมายความว่า เขาทั้งสองจะหมั่นลงในรักของตนเสมอ แม้ว่าอีกฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายจะค้ายจากไป อาจตีความเลยไปถึงว่า ความตายจะไม่มีความหมายต่อความรัก เพราะเขาทั้งสองจะคงรักกันต่อไปเสมอ แม้เมื่อตายแล้ว แนวความคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนี้พบที่บทกวี จึงกล่าวถึงเรื่องของความตายเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. เมื่อกันท์กล่าวว่า สิ่งที่ไม่สามารถรวมกันได้อย่างกลมกลืนพอดี จะต้องตาย เป็นการกล่าวถึงสาเหตุของการตายสาเหตุหนึ่งว่า การตายเกิดจากการที่ธาตุในร่างกายไม่อยู่ในอัตราส่วนที่เหมาะสม

2. เมื่อกันท์กล่าวว่า หากคนรักทั้งสองรักกันอย่างแน่นแฟ้นถึงขั้นถึงแก๊งแล้ว ความตายก็อาจทำให้ความรักนั้นเปลี่ยนแปลงได้เลย ความเปลี่ยนแปลงของความรักรักนี้อาจหมายถึงความรู้สึกที่เปลี่ยนไปของผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ที่มีต่อคนรักของตนที่ตายจากไป หรืออาจหมายถึงการถดถอยของความรักนั้นหลังจากที่ร่างกายของคู่รักทั้งสองต้องตายจากกันไป หากหมายถึงประการหลัง แนวคิดเกี่ยวกับความตายในอนาคตนอกจากจะกล่าวว่าความตายไม่มีความหมายต่อความรักของเขาแล้ว ยังแฝงความเชื่อมั่นในชีวิตหลังความตายด้วย

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

การที่กันท์กล่าวถึงเหตุหนึ่งแห่งความตายว่า เกิดจากการที่ธาตุต่าง ๆ ในร่างกายไม่รวมเข้าด้วยกันอย่างพอดี เพื่อโยงถึงใจความสำคัญที่เขาต้องการกล่าวไว้ เนื่องจากเขาและเธอเป็นคู่รักที่มีความกลมกลืนกันเป็นอย่างดี เขาทั้งคู่จึงไม่มีวันตาย ซึ่งอาจตีความได้ว่ากันท์อาจหมายความว่าความรักของเขาทั้งสองจะคงอยู่ต่อไป ไม่ว่าจะเขาจะตายจากกันไป หรือเขาทั้งสองจะตายจากโลกนี้ไปแล้ว วิญญาณของเขาก็จะรักกันต่อไป จุดประสงค์ของการกล่าวถึงความตายในอนาคตอันสั้นนั้นจึงเป็นการกล่าวเพื่อแสดงความภาคภูมิใจ และมั่นใจในความรักของเขาทั้งสองว่า เขาทั้งสองจะไม่มีวันตายจากกัน ซึ่งผมเถียงว่า ความรักนั้นจะไม่วันเปลี่ยนแปลงไป แม้ทั้งคู่จะต้องตายจากไปก่อน หรือแม้ทั้งคู่จะต้องตายจากกันเมื่อแก่เฒ่า การตายนั้นก็เพียงการจากกันของร่างเท่านั้น ส่วนจิตใจและวิญญาณนั้นจะคงรักกันตลอดไป

Holy Sonnet บทที่ 1

ในวาระที่ความตายใกล้จะมาถึงตัว คัมน์วิงวอนพระเจ้าให้ช่วยปกป้องเขาจากอำนาจ ความชั่วร้าย คัมน์กล่าวอ้างว่า ตัวเขานั้นเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น พระองค์จึงไม่ควรปล่อยให้เขาตกอยู่ในภาวะอันตราย คัมน์ขอให้พระองค์ช่วยเขา เพราะเขารู้สึกว่าเขาใกล้จะถึงจุดจบแห่งชีวิตแล้ว คัมน์สำนึกว่า ขณะที่เขาตาย จิตวิญญาณของเขาจะถูกขับลงสู่หลุมฝังศพ และซาตานก็พยายามช่วยเขาให้จิตใจไม่ต่ำอยู่ตลอดเวลา เขาจึงหวังในพระเมตตาของพระเจ้าว่าจะทรงช่วยให้เขาพ้นความเย้ายวนของอำนาจใฝ่ต่ำนี้ เขาเปรียบอำนาจของพระเจ้าว่าเหมือนแม่เหล็ก อันยอมสามารถดึงดูดเหล็กได้ เพราะพระองค์จะทรงดึงจิตใจอันกระด้าง ปานเหล็กของเขาให้อ่อนมาสู่พระองค์ได้

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

คัมน์กล่าวถึงความตายในบทกวีนี้ว่า ความตายเป็นสิ่งที่มนุษย์จะต้องทนแน่นอน เป็นสิ่งที่มาไม่ถึงอย่างรวดเร็ว (mine end doth haste) ความตายเป็นสิ่งที่น่ากลัวและขณะที่มนุษย์เผชิญกับความตายนั้นเป็นภาวะที่ก่อให้เกิดความทุกข์ทรมาน ความที่คัมน์พรรณนาว่า

I dare not move my dimme eyes any way,
Despaire behinde, and death before doth cast
Such terror, and my feeble flesh doth waste
By sinne in it, which it t'wards hell doth weigh;

ความทุกข์ทรมานที่ได้รับในวาระที่จะต้องตายนั้น เกิดจากความหวาดกลัวอย่างรุนแรง ความหวาดกลัวนั้นเกิดจากการสำนึกว่าในขณะที่ความตายกำลังมาถึงตัวนั้น เขายังมีบาปติดตัวอยู่ ความหวาดกลัวนั้นจึงเป็นความหวาดกลัวว่าบาปที่เขาไม่อยู่นี้จะถ่วงชีวิจิตวิญญาณเขาลงสู่ นรก แนวคิดเกี่ยวกับความตายของคัมน์ในบทกวีนี้สนับสนุนคัมน์จึงเป็นแนวคิดที่ว่า ความตายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว อาจไม่ทันรู้ตัว และไม่มีโอกาสเตรียมตัวนาน สำหรับคนบาป ความตายมิใช่ความสุข ตรงข้ามภาวะที่ต้องพบกับความตายเป็นภาวะทุกข์ทรมานอย่างยิ่ง ภาวะทุกข์ทรมาน

เมื่อพบกับความตายเกิดจากความหวาดกลัวว่า วิชาของใครจะไม่สามารถขึ้นไปสู่อำนาจจักรของพระเจ้า แต่ต้องตกอยู่ในนรกเนื่องจากความผิดบาปที่ใคร่กระทำความเมื่อมีชีวิตอยู่

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

การกล่าวถึงความตายในบทกวีนี้บทหนึ่ง เป็นการใช้ให้เห็นว่า ความตายเป็นสิ่งน่ากลัว อาจเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว ตามที่คัมภีร์กล่าวว่า

I runne to death and death meets me as fast

เมื่อกล่าวถึงความน่ากลัวของความตายแล้ว คัมภีร์ยังกล่าวถึง สาเหตุของความหวาดกลัว นั่นคือความรู้สึกรู้สึกว่าตนเองเป็นผู้มีผิดบาป และกล่าวว่าพระเมตตาของพระเจ้าเท่านั้น จะช่วยให้เขาพ้นจากความหวาดกลัวนี้ได้ การกล่าวเปรียบเทียบกับพระเจ้าเป็นคุณ แม้เหล่าคนอื่นสามารถดึงดูคนโน้นมาวจิตใจอันแข็งขันได้ จึงเป็นการย่ำพระเมตตา และพระอำนาจของพระเจ้าที่มีต่อมวลมนุษย์ บทกวีบทนี้จึงเขียนขึ้นเพื่อให้คนยอมรับในพระอำนาจ และขอความเมตตาจากพระองค์เมื่อยังมีโอกาส โดยใช้ตัวกวีเองสมมติเป็นอุทาหรณ์ว่า เมื่อใกล้ตายอาจสายเกินไปกว่าที่จะขอความเมตตาจากพระเจ้า เพราะความผิดบาปที่มีได้รับการชำระจะทำให้ผู้ตายพรมานด้วยความหวาดกลัวนรก การกล่าวถึงความตายในบทนี้จึงเป็นการกล่าวเพื่อชี้ให้เห็นความสำคัญของการเชื่อมั่น และยอมรับพระเจ้าในขณะที่ยังมีสติและโอกาส แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของพระอำนาจและพระเมตตาของพระเจ้านั่นเอง

Holy Sonnet บทที่ 4

ฉันมีชิ้นกับบทกวีนิพนธ์ด้วยการกล่าวถึงภาวะอันเสื่อมโทรมของร่างกายและจิตใจเขา
เองว่า

Oh my blacke Soule ' now thou art summoned

By sicknesse, deaths herald, and champion,

ฉันเรียกความเจ็บป่วยว่า deaths herald คือเป็นผู้ล่องหน้ามาเพื่อออกถึงการมาของ
ความตาย ในภาวะที่กำลังจะตายนี้ ฉันก็กล่าวว่าตัวตนของเขาเป็น blacke soule คือ
ผู้มีบาป และกล่าวต่อไปว่า การที่เขาสำนึกได้ว่า ตัวตนของเขาไม่มีบาปทำให้เขาไม่พร้อมที่
จะตาย

จากนั้น ฉันก็กล่าวถึงการกลับใจสำนึกในบาป (repent) ว่า การสำนึกในบาป
จะทำให้เขาได้รับพระเมตตาจากพระเจ้า และวิธีที่จะทำให้เขาได้รับพระเมตตา จากพระเจ้านั้น
ฉันก็ทราบดีว่า เขาจะต้องตระหนักในความผิดบาป รู้สึกทรมานกับความผิดนั้น และต้องละอาย
ในบาปนั้นด้วย ฉันก็กล่าวต่อไปว่าเขาอาจจะชำระบาปของเขาด้วยพระโลหิตของพระเยซู
ได้ และกล่าวว่าสี่แฉงแห่งพระโลหิตของพระเยซูสามารถขจัดบาปที่หนักหนา
ให้พ้นจากมลทินและกลายเป็นวิญญาณที่ปราศจากบาปได้

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

ฉันก็กล่าวถึงความตายว่าเป็นสิ่งที่มนุษย์จะต้องประสบ เป็นสิ่งที่น่ากลัว ไม่พึงปรารถนา
โดยเฉพาะสำหรับผู้ที่มิบาป ฉันก็กล่าวเปรียบเทียบผู้ที่มิบาปว่า

Thou art like a pilgrim, which abroad hath done

Treason, and durst not turne to whence hee is fled,

ฉันเปรียบเทียบผู้มิบาปกับผู้แสวงบุญผู้ไม่กล้ากลับถิ่นสู่มารดุภูมิ เหตุเพราะไปประพฤติผิดข้อบัญญัติในขณะที่
จาริกอยู่ในแดนไกล ฉันเองก็เป็นผู้ที่เคยอยู่ใกล้ชิดพระเจ้า มาดูภูมิคุ้มกันของฉันนี่ก็ถือสวรรค์

เมื่อค้นจากมาสู่โลกก็เหมือนกับผู้จาริกเกินทางจากมาตุภูมิสู่แดนไกล แต่เมื่อถึงกำหนดกลับไป
สู่มาตุภูมิเดิมของตน (คือวาระที่จะต้องตาย) ค้นกลับรู้สึกหวาดกลัวที่จะกลับไป เพราะขณะ
อยู่ในโลกมิได้ประพฤตินตามแบบที่ผู้ยึดมั่นในพระเจ้าจะพึงประพฤติ ค้นมิได้กล่าวไว้ด้วยว่า
ความตายเป็นสิ่งที่น่ากลัวกว่าการมีชีวิตอยู่อย่างทรมาณว่า

Or like a thiefe, which till deaths doome be read
Wisheth himself delivered from prison;
But damn'd and hal'd to execution,
Wisheth that still he might be imprisoned

นั่นคือการเปรียบเทียบการตายว่าน่าหวาดกลัวกว่าการอยู่อย่างทรมาณ ถึงที่นักโทษจะพึงเลือก
เอาการถูกจำคุกตลอดชีวิตมากกว่าการถูกประหาร แนวคิดเกี่ยวกับความตายของบทกวีในฉันท
บทนี้จึงเป็นการกล่าวว่าการตายคือการกลับไปสู่พระเจ้า และ ความตายเป็นสิ่งที่
น่าหวาดกลัวสำหรับผู้มีบาป นั่นเอง

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

การกล่าวถึงความตายในบทกวีบทนี้ เป็นเพื่อยกเอาความรู้สึกของคนที่ใกล้ตายซึ่ง
ยังมีบาปอยู่ขึ้นมาเป็นอุทธาหรณ์ว่า เมื่อถึงวาระที่จะต้องตาย หนทางคนจะรู้สึกไม่พร้อมที่จะ
ตายและปรารถนาอย่างยิ่งที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่ความตายก็มีสิ่งที่ปฏิเสธกันไม่ได้ อันความ
รู้สึกหวาดกลัวต่อความตายนี้เกิดขึ้นเพราะสำนึกในใจตนว่า ตนมิได้เรื่องที่จะไปสู่พระเจ้าจึง
หวาดเกรงการพิโรธของพระองค์ ทั้งนี้ความกลัวตายจึงเกิดจากความหวาดกลัวในพระเจ้า
เนื่องจากตนมีบาปนั่นเอง การกล่าวเช่นนี้จึงเป็นการชี้ให้เห็นว่า สิ่งใดที่ควรปฏิบัติ จะต้อง
ปฏิบัติเมื่อมีโอกาส คือเมื่อมีชีวิตอยู่ หากรอจนใกล้ตายแล้วจึงจะสำนึกก็อาจจะช้าเกินไป ค้น
ยังได้ชี้แนวปฏิบัติอันสมควรให้แก่ผู้ที่มีบาปเหล่านั้นด้วยว่า เขาจะต้องกลับใจ สำนึกในบาป และ
ยึดมั่นในศรัทธาที่มีต่อพระเจ้า (สาเหตุแห่งบาปอันยิ่งใหญ่ประการหนึ่งคือการไม่เชื่อมั่นใน
พระเจ้า) การกล่าวถึงความตายในบทกวีบทนี้จึงเป็นไปเพื่อเตือนสติให้ตระหนักถึง
พระอำนาจของพระเจ้า พระประสงค์และพระเมตตาของพระองค์ เป็นการโน้มน้าวจิตใจคน

ให้กลับใจมาทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า เพื่อเตรียมตัวให้พร้อมที่จะกลับคืนไปสู่พระองค์เมื่อตาย โดยปราศจากความหวาดกลัวต่อความตายนั้นเอง

บทกวีที่ฉันพบนี้ยังอาจแสดงถึงความหวาดกลัวในความตาย (ซึ่งก็คือความหวาดกลัวพระเจ้า) ของกัณฑ์ ซึ่งมีเหตุมาจากความข้องใจในชะตากรรมของวิญญาณของตนเมื่อตาย เมื่อกัณฑ์เปรียบตัวเขากับนักแสวงบุญผู้ประพฤติก่อข้อบัญญัติทางศาสนา กัณฑ์ใช้คำ treason คำคำนี้นอกจากใช้เรียกผู้เป็นกบฏต่อแผ่นดินแล้ว ยังใช้เรียกผู้แสดงตนแย้งกฎหมายใหม่อันว่าด้วยการเข้าสู่นิยามเองกลั่นด้วย การใช้คำว่า treason ของกัณฑ์จึงอาจเกิดจากความไม่แน่ใจของกัณฑ์เองว่า การเปลี่ยนนิยามศาสนาของเขานี้จะเป็นผลดีต่อกับเขาในแง่ที่ว่า นิยามใดเป็นนิยามที่ตรงกับพระประสงค์ของพระเจ้าแน่ เพราะกัณฑ์เป็นผู้ที่ได้เลือกนิยามหนึ่ง และละทิ้งนิยามหนึ่ง นั่นคือ ไม่ใช่ช่วงเวลาที่ช่วงปลายของชีวิต กัณฑ์ได้ทรยศต่อนิยามที่ถูกต้อง ความรู้สึกเช่นนี้อาจนำซึ่งความหวาดกลัวความตาย และการเปรียบเทียบเช่นนี้ได้

Holy Sonnet บทที่ 5

ในบทวิพันธ์บทนี้ คัมภ์เปรียบตัวตนของเขาเหมือนโลกลูกเล็กๆ บ้างเกิดจากส่วนประกอบ 2 ส่วน ส่วนหนึ่งเป็นเนื้อหนังอันประกอบด้วยธาตุทั้ง 4 คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ อีกส่วนหนึ่งคือ วิญญาณเป็นส่วนที่สูงส่งกว่าเนื้อหนัง เขาปัญหาที่คัมภ์ประสบคือ ตัวตนทั้งสองภาคของเขาถูกรบกวนและขั้วจากบาป จนทำให้ตัวตนทั้งสองภาคนี้ต้องตายเพราะบาป จากนั้นคัมภ์กล่าวสรรเสริญพระเจ้าว่าทรงเป็นผู้สร้างทุกสรรพสิ่งในโลก คัมภ์ขอให้พระองค์ประทานน้ำให้ดวงตาของเขาเพื่อเขาจะได้รำไห้ (ด้วยสำนึกในบาป) จนโลก (ในที่นี้คือตัวคัมภ์เอง ตามที่เปรียบไว้ข้างต้น) จมลงในกระแสน้ำที่นั่น แต่หากพระเจ้าไม่ทรงอนุญาติให้น้ำท่วมโลกอีกก็ขอให้พระองค์ทรงชำระโลก (คือตัวคัมภ์) ให้สะอาดด้วยไร! แต่แล้วคัมภ์ก็คิดขึ้นมาได้ว่าโลก (ตัวคัมภ์) ได้ถูกไฟแห่งศัลหาและความริยาเกลี้ยคั้งเผาผลาญอยู่แล้ว คัมภ์จึงอ้อนวอนพระเจ้าว่า ขอให้ไภกิเลสของเขาถูกดับลงด้วยความสำนึกในบาปและร้อนรุ่มปรารถนาที่จะพ้นจากบาปนั้น เพื่อให้เขาเข้าถึงพระเจ้าได้

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

คัมภ์กล่าวถึงตัวตนของมนุษย์ว่าแบ่งแยกเป็น 2 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบที่เป็นร่างกาย และองค์ประกอบที่เป็นวิญญาณ เขากล่าวถึงความตายว่า 'both parts must die' นั่นคือ ร่างและวิญญาณ ของเขาจะต้องตาย ร่างกายนั้นจะต้องตายและสูญสลายไป ส่วนการที่วิญญาณจะต้องตายในที่นี้ น่าจะหมายความว่าวิญญาณจะต้องประสบกับความมีคณ เพราะบาปที่คิดอยู่และการที่วิญญาณไปบริสุทธ์นั้นทำให้คนผู้นั้นไม่อาจขึ้นสู่พระเจ้าได้ ความตายของร่างกายในบทนี้จึงเป็นความเหี้ยมพิทุที่ทุกคนจะต้องประสบ และความตายของวิญญาณคือ การที่กณตายมีบาปติดอยู่ ย่อมทำให้วิญญาณไม่สามารถไปถึงความรอดพ้น และไปสู่สวรรค์ได้

นอกจากนั้น คัมภ์ยังใช้ความตายของผู้นั้นทั้งโลกในครั้งที่พระเจ้ากำจัดความบาปจากโลก ดังปรากฏตามพระกัมภีร์ว่า หลังจากที่มีมนุษย์ได้สืบเผ่าพันธุ์มาหลายชั่วคน ความประพฤดิ

ของมนุษย์เป็นไปในทางเสื่อม มีความผิดบาปมากมาย จนพระเจ้าทรงพิโรธ และตัดสินพระทัยที่จะลงโทษและทำลายเหล่ามนุษย์นั้นเสีย พระองค์จึงทรงแรมมิให้ฝนตกใหญ่ จนน้ำท่วมโลกอยู่นาน 40 วัน มวลมนุษย์ทั้งหลายจมน้ำตายจนหมดสิ้น เหลือแต่โนอา (Noah) ผู้เชื่อมั่นในพระองค์ บุตร ภรรยาของเขา และสรรพสัตว์ต่าง ๆ ชนิดละคู่ อันพระเจ้าทรงสั่งให้โนอา รักษาไว้เพื่อค้ำรงเผ่าพันธุ์ (ในบทวันพันธฺพนี้ คัมภีร์กล่าวว่า เขาต้องการทำลายโลกด้วยน้ำท่วมจากน้ำตาเขา เช่นกับที่พระเจ้าทรงทำให้น้ำท่วมโลกในคราวนั้น) และเมื่อพระเจ้าทรงเห็นว่าไม่มีผู้ใดเหลืออยู่แล้ว จึงทรงทำให้น้ำแห้งลง โนอานำครอบครัวและสัตว์ออกจากเรือและสิ่งแรกที่เขาคือทำพิธีบูชาพระเจ้า พระเจ้าจึงทรงให้สัญญาว่าจะไม่ทรงให้น้ำท่วมโลกเช่นนี้อีก (Never again shall all living creatures be destroyed by the waters of the flood) (The English Bible.1971 7) คัมภีร์กล่าวอ้างถึงสัญญาข้อนี้ว่า อาจทำให้พระองค์ไม่สามารถให้น้ำตาแก่คัมภีร์ได้ ผลการที่คัมภีร์กล่าวถึงเหตุการณ์ตอนนี้ เพื่อขจัดบาปให้หมดไปจากโลกมนุษย์ในครั้งนั้น พระเจ้าทรงจำต้องยอมให้คนทั้งโลกตายเปรียบได้กับความต้องการขจัดบาปของคัมภีร์ ทำให้คัมภีร์ยอมสละชีวิตของเขาเองได้

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

เมื่อคัมภีร์กล่าวถึงบาปอันพยายามเข้ามารบกวนตัวตนทั้งสองภาคของเขา ทำให้ตัวตนทั้งสองภาคต้องตาย การตายของภาคที่เป็นเลือดเนื้อคือ สูดุสตายเน่าเปื่อยไปตามธรรมชาติ ส่วนการตายของวิญญาณนั้นคือ การที่วิญญาณแปรเปลี่ยนบาปจนไม่อาจเข้าถึงพระเจ้าได้ จากนั้นคัมภีร์กล่าวถึงอำนาจของพระเจ้า และวิงวอนพระองค์ให้ช่วยชำระบาปของเขา แสดงให้เห็นว่า คัมภีร์กล่าวถึงความตายของเขาเอง เพื่อแสดงความเชื่อมั่นในพระอำนาจของพระเจ้า แสดงความสำนึกในบาปของตนและแสดงถึงความปรารถนาอย่างจริงจังที่จะขจัดบาปนั้นออกไป เพื่อนำมาสู่การอ้อนวอนให้พระเจ้าช่วยชำระจิตใจของเขาให้ปราศจากกิเลสต่าง ๆ ที่เคยแผดเผาเขาอยู่ การกล่าวถึงความตายในบทวันพันธฺพนี้จึงเป็นการกล่าวไว้ก่อนสงฆ์ให้เห็นถึงอำนาจของพระเจ้า และความตั้งใจจริงของวิที่จะทรมาณตนให้พ้นจากบาป

Holy Sonnet บทที่ 6

กัมน์กล่าวว้่า เขาทำล้ังจะตาย เขาเป็ร้ยมชีวิตของเขาเหมือนละคร และเป็ร้ยมวาระสุดท้ายแห่งชีวิตนี้ว่าเหมือนฉากสุดท้ายของบทละคร และว่าหากการดำเนินชีวิตของเขาเป็นการเดินทางแสวงบุญของนักจาริกแสวงบุญ วาระใกล้ตายนี้ก็เป็นวาระที่การจาริกใกล้ถึงที่หมายซึ่งเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์อันผู้จาริกประสงค์ที่จะมาถึง และถ้าเป็ร้ยมชีวิตเขาเป็นเหมือนการเดินทาง การเดินทางนั้นก็มาถึงก้าวสุดท้ายแล้ว กัมน์กล่าวว้่า เมื่อร่างกายของเขาถูกความตายกลืนกิน ร่างและวิญญาณก็จะแยกออกจากกัน ร่างของเขาที่จะได้หลับไปชั่วขณะหนึ่ง แต่ส่วนวิญญาณอันมิได้หลับนั้นจะ ได้พบกับผู้ที่คัมน์หวาดกลัวอย่างที่สุดคือพระเจ้า

จากนั้น คัมน์กลับมากล่าวถึงร่างกายอันถูกวิญญาณละไว้หลังความตายว่า ในขณะวิญญาณของเขาเข้าเฝ้าพระเจ้า ร่างกายก็จะเนาเป็ร้ยกลับคืนไปสู่ดินพร้อมกับนำความผิดบาปที่คิดร่างอยู่นั้นกลับคืนสู่แหล่งกำเนิดของบาปทั้งหลาย (คือ สุนทรก อัมรีชาตนาเบเ้เจ้า) ใน 2 บรรทัดสุดท้าย คัมน์กล่าวอ้อนวอนพระเจ้าว่า ขอให้พระองค์ทรงชำระบาปทั้งปวงออกจากจิตใจของเขาเสียในขณะที่เขายังไม่ตายนี้ เพื่อให้วิญญาณของเขาจากร่างไปอย่างบริสุทธิ์เมื่อเขาตาย และปล่อยให้ร่างกายและความชั่วร้ายถูกทิ้งลงสู่ดินตามที่กล่าวข้างต้น

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

กัมน์ กล่าวถึงความตายเป็น 2 ลักษณะคือ

1. ความตายเป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัว ความตายจะมาถึงตัวอย่างรวดเร็วและเป็นความแน่นอนอันมนุษย์จะต้องประสบ คัมน์กล่าวว้่า ตัวเขาเองเป็นผู้ที่กำลังจะตาย และกล่าวเป็ร้ยมเทียบความตายกับก้าวสุดท้ายของการเดินทางทุกชนิดว่า

This is my playes last scene, here heavens appoint
My pilgrimages last mile and my race
Idly, yet quickly runne, hath this last pace,
My spans last inch, my minutes latest point,

ฉันนี้ใช้คำว่า last ชั่ว ๆ หลายครั้ง มาตราที่ใช้วัดระยะทางก็ใช้มาตราจากยาวมาถึงสิ้นสุด (mile, pace inch, point) เพื่อให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังเกิดความรู้สึกคล้ายตามว่า เวลาที่เหลือมีน้อยจริง ๆ เพื่อคนเหล่านั้นจะได้ตระหนักว่าความตายนั้นเขามาใกล้มนุษย์ทุกขณะจิต

2 การตายคือการแยกจากกันของร่างกายและวิญญาณ ฉันนี้กล่าวว่า

And gluttonous death will instantly unjoynt

My body, and soule, and I shall sleepe a space

และส่วนที่เป็นวิญญาณจะไปสู่พระเจ้าบนสวรรค์ ในขณะที่ร่างกายเนาเบ้อย ดังที่เขากล่าวว่า

Then, as my soule, to 'heaven her first scates, takes
flight,

And earth -borne body, in the earth shall dwell,

อย่างไรก็ตาม ฉันนี้ได้เอ่ยถึงวันพิพากษาและการขึ้นชีพิตอย่างชัดเจน แต่การกล่าวว่าเขาจะหลับไปชั่วขณะหนึ่ง (And I shall sleepe a space) ในขณะที่วิญญาณของเขาไปสู่พระเจ้าบนสวรรค์ การเปรียบเทียบการตายเป็นการหลับเช่นนี้แสดงให้เห็นว่า ฉันนี้เชื่อว่าเขาจะต้องได้คืนชีพอีก และการคืนของเขาจะเกิดขึ้นในวันที่พระเจ้าทรงพิพากษาบาปบุญ ของมนุษย์เป็นครั้งสุดท้าย นั่นคือการเห็นว่าการตายคือการแยกกันชั่วคราวของร่างกายและวิญญาณ โดยจะมีการรวมกันใหม่ของทั้งสองสิ่งนี้ในวันพิพากษา

จุดประสงค์ของการกล่าวถึงความตาย

การกล่าวถึงความตายในบทนี้เป็นการกล่าวเพื่อให้ผู้อ่านหรือผู้ฟังได้ตระหนักว่า เมื่อคนอยู่ในภาวะใกล้ตาย เขาจะรู้สึกว่า เวลาที่เหลือมีน้อย เขาอาจจะรู้สึกหวาดกลัวต่อความตายและไม่ต้องการตาย แต่ความตายก็มีสิ่งที่เหลือเพียงหรือผัดผ่อนได้ การพรรณนาถึงความหวาดกลัวในพระเจ้าหลังจากการกล่าวถึงความเที่ยงแท้แห่งความตาย แสดงถึงจุดประสงค์ที่จะกล่าวว่า หากจิตวิญญาณของคนผู้นั้นมีบาปแฝงเบื้อนอยู่ วิญญาณนั้นจะต้องหวาดกลัวต่อความ

พิโรธของพระเจ้าอย่างยิ่ง แต่ในตอนท้ายก็นึกถึงความหวังว่า พระเจ้าจะทรงชำระบาปของ
 เขาให้หมดสิ้นไปก่อนที่เขาจะตาย เพื่อให้จิตวิญญาณของเขาสามารถเข้าถึงพระองค์และได้รับ
 พระเมตตาของพระองค์ เห็นได้ว่า คัมภีร์เขียนบทวิมลธรรมขึ้นเพื่อชี้ให้เห็นได้ตระหนักถึงความ
 ตาย และความเที่ยงแท้แห่งความตาย และข้อเตือนใจที่ว่า เมื่อตายแล้ว จิตวิญญาณของมนุษย์
 จะตกอยู่ภายในพระหัตถ์ของพระเจ้า พระองค์จะทรงตัดสินโชคชะตาของวิญญาณนั้นตามบาป บุญ
 ที่เขาได้ทำ เพราะฉะนั้นคนจึงควรยอมรับพระเจ้าเป็นสรณะสำคัญยิ่งเสีย และประพฤติปฏิบัติ
 ตามพระประสงค์ของพระองค์ ในขณะที่ยังมีเวลา คือเมื่อยังมีชีวิตอยู่ เพื่อความสุขแก่จิต
 วิญญาณของตนหลังจากความตาย

Holy Sonnet บทที่ 7

คัมน์เริ่มค้นบทกวีโดยกล่าวถึงเหตุการณ์ในวันพิพากษา (Judgement Day) อันเป็นวันที่ทุก ๆ คนที่เคยมีชีวิตอยู่จะฟื้นคืนชีพจากความตาย เขากล่าวว่า ในวันนั้นเทวดาจะเป็นผู้เป่าแตรปลุกผู้ที่ตายไปแล้วให้ฟื้นคืนชีพมา วิญญาณของคนเหล่านั้นจะกลับไปสู่ว่างของตน และสำหรับผู้ที่ยังไม่ตายในวันนั้น จะได้เข้าเฝ้าพระเจ้าเลยโดยไม่ต้องผ่านความตาย

แต่แล้วคัมน์กลับอ้อนวอนพระเจ้าว่า อย่าเพิ่งให้คนเหล่านั้นฟื้นคืนชีพในตอนนี้เลย เพื่อคัมน์จะได้มีเวลาสำนึกในบาปเสียก่อน เพราะคัมน์ทราบดีว่า จะเป็นการสายเกินไปที่จะสำนึกในบาป และขอความเมตตาจากพระเจ้าในวันพิพากษา เขาจึงอ้อนวอนพระองค์ ขอให้พระองค์ทรงทำให้เขากลับใจมาสู่พระองค์ในขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่นี้

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

ในบทกวีนี้ คัมน์กล่าวถึงความตายในแง่ที่เป็นวาระที่ร่างกายและวิญญาณแยกออกจากกัน เขากล่าวถึงการฟื้นคืนชีพจากความตาย (resurrection) มากกว่าความตาย เพราะคัมน์เริ่มบทกวีโดยกล่าวถึงวันพิพากษาว่า เมื่อเทวดาเป่าแตรปลุก สิ่งที่เกิดขึ้นคือ

... and arise, arise

From death, you numberlesse infinities

Of soules, and to your scattered bodies goe,

แสดงให้เห็นภาพของการฟื้นคืนชีพิต โดยการรวมกันเข้าของอวัยวะของร่างที่อาจกระจายห่างจากกันไปด้วยเวลา คัมน์กล่าวถึงการฟื้นคืนชีพิตของสรรพสัตว์ทั้งหลายต่อไปว่า

All whom the flood did, and fire shall o'erthrow,

All whom warre, dearth, age, agues, tyrannics,

Despaire, law, chance, hath slaine,

ก็กล่าวว่ทุกสิ่งที่เคยมีชีวิตจะได้การฟื้นคืนชีพิตทุกตัวคนไม่ว่าเขาเหล่านั้นจะตายลงด้วยสาเหตุใด และสำหรับผู้ที่ยังไม่ตายในวันนั้น คัมน์กล่าวว่า

... and you whose eyes

Shall behold God, and never taste deaths woe.

คือผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ในขณะนั้น จะได้เข้าพบพระเจ้าโดยไม่ต้องผ่านความตาย จากการศึกษาบทเทศน์ของคัมภีร์ประกอบการวิถรณ์ ผู้วิจัยพบว่าในบทเทศน์ที่ 103 คัมภีร์กล่าวถึงวันพิพากษา การฟื้นคืนชีวิต และการเข้าเฝ้าพระเจ้าของทั้งผู้ฟื้นคืนจากความตาย และผู้มีชีวิตอยู่ ในลักษณะเดียวกันกับใน holy sonnet บทนี้ ในบทเทศน์บทนี้ คัมภีร์กล่าวว่า "There shall be a sudden dissolution of body and soul which is death, and a sudden re-uniting of both, which is resurrection, in that instant." และแนวคิดเรื่องเหตุการณ์ในวันพิพากษานี้ตรงกับข้อความในพระคัมภีร์ตอนที่กล่าวว่า "We who are left alive until the Lord comes shall not forestall those who have died..... then we who are left alive shall join them." (The New English Bible. 1971-983) แนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนี้พบเห็นจึงเป็นการเน้นถึงความเชื่อในเรื่องการฟื้นคืนชีวิต และการตัดสินบาป บุญ เป็นครั้งสุดท้ายที่พระเจ้าจะทรงทำต่อมนุษย์ในวันพิพากษา ซึ่งผู้ตายได้ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมา

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

การที่คัมภีร์กล่าวถึงการฟื้นคืนชีวิตจากความตายในวันพิพากษา อันเป็นวันสุดท้ายของโลก เพื่อนำมาสู่ข้อความสำคัญ คือ

For, if above all these, my sinnes abound,

Tis late to aske abundance of thy grace

นั่นคือคัมภีร์ต้องการชี้ให้เห็นว่า หากวันพิพากษามาถึงและมนุษย์ผู้ใดยังมีบาปอยู่ จะเป็นการสายเกินไปที่จะได้รับพระเมตตาจากพระเจ้า ดังนั้นสิ่งที่คัมภีร์อ้อนวอนพระเจ้าว่า

.. here on this lowly ground,

Teach mee how to repent; for that's as good

As if thou 'hadst seal'd my pardon, with thy blood.

คือเขาขอให้พระเจ้าทำให้เขากลับใจเข้ามาสู่พระองค์ ดังนั้นกล่าวว่า การที่เขากลับมาหาพระองค์ได้ เป็นความประเสริฐวันเปรียบได้กับความประเสริฐ เมื่อครั้งที่พระบุตรซึ่งเป็นภาคหนึ่งของพระองค์ได้สละเลือดเนื้อและชีวิตของพระองค์ เพื่อช่วยให้มนุษย์ได้รับการอภัย และไถ่บาป การกล่าวเช่นนี้จะเป็นการกล่าวทำให้คริสตศาสนิกชนตระหนักในพระเมตตาของพระเจ้า และสำนึกได้ว่า เมื่อมนุษย์ยังมีชีวิตอยู่ ควรใช้เวลาที่มีไปในการเรียนรู้ถึงวิธีที่จะเข้าถึงพระเจ้าเสีย เพื่อให้ตนได้รับคำพิพากษาให้ไปอยู่ในสรวงสวรรค์เป็นนิรันดร์หลังจากที่ตายไปแล้ว

การที่คนนั้นใช้คำ repent อาจหมายถึงการสำนึกและเป็นทุกข์ถึงบาปที่ได้กระทำ และการกลับใจมาประพฤติปฏิบัติดี ดำเนินชีวิตโดยปราศจากบาปตามพระประสงค์ของพระเจ้า หรืออาจเป็นไปได้ว่า เนื่องจากคนนั้นเขียนบทกวีนี้ในขณะดำรงตำแหน่งพระชกเทศน์ในนิกายแองกลิกัน ผู้พยายามดำเนินนโยบายของ พระเจ้าเจมส์ที่ 1 ในอันที่จะชักชวนให้ผู้นับถือนิกายเดิม (แคทอลิก) ไต่กลับใจมาสู่นิกายแองกลิกันอันถือเป็นนิกายประจำชาติแล้วในขณะนั้น โดยยึดหลักว่า นิกายแองกลิกัน เป็นนิกายเที่ยงแท้ ในขณะที่นิกายอื่นเป็นการนำสู่ความหลงผิด

Holy Sonnet บทที่ 10

ในบทกวีนี้บทกวีนี้ คัมน์แต่งเป็นบทกวีของง เขาที่กล่าว ภัยกับความตาย โดยสมมติให้ความ
 งามมีตัวคนและเป็นผู้เงิ่งที่ไม่มีบทโต้ตอบ ในตอนต้น คัมน์บอกความตายไม่ให้ทงคนว่าเป็นผู้
 ทรงอำนาจ หรือนำสะพรึงกลัวของผู้คน คัมน์ปฏิเสธว่าเขาไม่เคียดคิดว่า ความตายจะยิ่งใหญ่
 เช่นนั้น เพราะคัมน์ถือว่าการความตายผ่านคนผู้หนึ่งไป คนผู้นั้นมิได้ตายกับสูญไปจริง การตาย
 เป็นเพียงภาพเหมือนของการนอนหลับเท่านั้น และสำหรับผู้ที่ได้เพ็ญเคเพ็ญน้อยจากภาระกิจต่าง ๆ
 ที่ได้ปฏิบัติมาในโลก การตายจะทำให้ร่างกายของเขาได้พักผ่อนในขณะที่วิญญาณก็จะได้หลุดพ้น
 และเป็นอิสระจากภาระอันหนักนั้นด้วย

คัมน์กล่าวต่อไปว่า อันที่จริงความตายเป็นเพียงชั่วช่วงให้หรือเครื่องมือของผู้มีอำนาจ
 เทนือ อันได้แก่ ฆะตกรรม อุบัติเหตุ กษัตริย์ ความรู้สึกสิ้นหวังในจิตใจคน และบางสิ่งก็สามารถ
 ก่อให้เกิดความตายได้เองแล้ว สิ่งเหล่านั้นคือ ยารักษา สงคราม และโรคนภัยไข้เจ็บ และมีใช่
 แต่เพียงความตายเท่านั้นที่จะทำให้คนได้หลับพักผ่อน สิ้น หรือ ษา ก็ทำให้คนหลับได้เช่นกัน ทั้ง
 ยังทำให้หลับได้สบายและเป็นสุขกว่าที่ความตายจะทำให้เสียอีก

ในที่สุด คัมน์เอ่ยถึงเหตุประการสำคัญที่ทำให้เขาไม่รู้สึกถึงความสำคัญของความตายว่า
 เมื่อคนได้ผ่านความตายไปแล้ว คนผู้นั้นก็จะได้รับการคืนตลอดไป และในสภาพเช่นนั้นความตายก็จะ
 ต้องหมดไปจากโลก นั่นคือ ความตายจะต้องตายลงเสียเอง

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

ในบทกวีนี้บทกวีนี้ คัมน์ถือว่าการความตายมิใช่สิ่งสุดท้ายที่ตัวคนมนุษย์จะได้ประสบ การ
 ตายคือการนอนหลับเพียงชั่วครู่เดียว คัมน์ว่าเขากล่าวไว้ว่า

... , nor yet canst thou kill mee

From rest and sleepe, which but thy pictures bee,

และว่า

One short sleepe past, wee wake eternally,

นั่นคือการกล่าวว่า หลังความตายจะมีการฟื้นคืนชีวิต และชีวิตจากนั้นจะเป็นอมตะ แนวคิดเรื่อง การฟื้นคืนชีวิตเป็นจุดสำคัญที่กันนำมากล่าวเพื่อลดความยิ่งใหญ่ของความตายลง แนวคิดเรื่อง การฟื้นคืนชีวิตของมนุษย์ภายหลังความตาย ชีวิตอมตะหลังจากการฟื้นคืนชีวิต และความพ่ายแพ้ ของความตายนี้เป็นแนวคิดเดียวกับข้อความในพระคัมภีร์ ในจดหมายที่นักบุญเปาโลเขียนถึง ชาวเมืองคอรีนธ์ บรรยายเหตุการณ์ในวันพิพากษาว่า ทุกคนจะฟื้นจากความตาย และได้รับความ เป็นอมตะ และพระเจ้าจะทรงทำลายความตายเสีย เมื่อนั้นความตายก็จะพ่ายแพ้แตก ทัพไป (... For the trumpet will sound, and the dead will rise immortal ... And when our mortality has been clothed with immortality, then the saying of Scripture will come true : 'Death is swallowed up; victory is won !' 'Death, where is your victory ? O Death, where is your sting?') (The New English Bible. 1971 954)

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

ในบทวินิพนธ์บทนี้ ดันน์กล่าวถึงความตายอย่างไม่หวาดกลัว เขาเปรียบเทียบความ ตายกับการนอนหลับช้า ๆ กับ การฟื้นคืนชีวิตหลังจากความตายเป็นความหวังที่สำคัญยิ่งที่ดันน์ ยึดไว้ต่อต้านกับความสำคัญของความตาย อย่างไรก็ตาม ในตอนท้าย ดันน์กลับกล่าวถึงความ ตายว่า

And death shall be no more; death, thou shalt die.

เขากล่าวว่า ความตายเองนั้นแหละที่จะต้องตายในวันพิพากษานั้น แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ทัพองกองมรณะรับความสำคัญของความตายอย่างเต็มที่ จนถึงเอาเข้าสู่ความตาย (คู่สมหมายของเขา) ว่า สิ่งสุดท้ายที่คู่สมหมายขอ เขาจะต้องประสบก็คือความตายของความตาย (คู่สมหมายของเขา) เอง ดังนั้นการกล่าวถึงความตายในบทวินิพนธ์บทนี้จึงเ้าะเป็นการกล่าวที่กล้าหาญใจตัวเอง ไว้ให้หวาดกลัวความตาย โดยพยายามยึดเหตุการณ์ถึงความตาย ก็คือการฟื้นคืนชีวิต กันปรากฏ ในพระคัมภีร์มาเป็น เรื่องสำคัญในการระงับความหวาดกลัวครั้ง

✱ Holy Sonnet บทที่ 11

ในบทวิภวณธ์บทนี้ คัมภ์ใช้เหตุการณ์ในพระคัมภีร์ตอนพระเยซูถูกประหาร โยงมาสู่การดำเนินเรื่องในบทวิ โดยบอกให้พวกยิวเหล่านั้นมาทำร้ายตัวเขา เช่นกับที่ได้เคยทำกับพระเยซู และกล่าวว่า ตัวของคัมภ์นั้นยังมีมาอยู่มาจนแม้ความตายของเขาเองก็ไม่อาจลบล้างบาปที่มีอยู่ได้ ความผิดบาปของพวกยิวที่ได้ทำการทรมาณและประหารพระเยซูนั้นเป็นบาปที่เล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับบาปของคัมภ์ ทั้งนี้เป็นเพราะคัมภ์ประหารพระเยซูทุกวันแต่พวกยิวประหารพระองค์เพียงครั้งเดียว

จากนั้น คัมภ์กล่าวคำสรรเสริญพระเยซูว่า ด้วยความรักและความเมตตาของพระองค์ที่พระองค์มีต่อมวลมนุษย์ ทำให้มนุษย์ได้รับการอภัยจากพระเจ้า

คัมภ์จบบทวิด้วยการกล่าวถึงเหตุการณ์ตอนหนึ่งจากพระคัมภีร์ เปรียบเทียบการใช้หนังสือตัวกลมตัวของเจคอบ กับการอยู่ในร่างกายมนุษย์ของพระเยซูว่า ทั้งสองการกระทำเป็นการลดเกียรติของตน แต่เป็นไปเพื่อจุดมุ่งหมายที่ตรงกันข้าม เจคอบทำเช่นนั้นเพื่อให้ได้มาแต่พระเยซูทรงทำเพื่อจะได้ทรงเสียสละ (เพราะหากอยู่ในกายจริงของพระองค์ ทุกชีวิต ๆ จะไม่อาจแสวงหาพระองค์ได้)

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

คัมภ์ใช้เหตุการณ์จากพระคัมภีร์มาเป็นแนวคิด เมื่อเขาต้องการกล่าวถึงความผิดบาปอันเกิดจากการประพฤตินั้นที่พระเจ้าทรงห้าม และเมื่อเขาต้องการสรรเสริญพระเยซู เหตุการณ์ทั้งสองเป็นเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู โดยในตอนต้นของบทวิ คัมภ์กล่าวถึงการทรมาณและการฆ่าพระเยซูที่พวกยิวกระทำ และเมื่อหันกล่าวถึงบาปของเขาเอง คัมภ์กล่าวว่า

But by my death can not be satisfied

My sinnes, which passe the Jewes impiety:

คือ บาบของคัมภีร์นั้นรุนแรงกว่าของพวกยิว ทั้งนี้เป็นเพราะเหตุผลดังนี้

They kill'd once an inglorious man, but I
Crucifie him daily,

คัมภีร์กล่าวว่า พวกยิวฆ่าพระเยซูเพียงครั้งนั้นครั้งเดียว ในขณะที่คัมภีร์ชำระองค์อยู่ทุกวัน การฆ่าพระเยซูในทุกวันน่าจะหมายถึงการคิดถึงต่อพระองค์ และการประณตติสิดไปจากพระประสงค์ของพระองค์นั่นเอง

เมื่อคัมภีร์กล่าวถึง เจคอบและจุตประสงค์ของ เขาในการยอมตนหุ้มกายด้วยหนังสัตว์ เปรียบกับการที่พระเยซูยอมต่อมพระองค์มาอยู่ในกายมนุษย์ เป็นการกล่าวถึงเหตุการณ์จากพระคัมภีร์เช่นกัน ในพระคัมภีร์เก่า กล่าวว่า เจคอบตั้งการไถ่ชีวิตกิลีอาดจากบิดา ทรัพย์สินของอิชอ พี่ชายของเจคอบ แต่ด้วยความต้องการอำนาจ เจคอบจึงใช้หนังแกะหุ้มตัว (เนื่องจาก อิชอ มีชนกขึ้นตามตัว) แล้วเข้าไปหาบิดา เมื่อบิดาของอิชอ ได้สัมผัสขนแกะจึงคิดว่า ผู้นี้คือบุตรคนโต เขาจึงอวยพรให้บุตรนั้นเป็นใหญ่เหนือผู้อื่น เจคอบจึงได้หนีหนีจากการใช้เล่ห์

คัมภีร์ยกเหตุการณ์นี้มากล่าวเพื่อเปรียบเทียบให้เห็นว่าในขณะที่เจคอบซึ่งเป็นมนุษย์คนหนึ่ง ได้ยอมทำตนให้ต่ำลงโดยใช้หนังสัตว์คลุมตัวนั้น เป็นการทำให้ใจโล้นมา แต่พระเยซูกลับทรงยอมให้พระองค์ต่ำต้อยโดยการใช้อำนาจมนุษย์เป็นกายของพระองค์นั้นเป็นเพื่อที่จะได้ทรงรับความทุกข์ทรมานได้ เจ็บปวดได้ และตายที่สุดเพื่อทรงตายได้ และการตายของพระองค์นั้นก็เป็นที่ไปด้วยพระประสงค์ที่จะทรงช่วยไถ่บาปให้แก่มนุษย์นั่นเอง

แนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทนี้จึงแสดงให้เห็นว่า การตายของพระเยซูเป็นการตายเพื่อมนุษย์ เป็นการเสียสละอย่างสูงสุด และแนวคิดเปรียบเทียบว่า การไม่ปฏิบัติกิจพระประสงค์ของพระเจ้าและพระบุตรของพระองค์คือพระเยซูนั้น เป็นบาปรุนแรงเสมือนการฆ่าพระองค์ให้ตายนั่นเอง

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

การกล่าวถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู (ซึ่งถูกฆ่าโดยพวกยิว) รวมทั้งการให้ถ้อยคำทำนายให้พวกยิวกระทำหายนะต่อตัวของคัมภีร์เอง เช่นกับที่เขากล่าวกับพระเยซูมาแล้ว ก็กับการกล่าวว่าความผิดบาปอันมากมายที่ตัวเขามีอยู่ ไม่อาจลบล้างได้ด้วยความตายของเขา เนื่องจากเป็นบาปร้ายแรงกว่าของพวกยิวเสียอีก น่าจะเป็นการชี้ให้เห็นถึงความเสียสละของพระเยซู ที่ทรงมีเจตนาจะให้มนุษย์ไถ่พ้นจากบาป และขี้บอกว่า การที่มนุษย์ยังยึดถือถึงประเพณีติดบ่าอยู่ นั้น เป็นการขัดพระประสงค์ของพระเจ้า และเป็นเรื่องร้ายแรงยิ่ง กล่าวได้ว่า ร้ายแรงกว่าการฆ่าพระเยซูที่พวกยิวได้กระทำในครั้งนั้นเสียอีก ทั้งนี้เพราะพวกยิวฆ่าพระองค์เพราะไม่ได้ตระหนักว่าพระองค์คือพระบุตร แต่คริสตศาสนิกชนทั้งหลายได้รู้แล้วว่าพระองค์คือใคร ทั้งยังรู้ถึงความปรารถนาของพระองค์แล้วด้วย การสิ้นพระประสงค์จึงเป็นการสมเหตุทำตายพระองค์ทั้ง ๆ ที่รู้ จึงน่าจะเป็นไปได้ว่า คัมภีร์เขียนบทวินัยขึ้นเพื่อให้เห็นตระหนักถึงความกรุณาของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์ ให้คนละเว้นจากการขัดพระประสงค์ของพระเจ้า โดยชี้ให้เห็นว่า การที่คนทำบาปทั้ง ๆ ที่รู้ว่าบาปนั้น เป็นความบาปที่ร้ายแรงที่สุด

Holy Sonnet บทที่ 12

ฉันขึ้นบทวิญญู์โดยฉะฉานว่า ทำไมมนุษย์จึงได้เบ้วิญญู์โลกอื่น ทำไมสิ่งหลายสิ่ง
จึงต้องกลายเป็นอาหารเพื่อให้พืชของมนุษย์ดำรงอยู่ ทั้ง ๆ ที่สัตว์สิ่งเหล่านั้นล้วนแต่เป็นผู้
ปราศจากบาปใดที่จะก่อให้เกิดมลทิน เช่นที่มนุษย์มีเลย ทำไมธรรมชาติจึงต้องยอมทนอยู่ใต้
อำนาจมนุษย์ ยอมให้ผู้เป็นนายกำหนดความเป็นความตาย และความล้มเหลวของมันโดยสิ้นเชิง
ฉันเปรียบสัตว์กับมนุษย์ (โดยมีตัวฉันเป็นปรุม) ว่าสัตว์นั้นมีชีวิตดีกว่ามนุษย์ ก็สัตว์มีท้อง
เจ็บปวดด้วยบาปซึ่งตนก่อขึ้น เช่นกับที่มนุษย์ต้องเจ็บปวด จากนั้นฉันก็กล่าวสรรเสริญพระเจ้าว่า
พระองค์ผู้ซึ่งเป็นผู้สร้างมนุษย์และสัตว์ (พระเจ้าหรือพระบุตรเป็นส่วนหนึ่งของพระเจ้า)
กลับทรงยอมตายเพื่อให้สรรพสัตว์ที่พระองค์สร้างขึ้นรอดพ้นจากบาปได้

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

การกล่าวถึงความตายในบทนี้ เป็นการกล่าวถึงความตายของพระเจ้าว่าเป็นการตาย
อันแสดงถึงความเสียสละอย่างสูงของพระองค์ ฉันก็กล่าวว่า ความผิดซึ่งที่เขาดังเป็นคำถาม
ว่า ทำไมสัตว์จึงอยู่ในสภาพคำต่อยกว่าคน ทั้ง ๆ ที่สัตว์นั้นปราศจากบาปนั้น ยิ่งน้อยกว่าความ
ผิดซึ่งที่เขามิ่ต่อความเมตตาที่มนุษย์ได้รับจากพระบุตร ฉันก็กล่าวถึงความตายของพระเจ้าว่า

But wonder at a greater wonder, for to us
Created nature doth these things subdue,
But their Creator, whom sin, nor nature tyed,
For us, his creatures, and his foes, hath dyed.

ฉันก็กล่าวสิ่งที่น่าพิศวงกว่าที่ฉันได้กล่าวมาที่คิด ในขณะที่มนุษย์อันเป็นผู้ถูกสร้างขึ้น
อยู่ในกฎเกณฑ์ของธรรมชาติตามที่สมควรจะเป็นอยู่แล้วนั้น พระเจ้า (ในทันทีคือพระเจ้า
ผู้เป็นพระบุตรอันเป็นส่วนหนึ่งของพระเจ้า) ได้ทรงถือกำเนิดในเรือนร่างมนุษย์ ผู้ทรงอยู่
เหนือปราชญ์การณและอำนาจใด ๆ กลับทรงยินยอมที่จะตาย เพื่อให้ทั้งผู้รักและผู้ซึ่งพระองค์

ได้รอดพ้นจากบาปได้ ดังนั้น การตายของพระองค์จึงแสดงถึงความตายเสียสละอย่างสูงของพระองค์ โดยพระองค์อาจทรงเลือกที่จะไม่เสียสละเช่นนี้ก็ได้ การตายนี้ยังแสดงถึงความรักและเมตตาที่พระองค์มีต่อมนุษย์ทุกคน ไม่ว่าจะเป็นมิตรหรือศัตรูกับพระองค์ แนวคิดนี้เป็นไปทางความเชื่อว่า พระเจ้าได้ประทานพระบุตรลงมาเพื่อให้สละชีวิตเป็นกาวใจบ่าบของมนุษย์ การพลีชีพของพระองค์ ถือเป็นพยานพลี เพื่อให้มนุษย์ได้พบกับพระเจ้าได้โดยปราศจากบาป

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

การกล่าวถึงความตายของพระเยซูในบทวันวิหิงนี้ เป็ยการกล่าวเพื่อสรรเสริญพระเมตตาของพระองค์ที่มีต่อมวลมนุษย์ที่พระองค์ยอมสละชีวิตของพระองค์ เพื่อให้ความคิดบาปของมนุษย์สามารถได้รับการลบล้างได้ ทั้ง ๆ ที่มนุษย์เป็นผู้บาปมากมายเหนือสัตว์โลกชนิดอื่น ๆ จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตายของพระเยซูในบทวันวิหิงนี้ จึงเป็นการทำให้ผู้ฟังและผู้อ่านตระหนักถึงพระเมตตาของพระเจ้า สำนึกในพระกรุณาของพระเยซูผู้ทรงไ้ค้นามว่า the Saviour คือผู้ช่วยให้มนุษย์รอดพ้นจากบาป เพื่อให้คนเหล่านั้นมีอัยันและมีศรัทธาในพระองค์

Holy Sonnet บทที่ 17

กัณฑ์กล่าวว่า เนื่องจากหญิงที่รักของเขาได้ตายและวิญญาณของเธอได้ไปสู่สวรรค์ แล้ว ความรู้สึกนึกคิดของกัณฑ์ซึ่งผูกพันอยู่กับ เธอจึงได้ติดตามเธอ ไปสู่พระเจ้าบนสวรรค์นั้นด้วย หวังเคียงกับการ เคนตามสายน้ำจะนำไปสู่แหล่งกำเนิดของน้ำนั้นได้

แต่แม้กัณฑ์จะได้พบพระเจ้าด้วยวิธีดังกล่าวแล้ว เขายังมิได้รู้สึกเพียงพอ เขากลับ กระหายที่จะได้เข้าไปใกล้ชีวิตพระองค์ยิ่งขึ้น และการที่หญิงคนรักของเขาตายจากไป เช่นนี้ พระเจ้า จึงสามารถเข้ามาแทนที่ของเธอ และครอบครองจิตวิญญาณของเธอไว้ได้ทั้งหมด และแน่นอนว่า พระเจ้าก็ทรงปรารถนาที่จะได้จิตวิญญาณทั้งหมดของกัณฑ์ เนื่องจากพระองค์เองก็ทรงเกรงว่า กัณฑ์จะมอบความรักบางส่วนของเขาให้แก่นักบุญและเทวดา (Saints and Angels) และ ยังทรงเกรงว่ากัณฑ์จะปล่อยให้ซาตาน (Devil หรือ Satan) ยักยอกจิตใจเขาไปสู่ อำนาจฝ่ายต่ำด้วย

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

ในบทวินิพนธ์บทนี้ กัณฑ์มิได้แสดงความโศกเศร้าใด ๆ จากการตายของหญิงอันเป็นที่รักของเขา เขามอบแต่เพียงสั้น ๆ ว่า

Since she whom I lov'd hath payd her last debt
To Nature, and to hers, and my good is dead,
And her Soule early into heaven ravishcd,

คือเมื่อเธอตาย วิญญาณของเธอจึงไปสู่สวรรค์แล้ว การตายของเธอนอกจากจะทำให้เธอไป สู่สวรรค์ได้แล้ว ยังทำให้จิตใจของกัณฑ์ผู้เป็นสามีได้ขึ้นไปสู่พระเจ้าบนสวรรค์ด้วย

กัณฑ์ใช้ถ้อยคำถ้อยคำที่แสดงถึงความรักอัน ทุ่มสุดตัวเมื่อกล่าวถึงความรักของเขา ที่มีต่อพระเจ้าว่า

But why should I begg more love, when as thou
Dost wooe my soule for hers; offring all thine

กัมน์กล่าวว่า พระเจ้าได้ทรงเข้ามาแทนที่ภรรยาของเขา ทรงทำให้เขาหลงรัก และยอมมอบจิตวิญญาณของเขาแก่พระองค์ นอกจากนี้ในจดหมายของบทกวี กัมน์ยังกล่าวว่า พระเจ้าทรงมีความริษยา (jealousy) ทรงทวงแทนกัมน์มิให้เอาใจออกห่างพระองค์ (ไปสู่อำนาจฝ่ายต่ำ) การเปรียบเทียบความรักของพระเจ้ากับของภรรยาของกัมน์จึงแสดงให้เห็นแนวคิดที่ว่า การตายของภรรยาทำให้จิตใจของกัมน์เป็นอิสระจากเธอ ทำให้เขาสามารถอุทิศเวลาทั้งหมดของเขาให้แก่พระเจ้าได้

การกล่าวถึงความตายในบทกวีบทนี้จึงแสดงถึงแนวคิดที่ว่า การตายของภรรยาจะส่งผลให้เกิดความดีงาม 2 ประการ คือ วิญญาณของภรรยาจะได้ออกไปสู่พระเจ้าบนสวรรค์ และจิตวิญญาณของสามีก็จะหลุดลอยเข้าถึงพระเจ้าไปด้วย เพราะเมื่อปราศจากภรรยาแล้ว สามีก็ย่อมจะมีความเป็นอิสระมากขึ้น และเวลาที่หมดจดของเขาจึงเก็บไปเทิดทูนแด่พระเจ้าเป็นประโยชน์แก่พระเจ้า และพระเจ้าสรรเสริญ

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

บทกวีนิพนธ์บทนี้ วัลตัน กล่าวไว้ในหนังสือ Life on Donne ว่า กัมน์เขียนขึ้นในวาระการตายของแอนน์ ภรรยาของเขา แอนน์เสียชีวิตจากการคลอดบุตรคนที่ 12 ขณะเธอมีอายุ 33 ปี เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปี 1617 ก็ภายหลังจากที่กัมน์ได้เข้ารับตำแหน่งพระในนิกายแองกลิกันได้ 2 ปี การกล่าวถึงการตายของภรรยาในแง่ดีของกัมน์ในบทกวีนิพนธ์บทนี้อาจเป็นเพื่อปลอบใจตนเองมิให้เศร้าโศกในการที่เธอต้องตายจากไป กัมน์และแอนน์เป็นคู่สามีภรรยาที่ร่วมทุกข์มาด้วยกันเป็นอย่างมาก การที่กัมน์ต้องห่างจากตำแหน่งราชการซึ่งกำลังดำเนินไปด้วยดีและหลากหลายโอกาสที่จะได้รับตำแหน่งใด ๆ ตามที่หวังอีก มีสาเหตุสำคัญมาจากการแต่งงานของเขากับแอนน์ เขาทั้งสองต้องอยู่ในความมอมเมาเกราะห้ของผู้อื่นมาเป็นเวลา 14 ปี เมื่อกัมน์ตัดสินใจยอมรับการแต่งตั้งเป็นพระในปี 1615 ศาสนพิธีกรรมกิจของครอบครัว

จึงดีขึ้นมากด้วยรายได้ประจำที่ค่อนข้างสูง แต่ต่อมาอีก 2 ปี แวนน์ก็ถึงแก่กรรมทั้ง ๆ ที่เธอน่าจะได้พบกับความสบายตามฐานะ สิ่งนี้อาจทำให้คัมน์เศร้าและสะเทือนใจ เขาจึงต้องหาข้อดีมาปลอบใจตนเองว่า การตายของเธอเป็นสิ่งที่ทำให้เธอได้พบความสุขสูงสุด คือได้พบพระเจ้าบนสวรรค์แล้ว และเขาเองก็จะได้อุทิศเวลาทั้งหมดให้แก่พระเจ้าได้

จุดประสงค์อีกประการหนึ่งของคัมน์ คือการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะพระในนิกายแองกลิกัน คัมน์ต้องการสรรเสริญพระเจ้า และ ชี้ให้เห็นความหึงการของพระเจ้า การพรรณนาถึงพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะให้คัมน์มีภรรยาในสรีรภาพที่มีต่อพระองค์ การกล่าวถึงนักบุญและเพชฌาในลักษณะที่เป็นคู่แข่งของพระเจ้า เป็นการกล่าวเพื่อคัดความสำคัญของนักบุญ และคัดความเชื่อในเรื่องราวปาฏิหาริย์ต่าง ๆ อันเป็นหลักฐานสำคัญของการปฏิรูปศาสนาตามแนวของนิกายแองกลิกัน ในช่วงหลังของชีวิตหลังจากเข้าพิธีเป็นพระแล้ว คัมน์อุทิศตนเพื่อการศาสนาเป็นอย่างมาก บทเทศน์ต่าง ๆ และบทกวีศาสนาส่วนใหญ่ของเขาถูกเขียนขึ้นในช่วงนี้ การตายของแวนน์จึงถูกคัมน์นำมากล่าวเพื่อแสดงข้อปฏิบัติทางศาสนา และเป็นประโยชน์แก่งานของเขาได้

✱ A Hymne to God the Father

ในตอนต้นบทกวี คัมภีร์ขอให้พระเจ้าทรงให้อภัยความผิดบาปของเขา คัมภีร์ถามพระองค์ว่า พระองค์จะทรงยกโทษให้แก่มานาอันเมื่อมาแก่กำเนิด (เพราะได้สืบเชื้อสายมาจากอัครทูตผู้ทรยศ) บาปที่คัมภีร์พยายามละเว้นไม่ทำ แต่ก็ต้องทำลงไป บาปที่คัมภีร์มิได้ลงมือทำเอง แต่มีส่วนทำให้ผู้อื่นทำ และบาปที่คัมภีร์ ไม่ต้องการทำแต่ก็ทำ และทำบ่อย ๆ เสียด้วย คัมภีร์ถามพระเจ้าว่า พระองค์จะทรงยกโทษให้บาปเหล่านี้ของเขหรือไม่ และคัมภีร์ก็กลับกล่าวเองว่า ถึงแม้พระองค์จะทรงยกโทษบาปต่าง ๆ ที่เขาได้กล่าวแล้ว พระเจ้าก็ยังไม่วางสัจพยานในการอภัย เพราะคัมภีร์ยังมีบาปอยู่อีกอย่างหนึ่ง บาปนั้นเกิดจากความหวาดกลัวว่า เมื่อเขาตาย พระเจ้าจะไม่ทรงรับวิญญาณของเขาไว้กับพระองค์ คัมภีร์จึงขอให้พระเจ้าทรงประทานสัญญาว่า ขณะที่คัมภีร์จะตาย พระบุตรของพระเจ้าจะยังคงแต่พระเมตตาของพระองค์ที่มีต่อมนุษย์ เช่นที่พระองค์ได้ทรงกระทำในปัจจุบัน คัมภีร์กล่าวว่า หากพระเจ้าทรงประทานสัญญาเช่นนั้นแก่คัมภีร์แล้ว พระองค์ก็ทรงสัจพยานต่อคัมภีร์ เพราะเขาจะไม่หวาดกลัวต่อสิ่งใดอีกต่อไป

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

คัมภีร์กล่าวถึงความหวาดกลัวในวาระที่เขาต้องตายว่า

I have a sinne of feare, that when I have spunne
My last thread, I shall perish on the shore

แสดงให้เห็นว่า คัมภีร์ตระหนักดีว่า ตนมีบาป และบาปนั้นเกิดจากความหวาดกลัวว่า เมื่อเขาตาย พระเจ้าจะทรงทอดทิ้งวิญญาณของเขา ความหวาดกลัวเช่นนี้เป็นอาการแสดงถึงความไม่เชื่อมั่นในพระเมตตาของพระเจ้าอันมีต่อมวลมนุษยชาติ คริสตอโลโกสนักบุญอัครทูตกล่าวว่า ความหวาดกลัวเช่นนี้เป็นบาปที่รุนแรงมาก จากนั้น คัมภีร์ขอให้พระเจ้าทรงประทานสัญญาว่า

Swear by thy selfe, that at my death thy sonne
Shall shine as he shines now. and heretofore;

คือ คัมภีร์ต้องการความมั่นใจว่า เมื่อเขาตาย เขาเองก็จะได้รับความเมตตาจากพระเยซู เช่นกับผู้อื่น ๑ ได้รับมา โดยยึดหลักความเชื่อว่า พระเยซูทรงจุติมาในโลก เพื่อทรงให้อภัย และเพื่อทรงตายเพื่อไถ่บาปให้แก่มนุษย์ การที่ล้มใจให้พระเจ้าทรงประทานสัญญาว่า พระบุตรของพระองค์จะทรงพระเมตตาต่อไป จึงเป็น สิ่งประกันได้ว่า เมื่อคัมภีร์ตาย วิญญาณของเขาจะได้รับการอภัยและไม่ถูกทอกลงโทษที่เขาหวนคิด แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่ คัมภีร์แสดงไว้ในบทวันคืนนั้น จึงเป็นการกล่าวหาว่า ผู้ที่สงสัยในพระเมตตาของพระเจ้า จะรู้สึกว่ ความตายเป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัวอย่างยิ่ง ในทางตรงข้าม หากผู้ใดมีศรัทธาที่มั่นคงและเชื่อมั่นในพระเมตตาของพระเจ้า คนผู้นั้นก็จะไม่หวาดกลัวต่อความตาย และหากผู้ใดมีความมั่นใจแล้วว่า จิตวิญญาณของตนจะไปสู่พระเจ้าได้เมื่อเขาตาย คนผู้นั้นก็ไม่ต้องหวาดกลัวต่อสิ่งใดอีกเลย

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

คัมภีร์กล่าวถึงความผิดบาปต่าง ๆ ที่มนุษย์มี ทั้งที่ได้กระทำโดยเจตนา มิได้เจตนา โดยตนเอง หรือโดยผู้อื่น และขอให้พระเจ้าทรงยกโทษให้แก่บาปเหล่านั้นของเขา แต่แล้ว เขากลับกล่าวว่า อย่างไรก็ตาม เขายังมีบาปที่หนักหนาอยู่ บาปนั้นเกิดจากความหวาดกลัวว่า วิญญาณของตนจะไม่ได้รับพระเมตตาจากพระเจ้าเมื่อเขาตาย การกล่าวเช่นนั้นน่าจะเป็นการพยายามชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่า ถึงแม้พระเจ้าจะทรงยกโทษให้บาปต่าง ๆ ถิ่นมนุษย์จะมีบาปที่ยิ่งใหญ่ และอาจไม่ได้รับการอภัยจากพระองค์ก็ยังมีอยู่ บาปนั้นคือบาปที่เกิดจากความแคลงใจในพระเมตตาของพระเจ้า ตามหลักของคริสต์ศาสนิกชน ศรัทธาและความเชื่อมั่นในพระเมตตาของพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญสูงสุด ความวิตกว่าตนจะไม่ได้รับพระเมตตา นั้น จึงเป็นบาปอันใหญ่หลวง จากนั้นคัมภีร์กล่าวถึง ความเสียสละ และพระเมตตาของพระบุตรในลักษณะว่าเป็นเครื่องประกันการเข้าถึงพระเจ้าของวิญญาณมนุษย์ทั้งหลายได้ การกล่าวถึงความตายในบทวันคืนนั้นจึงน่าจะเป็นการกล่าวเพื่อเตือนคนทั้งหลายว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับมนุษย์คือ สิ่งยึดเหนี่ยวทางวิญญาณของคน สิ่งยึดเหนี่ยวนี้คือความรู้สึกมั่นใจว่า วิญญาณของตนจะได้ไปสู่พระเจ้าเมื่อตาย ความรู้สึกมั่นใจนี้จะเกิดเมื่อมนุษย์มีดวงใจ เชื่อมั่นว่าพระเจ้าจะไม่ทอดทิ้งจิตวิญญาณของเขา นั่นคือ การกล่าวหาว่าบุคคลผู้ใดมีความเชื่อมั่นในพระเมตตาของพระเจ้า บุคคลผู้นั้นจะไม่ต้องวิตกกังวลเมื่อความตายมาถึงตัว

A Hymne to God My God, in My Sicknesse

ในตอนต้นบทกวีนิพนธ์ คัมน์กล่าวว่า ขณะนี้เขากำลังจะตาย คัมน์เปรียบการตายว่า เหมือนการย่างเท้าเข้าสู่ห้องของพระเจ้าที่ซึ่งมีนักบุญเป็นสมาชิกอยู่ แต่ใจจึงต้องปรับตัวของเขาให้เข้ากับกลุ่มนักบุญเหล่านั้นให้ได้เสียก่อน คัมน์กล่าวว่า แพทย์ผู้ทำการรักษาเขาเห็นเปรียบได้กับนักสำรวจผู้สำรวจร่างกายของคัมน์ แต่แพทย์เหล่านั้นมิได้จับกินแดนที่เป็นที่ปรารถนา คัมน์ต่างหากที่เป็นผู้จับกินแดนนั้น การพบของคัมน์นี้เป็นการพบความตาย (ที่คัมน์เรียกว่า South - west discoverie) โดยผ่านทางช่องแคบแห่งความเจ็บป่วย (strait of fever) ไป คัมน์กล่าวต่อไปว่า การมองว่าจุดใดเป็นตะวันตก จุดใดเป็นตะวันออกในแดนที่นั้นขึ้นอยู่กับผู้มองเอง ฉะนั้นที่แห่งเดียวกันอาจอยู่ทางตะวันตก หรือ ทางตะวันออกก็ได้ แล้วแต่ เช่นกับที่คัมน์ผู้ซึ่งกำลังจะเดินทางไปตะวันตก (ความตาย) ก็เฝ้ากับเดินทางไปสู่ตะวันออก (การฟื้นคืนชีวิต) ด้วย จากนั้น คัมน์ขอให้พระเจ้าทรงยอมรับว่า ภายในตัวตนของคัมน์มีอัครทูตทั้งสองคนแฝงอยู่ (อัครทูตทั้งสองคือ อัครทูตคนแรก และพระเยซูผู้ไถ่บาปของมนุษย์) เนื่องจากคัมน์สืบเผ่าพันธุ์มาจากอัครทูต เขาจึงมีความหวังว่ากลัวต่อความตาย (เพราะมีบาปติดตัว) ดังนั้น เขาจึงขอให้พระเยซู (the last Adam) ทรงไถ่บาปของเขาและทรงนำเขาไปสู่การฟื้นคืนชีวิตหลังความตายด้วย คัมน์ขอให้พระเจ้าทรงรับเขาไว้ในฐานะที่เขาได้เคยเทศนาสั่งสอนผู้คนมากมายมาแล้วตามพระประสงค์ของพระองค์ สำหรับบทกวีบทนี้ คัมน์เปรียบเป็นเหมือนบทเทศน์ที่เทศน์ให้ตนเอง เพื่อนำจิตวิญญาณของเขาไปสู่ทางรอด และการฟื้นคืนชีวิตได้

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

คัมน์กล่าวว่า การจะไปสู่ความตายต้องผ่านการเจ็บป่วย และว่า การพบที่ยิ่งใหญ่ของเขาเองคือการพบความตาย เพราะความตายนำไปสู่การฟื้นคืนชีวิต และเมื่อได้รับการฟื้นคืนชีวิตแล้ว ชีวิตหลังจากนั้นจะเป็นอมตะ คัมน์เรียกการที่เขาจะต้องตายว่า South - west discoverie โดยชี้ชัดเท็จจริงเกี่ยวกับการสำรวจดินแดนใหม่ที่ปฏิวัติกันในตอนนั้น นักสำรวจ

พยายามค้นหาเส้นทางที่จะเปิดไปสู่ตะวันออก (the Orient) เชื่อว่าอยู่ทาง South-west และคำว่า South-west discovery นี้ใช้เรียกช่องแคบมักเจลแลน ที่ซึ่งมักเจลแลน นักสำรวจดินแดนชาวโปรตุเกสผ่านเข้าไปสู่หมู่เกาะฟิลิปปินส์ และถูกฆาตกรรม ดังนั้นเรียกความตายของเขาว่า my west โดยกล่าวว่า

What shall my west hurt me ? So West and East

In all flatt Maps (and I am one) are one,

So death doth touch the Resurrection

นั่นคือ คัมภีร์ได้แสดงความเชื่ออย่างชัดเจนว่า การตาย (west) นำไปสู่ชีวิตใหม่ (east) ดังนั้น การที่คัมภีร์เข้าสู่สภาวะของความตาย จึงเท่ากับว่า เขากำลังเข้าสู่ชีวิตอันเป็นนิรันดรด้วย นอกจากนั้น คัมภีร์ยังกล่าวว่า ภายในร่างของเขา มีทั้งส่วนที่เป็นอัครทูต ผู้ทำให้ความตายบังเกิด และส่วนที่เป็นพระเยซู ผู้ทำให้มนุษย์ได้รับการฟื้นคืนชีวิต รวมกันอยู่ ดังนั้นจึงจะได้รับทั้งความตาย และ การฟื้นคืนชีวิต (ข้อความตอนนี้มีใจความตรงกับข้อความในพระคัมภีร์ ในจดหมายของนักบุญ เปาโลว่า As in Adam all men die, so in Christ all will be brought to life (The Holy Bible. 1971 954) เห็นได้ว่า ทุกเรื่องที่คุณนำมากล่าวในบทกวีนี้พรรณานี้ ล้วนนำไปสู่แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่บ่งถึงความเชื่อที่ว่า ความตายคือสิ่งที่มนุษย์จะต้องได้รับ ก่อนที่จะได้ความเป็นสุขชั่วนิรันดรหลังการฟื้นคืนชีวิต

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

สำหรับบทกวีนี้พรรณานี้ วอลตันกล่าวไว้ในหนังสือ Life on Donne ว่า คัมภีร์แต่งขึ้นเมื่อวันที่ 23 มีนาคม 1630 ก่อนถึงแก่กรรม 1 สัปดาห์ ส่วน จอห์น สเปร์โรลล์ กล่าวไว้ใน The Devotion ว่า คัมภีร์เขียนบทกวีนี้ขึ้นในปี 1623 ขณะที่เขาป่วยหนัก และเชื่อว่าตนกำลังจะตาย การที่คัมภีร์เขียนบทกวีนี้พรรณานี้ที่คิดว่าเขากำลังจะตายนั้น น่าจะเป็นสิ่งที่บ่งชี้ได้ว่า บทกวีนี้แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกที่แท้จริงที่คัมภีร์มีต่อความตาย เห็นได้ว่า เมื่ออยู่ใน

ภาวะที่รู้ตัวว่าจะตาย คณินพยายามมองความเจ็บป่วยและความตายในแง่ดี เขากล่าวถึงความสำคัญของการเจ็บป่วยและความตายว่า จะเป็นสิ่งที่นำเขาไปสู่ชีวิตอันเป็นนิรันดร์ในอาณาจักรของพระเจ้า ในตอนท้ายคณินกล่าวอ้อนวอนพระเจ้าให้รับจิตวิญญาณของเขา โดยอ้างเอาผลงานทางศาสนจักรของเขา คือ การที่เขาได้เทศนาสั่งสอนผู้คนที่ตระหนักในพระประสงค์ของพระเจ้า เป็นการกล่าวเตือนให้พระเจ้าทรงระลึกไว้ในความดีของเขา เพื่อให้ทรงรับเขา เข้าสู่พระองค์ แสดงให้เห็นว่า คณินเขียนบทวินัยฉบับบทเรียนเพื่อความสบายใจของเขาเองขณะที่รู้ตัวว่าใกล้ตาย ย้ำให้ตัวเขาเองหวาดกลัวที่จะต้องตาย โดยทำใจให้เชื่อว่า การตายคือการได้พบกับความสุขอันเป็นนิรันดร์

The Legacie

ในบทกวีนิพนธ์นี้ คัมน์กล่าวว่า การตายของเขาเกิดขึ้ทุกครั้งที่เขาต้องจากหญิงคนรัก และว่า การจากครั้งสุดท้ายของเขาซึ่งเกิดขึ้เมื่อไม่นานมานี้ และเขายังจำได้ว่า เขาสัญญากับเธอไว้ว่าเขาจะมอบหัวใจให้เป็นมรดกแก่เธอ กังนี้ เขาจึงให้นำหัวใจของเขาออกมาตามที่สัญญาไว้ หากเมื่อเขาผ่าอก เพื่อหาหัวใจในนี้ เขากลับไม่พบหัวใจของเขา แต่กลับได้พบสิ่งที่มีลักษณะคล้ายหัวใจ แต่เต็มไปด้วยสีจางและเหลี่ยมมุมอันสู้เข้าช่องปรุงแต่งขึ้น และเมื่อเขาพยายามหยิบมันเพื่อส่งไปให้เธอแทนหัวใจเขาที่เขหาไม่พบ เขาก็พบว่าวัตถุนั้นกลอกกลิ้งจนจับไม่คิด และในที่สุดเขาก็ทราบเหตุผลว่า สาเหตุที่หัวใจนั้นกลอกกลิ้ง เพลวไหล เช่นนั้นก็เพราะ หัวใจนั้นเป็นหัวใจของหญิงคนที่เขารักนั่นเอง

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

ในบทกวีนิพนธ์บทนี้ คัมน์กล่าวถึงความตายหลายครั้งด้วยกัน และแต่ละครั้งแสดงแนวคิดที่ต่างกันออกไป จึงขอแยกแนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนิพนธ์นี้เ็น 3 แนวคิด ดังนี้

1. เมื่อคัมน์กล่าวว่า

When I dyed last, and, Deare, I dye

As often as from thee I goe

คัมน์กล่าวว่า เขาต้องตายทุกครั้งที่เขาต้องจากหญิงที่เขารักไป ในการจากครั้งสุดท้ายหลังสุดก็เปรียบเทียบได้กับการตายครั้งสุดท้ายของเขา การตายของคัมน์เกิดขึ้ทุกครั้งที่มีการจาก แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่คัมน์กล่าวถึงในตอนนี้จึงเป็นการเปรียบเทียบการตายกับการจากว่า ทุกครั้งทีจากหญิงที่เขารักเขาต้องตาย

2. เมื่อคัมน์กล่าวว่า

..., I should be

Mine owne executor and Legacie

และว่า

That my selfe (that is you, not I,)
 Did kill me, and when I felt mee dye,
 I bid mee send my heart, when I was gone

คือการกล่าวว่าการตายของเขามันเกิดมาจากเธอฆ่าให้เขาตาย (ในเมื่อฉันมีหัวใจให้เธอ ตัวของเขาคือเป็นของเธอ เขาคงเรียกเธอว่า my selfe) ฉันต้องการยกหัวใจให้หญิงที่เขารัก ฉันยินดีที่จะตายเพื่อหญิงที่เขารักได้ แต่หญิงผู้นั้นกลับฆ่าเขาให้ตายโดยมิได้ตอบแทนความรักแต่ที่ฉันมอบให้เธอเลย แนวคิดเกี่ยวกับความตายในตอนนั้นจึงเป็นการกล่าวว่าการตายเพราะหญิงที่เขารักทำให้เขาตาย และการทำให้ฉันตายของเธอคือการที่เธอทำให้เขาผิดหวัง และเสียใจในความไม่จริงใจของเธที่มีต่อเขานั่นเอง

3. เมื่อฉันกล่าวว่า

When I had ripp'd me, 'and search'd where hearts
 did lye;
 It kill'd mee againe that I who still was true,
 In life, in my last Will should cozen you.

คือกล่าวว่า การที่เขาไม่อาจทำตามที่ได้สัญญาไว้กับหญิงที่เขารักได้ ทำให้เขาต้องตายอีกครั้งหนึ่งหลังจากที่ได้ตายเพื่อพยายามนำหัวใจมามอบให้เธอไปครั้งหนึ่งแล้ว การที่ฉันหาหัวใจของคนไม่พบจึงเป็นการผิดสัญญาและทำให้ฉันต้องตาย การกล่าวเช่นนี้เป็นการแสดงให้เห็นแนวคิดเปรียบเทียบว่า การไม่สามารถทำตามที่ได้สัญญาไว้กับหญิงที่ตนรัก ทำให้ความรู้สึกเจ็บปวดทรมานราวกับจะต้องตายทีเดียว

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

การกล่าวถึงความตายและการเปรียบเทียบการจกกับความตายในบทกวีนี้ เป็นการเปรียบเทียบโดยเจตนาให้รับกับเหตุการณ์ที่กวีต้องการกล่าวต่อไปตอนท้าย ฉันกล่าวว่าไว้

ตอนนั้นว่า การจากหญิงคนรักไปเป็นเหมือนการที่เขา จะดึงกายจากเธอเพื่อกล่าวสืบไปว่า
 เมื่อตาย คนมันทั้งมรดกไว้ให้ผู้อยู่เบื้องหลัง คัมภีร์จึงใช้หัวใจของตนเป็นมรดก มอบให้แก่
 หญิงคนรัก เมื่อเขาต้องจากเธอไป นั่นคือคัมภีร์ต้องการบอกเธอว่า ก่อนจะจากกัน เขาต้อง
 การมอบหัวใจให้เธอ แต่เมื่อเขาจะนำออกมามอบให้ 'หากก็ตามมันไม่พบ เพราะมันมิได้อยู่
 ในอกของเธอแล้ว ข้อความตอนนี้น่าจะเป็นความฝันว่า คัมภีร์ได้มอบหัวใจให้เธอมานานแล้ว
 คัมภีร์คงต้องการให้หญิงคนรักเห็นว่า เขารักและจริงจังต่อเธอมาก แต่เมื่อคัมภีร์กล่าวถึงหัวใจ
 หญิงสาวที่พบในตัวเขา เขาบรรยายว่าเป็นหัวใจที่ไม่เชื่อสัจจะ ไม่มีใครยึดไว้ได้ ก็น่าจะเป็น
 วิธีการพูดเพื่อคิดว่าหญิงคนรักว่า แม้เธอจะมีคนรักก็อย่ากลัวแล้ว เธอก็มิได้เชื่อสัจจะและจริงจังต่อ
 เขาเลย เห็นได้ว่า การที่คัมภีร์นำความตายของตนเข้ามากล่าวแต่แรก ก็เพื่อทำให้เขาสามารถ
 ผ่าอกของตนและมองเห็นหัวใจของหญิงคนรัก จึงทำให้เขามีโอกาสต่อว่าเธอถึงความไม่เชื่อสัจจะ
 ของเธอ ตามหลักฐานที่เขาพบจากหัวใจเธอ แสดงว่าคัมภีร์นำความตายมากล่าวเพื่อชี้ให้หญิง
 คนรักตระหนักว่า เขารู้ว่าเธอไม่จริงจังต่อเขา และเตือนให้เธอระลึกถึงความรักและความ
 จริงใจที่เขามีต่อเธอนั่นเอง

Love Exchange

คันทน์กล่าวว่า ทั้ง ๆ ที่เขาได้ยกวิญญาณของเขาให้แก่กามเทพแล้ว กามเทพกลับไม่ให้สิ่งใดแก่เขาเป็นการตอบแทนเลย คันทน์กล่าวว่า หากกามเทพไม่ให้ศิลปะแห่งรักแก่เขาก็ควรทำให้เขามีความมึนบอดที่ตาและใจ เพื่อที่จะไม่ต้องรู้จักความรัก และไม่ทำให้ใครได้รู้ว่าหญิงคนรักของเขารับรู้ความเจ็บปวดของเขา และหากกามเทพไม่ให้ความมึนบอดนั้นอีก คันทน์ก็ไม่มีสิทธิ์ต่อรอง ต้องยอมตามที่กามเทพกำหนดอยู่แล้ว คันทน์กล่าวว่า ผู้ใดที่ได้พบเห็นหน้าของหญิงที่คันทน์รักนี้แล้ว จะต้องหลงรักและบูชาเธอ (นั่นคือบุษยามเทพด้วย) แม้แต่ผู้ที่ตายไปแล้วก็ยังออกหลงรักเธอไม่ได้ (และนั่นคือคนเหล่านั้นตกอยู่ในอิทธิพลของกามเทพ) แต่สำหรับคันทน์ เขาต้องการต่อต้านกามเทพ แม้กามเทพจะฆ่า และฆ่าแพะและร่างเขวออกเป็นชิ้น ๆ เขาก็ยอม แต่ความทรมาณที่เขาได้รับจากความรักก่อนที่เขาจะตาย จะทำให้ซากศพของเขาไร้ประโยชน์ นำไปศึกษาไม่ได้ และการที่คนรุ่นหลังไม่สามารถศึกษาศพของคันทน์นี้เป็นผลเสียแก่กามเทพด้วย เพราะคนเหล่านั้นย่อมจะไม่ตระหนักถึงอำนาจอันร้ายแรงและยิ่งใหญ่ของ "รัก" ได้

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

ในบทกวีนิพนธ์บทนี้ คันทน์ใช้วิธีการดำเนินเรื่องเป็นคำพูดที่เขากล่าวแก่กามเทพ ชื่อของบทกวีและแนวคิดในการแลกเปลี่ยนข้อตกลงระหว่างกนกับกามเทพคงมาจากแนวคิดเรื่อง The Tragical History of Doctor Faustus ซึ่งประพันธ์โดย คริสโตเฟอร์ มาร์โลว์ และแสดงเป็นละครครั้งแรกในปี 1588 คันทน์ใช้ข้อตกลงระหว่างเฟาสตัสกับซาตานมาเปรียบกับการแลกเปลี่ยนระหว่างคันทน์กับกามเทพ คันทน์ถือว่าการแลกเปลี่ยนระหว่างคันทน์กับกามเทพเป็นไปอย่างไม่ยุติธรรม เพราะแม้คันทน์จะยกวิญญาณของเขาให้แก่กามเทพแล้ว กามเทพก็ไม่ได้ให้ความสามารถในเชิงรักเป็นการตอบแทนเลย

ในการกล่าวถึงความตาย คัมภีร์กล่าวว่า

..., If th' unborne

Must learne, by my being cut up, and torne

Kill, and dissect me, Love,

คัมภีร์กล่าวถึงการผ่า และ การ ซ้ำมหละซำกศพคน เพื่อใช้ในการศึกษาทางชีววิทยา คัมภีร์
ตั้งใจจะสุทึร่างกายของเขาให้แก่คนรุ่นหลังเพื่อจะได้ศึกษาหาความรู้กว่าก่อให้เกิดผลอย่างไร
แก่ตัวเขาม้าง และตอนท้าย คัมภีร์ยังนำข้อเท็จจริงอีกประการหนึ่งมากล่าวว่า

Rack't carcasse make ill Anatomie

คือกล่าวว่า หากศพที่จะนำมาศึกษาเป็นศพที่ถูกของมีคมตัด หรือมีอาวุธใดไปทำให้ศพนั้นขาดวัน
แล้ว ศพนั้นก็ไม่ใช่เหมาะในการนำมาศึกษา คัมภีร์เองเป็นผู้ได้รับทุกข์ทรมานจากพิษรักจนทำให้
ร่างกายของเขา ซึ่งเขาตั้งใจสุทึให้คนรุ่นหลังศึกษาไม่สามารถเป็นประโยชน์แก่ผู้ศึกษาได้
แนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนิพนธ์บทนี้จึงเป็นการกล่าวถึงความทุกข์ทรมานจากความรัก
ไม่สมหวังนั้นรุนแรงถึงขั้นทำให้คัมภีร์ตายได้ แต่คัมภีร์ก็ยอมรับการตายนั้นโดยดี โดยไม่กล่าวโทษ
หญิงสาวอันเป็นสาเหตุแห่งความทุกข์ทรมานอันแสนสาหัสและการตายของเขาเลย

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

การกล่าวถึงความตายในบทกวีนิพนธ์บทนี้ เป็นการกล่าวเพื่อแสดงให้เห็นว่า กวีได้รับความ
เจ็บปวดจากความไม่สมหวังในรักจนถึงขั้นตายได้ ถึงกระนั้น เขาก็มิได้ตำหนิหญิงสาวที่
เขารักเลย เขากลับโทษกามเทพว่าเป็นเพราะกามเทพไม่ให้เกิดศิลปะแห่งรักแก่เขา นั่นก็คือ
การกล่าวโทษตนเองว่า ไม่มีความสามารถที่จะทำให้เธอพึงใจในตัวเขาได้ ทั้งยังกล่าวด้วยว่า
เขาเองแม้จะเสียเปรียบอย่างไรก็ไม่ต้องการหลุดพ้นจากพันธะสัญญา นี้ กลับจะยอมยกวิญญาณ
ให้แก่รักอยู่เช่นเดิม การกล่าวว่าเขายอมตายเพื่อให้คนรุ่นหลังได้ตระหนักถึงพิษร้ายของรัก

และว่า ความทรามานที่เขาได้รับก่อนตายจะทำให้ร่างกายเขาชอกช้ำจนหมดทางนำไปศึกษาได้ จึงน่าจะเป็นเพื่อข้ำถึงความทุกข์ทรามอย่างมากที่เขาได้รับจากความไม่ประสาในเชิงรัก การสร้างทสนหนากับกามเทพก็น่าจะเป็นการพยายามหาผู้รับผิดชอบในความทุกข์ของเขา แทนหญิงสาวผู้เป็นสาวเหตุ ดันนี่มิได้กล่าวโทษหญิงสาวเลย ทั้งนี้ คั่นโคงต้องการแสดงให้เธอเห็นว่า เขามีได้โกรธเคืองเธอที่ทำให้เขาเสียใจ เขาจะคงบูชาเธอตลอดไป เพื่อให้เธอเกิดความเห็นใจในความรักแท้และความทุกข์ทรามของเขา

A Nocturnal upon S. Lucies Day

ฉันเริ่มบทกวีนี้โดยกล่าวถึงสภาพในเวลาเที่ยงคืน ในวันนักบุญลูซี่ (วันที่ 13 ธันวาคม ตามปฏิทินเก่า) ว่า วันนี้เป็นวันที่สั้นที่สุดของปี เป็นวันที่มืดมน ปราศจากชีวิต มีแต่ความว่างเปล่าและสิ้นหวัง แต่เมื่อเปรียบสภาพของโลกขณะนี้กับตัวของฉัน ฉันกลับมีสภาพใกล้ความตายมากกว่าโลกเสียอีก เพราะโลกที่มีคนอยู่ในขณะนี้จะกลับหันคืนความสดชื่นใหม่ในฤดูใบไม้ผลิ แต่สำหรับตัวฉัน แม้ฤดูใบไม้ผลิจะเวียนกลับมา เขาก็ไม่หันกลับคืน เพราะเขามีสภาพเป็น every dead thing เนื่องจากความรักเป็นนักแปรธาตุผู้สามารถได้แปรสภาพเขาจากภาวะไร้อัตตาอยู่แล้ว ให้ปราศจากตัวตนได้ยิ่งขึ้นไปอีก ฉันก็กล่าวถึงเหตุการณ์เมื่อหญิงคนรักของเขายังมีชีวิตอยู่ว่า เขาและเธอเคยมีความทุกข์โศก เคยมีความระแวงหึงหวง ทั้งเคยมีการจลาจลกันก่อให้เกิดความเศร้าโศกรุนแรงเหมือนต้องตายจากกันมาแล้ว แต่ขณะนี้เมื่อหญิงคนรักตายจากเขาไปจริง ๆ ฉันกลับมีความรู้สึกกลับสนมยิ่งกว่าความลับสนทั้งปวงที่เขาทั้งสองได้เคยประสมร่วมกันมา การตายของเธอทำให้ฉันรู้สึกว่างเปล่า เหมือนความว่างเปล่าครั้งแรกสุดก่อนปรากฏจักรวาล

ในตอนสุดท้าย ฉันกล่าวว่า ขณะนี้ดวงอาทิตย์กำลังโคจรอยู่ในราศีแพะ (เริ่มราศี Capricorn ในวันที่ 12 ธันวาคม ตามปฏิทินเก่า) เพื่อไปนำอาหาราคะกลับมามอบให้ผู้มีรักทั้งหลายในฤดูใบไม้ผลิ (แพะเป็นสัญลักษณ์แห่งความโกรธ) ฉันอวยพรให้คู่รักทุกคนมีความสุขสำราญในโอกาสนั้น สำหรับตัวฉัน เขาจะต้องเสียดวงหญิงสาวผู้ตั้งใจหลับอยู่ในความมืดมิด จนถึงวันที่เธอคืนชีพมาจากการนอนหลับอันยาวนานนี้

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่ฉันกล่าวถึงในบทกวีนี้ฉันรับทันที แยกได้เป็น 3 แนวคิด
ดังนี้

1. เมื่อฉันกล่าวถึง สภาพะมืดมน ไร้ชีวิตของบรรยากาศในขณะนั้นว่า

..., life is shrunke,

Dead and interr'd,

และนำมาเปรียบเทียบกับตัวเองว่า

yet all these seeme to laugh

Compar'd with mee, who am their Epitaph.

คือเปรียบโลกเป็นสิ่งที่ตายแล้ว ตัวของคัมเบ็คก็เป็นเพียงถ้อยคำบทพหุศพผู้ตายเท่านั้น และว่า

I, by loves limbecke, am the grave

Of all, that's nothing

และ

But I am by her death, (which word wrongs her)

Of the first nothing

นั่นคือการพรรณนาว่า ความตายของหญิงคนรักทำให้เขาผู้ซึ่งแม้ยังมีชีวิตก็รู้สึกเหมือนปราศจากชีวิตแล้ว ความทุกข์โศกอันได้รับจากการตายของหญิงคนรักนั้นหนักหนาจนเทียบได้ว่าคัมเบ็คสูญเสียชีวิตของเขาเอง คัมเบ็คกล่าวว่า ตัวเขามีสภาพ nothing และความว่างเปล่าที่นั่นน่าจะหมายความว่า แม้เขาจะยังมีลมหายใจอยู่ เขาก็รู้สึกเหมือนปราศจากวิญญาณ ปราศจากความยินดี ยินร้ายใด ๆ และสิ้นความต้องการที่จะทำอะไรอันเป็นอาการของสิ่งมีชีวิต จึงเห็นได้ว่า ในตอนต้นคัมเบ็คแสดงแนวคิดเกี่ยวกับความตายว่า การตายของหญิงคนรักของกวี ทำให้กวีต้องทุกข์ทรมานจนไม่สามารถรับรู้ นึกคิด หรือกระทำการสิ่งใด แม้แต่สิ่งที่เป็นกิจวัตรพื้นฐานของสิ่งมีชีวิต นอกจากคร่ำครวญถึงเธอเท่านั้น

2. เมื่อคัมเบ็คกล่าวว่า ขณะเธอยังมีชีวิต เขาทั้งสองเคยจากกัน และในวาระการจากนั้น คัมเบ็คเปรียบว่า

..., and often absences

Withdrew our soules, and made us carcasses.

คือเมื่อเขาต้องจากกัน เขารู้สึกเหมือนเป็นซากร่างที่วิญญาณจากร่างไป ความรู้สึกเช่นนี้เกิดขึ้นทุกครั้งที่มีการจากกัน แนวคิดเกี่ยวกับความตายในตอนนี้น่าจะเป็นการเปรียบเทียบการจากกับ

ความตาย อย่างไรก็ตาม คัมน์กล่าวเมื่อเธอตายจากเขาไปแล้วว่า ความรู้สึกทรมานเหมือน
ตายจากกันเมื่อเขาต้องจากกันในคืนนั้นไม่อาจเปรียบได้กับความรู้สึกสูญเสียรุนแรงที่เขา
ทั้งสองต้องจากกันจริง ๆ เมื่อเธอตายจากไป

3. เมื่อคัมน์กล่าวในตอนท้ายของบทกวีว่า

Since shee enjoys her long nights festivall,
Let mee prepare towards her, and let mee call
This houre her Vigill, and her Eve;

คัมน์เรียกการตายของเธอว่า เป็นการไปสู่เทศกาลรื่นเริงของเธอ แต่สำหรับคัมน์ เวลาช่วงนี้
ถือเป็นเวลาก่อนการเดินทางไปสู่เทศกาลของตัวเอง และเขาก็เตรียมตัวพร้อมที่จะไปสู่
เทศกาลนั้นเช่นกัน คัมน์กล่าวว่า ในเทศกาลนั้นเขาจะให้ชมเธอ ฉะนั้นคำเทศกาลรื่นเริง
(festivall) ที่คัมน์กล่าวถึง น่าจะหมายถึงเวลาอันเป็นสุขหลังความตาย คัมน์น่าจะหมายถึง
ความว่า ขณะนี้หญิงคนรักของเขาได้ชมความสุขในชีวิตหลังความตายแล้ว ส่วนตัวของคัมน์เอง
นั้น ก็กำลังเฝ้ารอวันที่เขาจะให้ชมเธอในวาระที่เขาเองตาย แนวคิดเกี่ยวกับความตายใน
บทกวีบทนี้ตอนหนึ่งจึงเป็นการกล่าวถึงความเชื่อในชีวิตหลังความตาย และความป็นสุขของชีวิต
หลังความตาย ตามแนวคิดของคริสตศาสนิกชน

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

บทกวีบทนี้บทนี้ ผู้ศึกษาที่ประวัติของคัมน์ให้ความเห็นแตกต่างกันในเรื่องวาระของ
การเขียนบทกวีบทนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมความเห็นต่างๆไว้ดังนี้

1. คัมน์อาจเขียนบทกวีนี้เพื่อแสดงความเศร้าโศกตามแบบกวี ในโอกาสที่ลูซี่ แสรริงตัน
ผู้อุปถัมภ์ผู้หนึ่งของเขา (ต่อมาคือ ลูซี่ เคาน์เตสแห่งเบคฟอร์ด) เข้าพิธีแต่งงานกับ เอิร์ล
แห่งเบคฟอร์ด ในปี 1594

2. คัมน์อาจเขียนบทกวีบทนี้ให้ลูซี่ เคาน์เตสแห่งเบคฟอร์ด ขณะที่เธอเจ็บหนัก
ในปี 1611

3. คับน่าอาจเขียนบทวันให้แอนน์ ภรรยาของเขา ในขณะที่เธอเจ็บหนัก ในปี 1617
4. คับน่าอาจเขียนบทวันหลังการตายของแอนน์ในปี 1617

ไม่ว่าบทวันไหนที่เขียนขึ้นในวาระใด วาถนวลก็เกี่ยวข้องกับความตายที่กล่าวถึง ทั้ง 3 แนวคิด กล่าวกันว่า การที่ภรรยาต้องสูญเสียหญิงคนรักไป ทำให้เขาคั่งสับสนวิญญานของเขา การกล่าวเปรียบเทียบการตายกับการจากและว่า การตายเป็นการจากที่สร้างความเจ็บปวดที่สุด และการกล่าวที่ว่า เธอได้พบกับความสุขหลังความตายแล้วนั้น แสดงให้เห็นจุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย 2 จุดประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อกล่าวแสดงความเจ็บปวดจากการที่หญิงคนรักตายจาก (หรือการที่เขาสูญเสียเธอไป) ความเจ็บปวดนั้นรุนแรงมากจนทำให้ตัวเขาซึ่งแม้มีชีวิตอยู่ ก็เปรียบดังตายไปแล้ว
2. เพื่อมองความตายไปในแง่ที่ว่า การตายนำไปสู่ความสุขและชีวิตอมตะทั้งความตาย เป็นการปลอบใจตนเองว่า หญิงคนรักของตนมีความสุขไปแล้ว และเขาจะมีโอกาสได้พบเธอ และมีความสุขร่วมกันอีกแน่นอนเมื่อเขาตาย

The Paradox

ในบทกวีนี้เท็นท์บทนี้ คันทน์กล่าวในคอนต้นบทว่าไม่มีผู้ใดสามารถกล่าวประโยค "I love" ได้ เช่นเดียวกับที่ตัวคันทน์เองก็ไม่อาจกล่าวว่ "I love" ได้ เพราะผู้รักคือผู้ตายไปแล้ว และหากกล่าวว่ 'I loved' จึงเปรียบเทียบเหมือนการกล่าวว่ 'I was killed' (ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถกล่าวได้) คันทน์กล่าวถึงอันตรายของความรักต่อไปอีกว่ ทำให้คนหนุ่มสาว ตายด้วยความเร่าร้อนจากพิชรักมากกว่าจะมีชีวิตอยู่ไปจนแก่เฒ่าตาย และทันทีที่คนผู้หนึ่งมีความรัก เท่ากับเขาได้พบกับความตาย ดังนั้นการเคลื่อนไหวร่างกายของผู้มีรักเหล่านี้จึงเป็นเพียงภาพ ลวงตา เปรียบเหมือนแสงสว่างที่เหลื่ออยู่หลังดวงอาทิตย์ลับโลกไปแล้ว และเหมือนความร้อน ที่เหลื่ออยู่หลังกองไฟมอดดับ แสงสว่างและความร้อนเหล่านั้นย่อมจะหมดไปในระยะเวลาอันสั้น นั่นก็คือคนผู้หนึ่งย่อมจะต้องตายเข้าจริง ๆ ภายหลังที่มีความรักแล้ว

คันทน์เองก็เป็นผู้มีความรัก ดังนั้นคันทน์เองจึงเท่ากับตายไปแล้ว เหลื่อเพียงร่างกาย ลังปราศจากความหมายดังกล่าว

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

เมื่อคันทน์กล่าวว่

I cannot say I lov'd, for who can say

Hee was killed yesterday

และ

Wee dye but once, and who lov'd last did die,

และต่อมากล่าวว่

Once I lov'd and dy'd

แสดงให้เห็นว่า ฉันเห็นว่าความรักเป็นพิษอย่างรุนแรงจนทำให้คนมีรักเหมือนกับ ความตาย ความรักจึงเปรียบได้กับความตาย สำหรับตัวฉันเองก็เปรียบกับคนที่ตายแล้ว เพราะ เขาเป็นคู่หนึ่งที่มีความรัก ฉันเปรียบตัวเองว่า เขาเป็นเพียงหลุมศพ กับน้อยคำที่จารึกไว้บนหลุม ศพ อันสิ่งทั้งสองนี้เป็นสิ่งที่เหลืออยู่เพื่อบอกเพียงว่าครั้งหนึ่งคนผู้นี้เคยมีตัวตนอยู่ในโลก แต่ บัดนี้ได้ตายไปแล้ว เข้ากับกรกล่าวไว้ว่า ตัวของฉันคือซากที่เหลือของตัวเขาเอง หลังจากได้ ตายเพราะพิษรักไปแล้ว นอกจากนั้นฉันยังกล่าวด้วยว่า ผู้ที่ตายด้วยพิษรักมีจำนวนมากกว่าตาย ด้วยความชรา ทั้งนี้ ฉันน่าจะหมายความว่าความหึงหวงอันเป็นสาเหตุแห่งโศกนาฏกรรมมานา หรืออาจหมายถึงความทุกข์ทรมานเหมือนตายทั้งเป็นอันได้รับมาจากความรัก แสดงให้เห็นว่า ใน บทกวีนิพนธ์บทนี้ ฉันแสดงทัศนคติที่ไม่ดีต่อความรัก เขาแสดงความหวาดกลัวความรัก และพิษ ของรักมาก จนเปรียบคนรักกับคนที่ตายไปแล้ว

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

ฉัน กล่าวถึงความตายในบทกวีนิพนธ์นี้ เพื่อแสดงความเจ็บปวดที่เขารับได้จาก ความผิดหวังในความรัก ความเจ็บปวดนั้นมากมายจนเขาต้องเปรียบเทียบตัวเองเหมือนคนที่ตายไป แล้ว ฉันอาจต้องการชี้ให้ทุกคนเห็นว่า ความรักเป็นสิ่งน่ากลัว ใครมีความรัก ผู้นั้นจะต้อง เจ็บปวดและประสบกับความทรมานเท่าเทียมกับการพบกับความตาย การที่ฉันใช้ประสบการณ์ ของตนเองเป็นสำคัญในการสรุปความนี้ อาจต้องการเรียกร้องความเข้าใจจากหญิงคนรัก โดย กล่าวไว้ว่า เขาได้รับความทรมานอย่างมากจากความรัก เพื่อให้เธอเห็นใจในความรักแท้ของเขา และเกิดความเมตตาต่อบรรยากาศที่เขาก็คงเป็นได้

The Prohibition

ในตอนต้นของบทกวี คัมน์กล่าวเตือนหญิงคนรักมิให้ประมาทในการรักเขา คือ มิให้เธอรักเขามากเกินไป เพราะเขาเกรงว่า หากเธอทุ่มแรงจิตใจให้เขามากเกินไป เมื่อเขาคายจาก เธอจะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างมาก จากนั้น คัมน์กล่าวเตือนหญิงคนรักมิให้เกลียดเขาเกินไป ด้วยเหตุผลว่า หากคัมน์ต้องตายไปเพราะความเกลียดของเธอ เธอก็จะขาดความรู้สึกภาคภูมิใจที่ได้อยู่เหนือเขาไป ในตอนท้าย คัมน์ให้หญิงสาวประสมประสาความรู้สึกทั้งรักและเกลียดเขาเข้าด้วยกัน คัมน์กล่าวว่หากหญิงคนรักของเขามีความรู้สึกต่อเขาแต่เพียงพอดี ชีวิตของเขาก็จะเป็นปกติสุข

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

เมื่อคัมน์กล่าวว่า

Not that I shall repaire my 'unthrifty wast
Of Breath and Blood, upon thy sighes, and teares,
Then, lest thy love, by my death, frustrate be

เขบอกหญิงคนรักมิให้รักเขามากเกินไป เพื่อเธอจะได้ไม่ต้องเศร้าโศกมากเมื่อเขาคาย คัมน์กล่าวด้วยว่า คือชีวิตเขาจะถูกบั่นทอน ต้องตายเร็วขึ้นจากเหตุที่เธอพลอดอนใจและร่ำไห้ สิ่งนั้นก็ไม่ใช่สำคัญเท่ากับการที่เธอจะต้องเศร้าโศกจากการตายของเขา และต่อมา คัมน์ยกเหตุผลมาบอก เธอมิให้เกลียดเขามากไปว่า

But thou 'wilt lose the stile of conquerour,
If I, thy conquest, perish by thy hate.

นั่นคือการกล่าวว่า หากเธอเกลียดเขา เขาก็อาจจะต้องตายด้วยความเกลียดของเธอ แนวคิดเกี่ยวกับความตายในตอนนี้เป็นการกล่าวว่า สาเหตุแห่งความตายของกวีมาจากการกระทำของหญิงคนรัก หากเธอร่ำไห้อาลัยรักเขา น้ำตาและความเศร้าหมองของเธอจะทำให้เขาคายเร็วขึ้น หรือหากเธอเกลียดเขา เขาก็จะต้องตายด้วยความชอกช้ำจากเหตุนี้

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

คัมภีร์น่าจะกล่าวถึงความตายของตัวเองเพื่อเน้นสำนวนกับหญิงคนรักในบทกวีนิพนธ์นี้ เขาบอกเธอมิให้รักเขามากเกินไป เพราะเมื่อเขาตาย เธอจะต้องเศร้าโศกมาก ในขณะเดียวกัน คัมภีร์ก็ห้ามหญิงคนรักว่า อย่าเกลียดเขามากเกินไป เพราะหากคัมภีร์ต้องตาย เธอจะขาดความรู้สึกภาคภูมิใจที่เคยได้จากการมีผู้มาหลงรัก คัมภีร์ขอให้เธอรักเขาแต่เพียงพอดี โดยไม่ให้เหตุผลว่า ความรู้สึกที่รุนแรง ไม่ว่าจะเป็นรักหรือเกลียด เป็นอันตรายต่อตัวคัมภีร์ และเป็นผลร้ายแก่ตัวเธอเอง การกล่าวถึงความตายในบทกวีนิพนธ์ฉบับนี้จึงน่าจะเป็นเพื่อกล่าวล้อเลียนหญิงคนรักของตน โดยใช้คำว่า "รัก" "เกลียด" และให้ความตายของตัวเองเป็นผลที่เกิดจากความรักหรือความเกลียดชังนี้

The Relique

ในบทกวีนี้ คัมภ์กล่าวว่า ผู้ที่ซุกหลุมศพของเขาขึ้นเพื่อใช้ที่ฝังศพอันเล็ก จะต้องให้ศพมาลัยเส้นผมคล้องอยู่กับกระดูกของเขาที่อยู่ในหลุมนั้น คัมภ์กล่าวว่า เส้นผมนั้นเป็นตัวแทนของหญิงคนรักของเขา ส่วนกระดูกนั้นเป็นตัวแทนของคัมภ์เอง เส้นผมและกระดูกจึงเป็นสิ่งที่เหลืออยู่ในหลุมหลังการตายและการเน่าเปื่อยของร่างกายของผู้รักทั้งสองนี้ คัมภ์ขอร้องผู้ซุกว่า ขอให้ปล่อยเส้นผมและกระดูกไว้ในหลุมเช่นกัน เพื่อว่าวิญญาณของทั้งสองจะได้กลับมาพบกันที่หลุมศพอีกครั้งในวันพิพากษา การพบกันในวันนั้นจะเป็นการพบกันชั่วคราวเดียว ก่อนที่จะแยกกันไปสู่ว่างของศพเพื่อเข้าเฝ้าพระเจ้า คัมภ์กล่าวต่อไปว่า หากการซุกหลุมศพนั้นกระทำในจุดแห่งความหลงผิด (mis-devotion) เส้นผมและกระดูกก็อาจจะได้รับการยกย่องเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ได้จากกายนักบุญ (relic) หญิงคนรักของคัมภ์จะได้รับการยกย่องดัง แมรี่ มักคาเลน นักบุญหญิงผู้หนึ่ง และคัมภ์ก็คงจะได้รับการยกย่องเป็นนักบุญอะไรสักองค์หนึ่งเช่นกัน และเนื่องจากผู้คนในยุคแห่งความหลงผิดนี้ นิยมเรื่องราวมหัศจรรย์ (miracles) คัมภ์จึงขอให้บทกวีบอกถึงความมหัศจรรย์แห่งความรักของเขาทั้งสองให้คนในยุคนี้ให้ทราบว่าความรักของเขานั้นเป็นความรักที่บริสุทธิ์ปราศจากความรู้สึกทางโลกย์ และสำหรับหญิงคนรักของเขานั้น คัมภ์กล่าวว่า เธอมีความมหัศจรรย์เหนือความมหัศจรรย์ใด ๆ ที่มีในโลก

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

ในบทกวีนี้คัมภ์พูดถึงความตายของเขาและหญิงคนรักว่า เป็นจุดกำเนิดของการจินตนาการว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้างหลังจากที่เขาตายไปจนร่างกายเน่าเปื่อยไปแล้ว ในตอนต้น คัมภ์ตั้งความปรารถนาให้เส้นผมและกระดูกอยู่ด้วยกันในหลุม จนกว่าจะถึงวันพิพากษา (Judgement Day) เพื่อให้วิญญาณของเขาทั้งคู่ได้มาพบกันในวันนั้น ดังที่กล่าวไว้ว่า

To make their soules, at the last busie day,
Meet at this grave, and make a little stay

การกล่าวว่า กระดูกละเส้นผมของ เขาและของ เธอจะทำให้ เขาทั้งสองงมกันในวันที่พิพากษา เป็นการกล่าวตามความเชื่อของคริสตศาสนิกชนว่า ในวันที่พิพากษา วิญญาณจะต้องรวบรวมอวัยวะ ทุกส่วนของร่างเข้า เพื่อให้บุคคลกลับมีชีวิตขึ้นอีกครั้งหนึ่ง คนที่ใจถึงกว้าวหวังไว้ว่า เมื่อถึงวันที่พิพากษา วิญญาณของเขาและหญิงคนรักต่างต้องกลับมาที่หลุมศพเพื่อนำเอาศพ และกระดูกของตนกลับไปรวมเป็นอวัยวะของร่างกายตน คนนี้เรียกวันที่พิพากษาว่า 'the last busy day' แสดงให้เห็นภาพว่า วันนั้นจะเป็นวันที่วิญญาณต้องทำหน้าที่รวบรวมส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ซึ่งอาจกระจัดออกไปคนละทาง เน่าเปื่อยไปด้วยลม น้ำ และกาลเวลา เพื่อให้เกิดการฟื้นคืนชีวิต (Resurrection) ก่อนเข้าเฝ้าพระเจ้า พระคัมภีร์กล่าวว่า การรวบรวมร่างกายนั้นจะต้องทำให้เสร็จสิ้นภายในวันเดียว คือวันที่พิพากษาวันนั้น จึงเป็นวันที่วิญญาณจะต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างวุ่นวาย ดังที่คนนี้เรียกว่า busy day

แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่คนนี้กล่าวถึงในบทนี้ จึงเป็นการแสดงความเชื่อตามแบบ คริสตศาสนิกชนในเรื่องการฟื้นคืนชีพจากความตายในวาระที่จะรับการพิพากษาครั้งสุดท้ายจากพระเจ้า และการฟื้นคืนชีพ^{๕๔}รวมเข้าด้วยกันของเลือดเนื้อและวิญญาณของบุคคลในวันสุดท้ายของโลก

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

การกล่าวถึงความตายในบทกวีนี้พรรณานี้ เป็นการกล่าวเพื่อนำไปสู่สิ่งที่เหลืออยู่ใน หลุมศพของคน ทั้งนี้เพื่อโยงสู่จุดประสงค์ต่อไปนี้

1. เพื่อบอกถึงความรักกันเป็นอมตะของเขาทั้งสอง ตามที่คนนี้กล่าวในตอนท้ายว่า ความรักของเขาเป็นความรักที่บริสุทธิ์ ปราศจากความปรารถนาทางกาย และแม้เมื่อตาย เขาทั้งสองก็จะคงรักกันตลอดไป
2. เพื่อแสดงให้เห็นสำนึกบางประการที่คนนี้มักแสดงออกเสมอ ดังปรากฏในตอนแรกว่า

(For graves have learn'd that woman - head

To be more than one a Bed)

นั่นคือความหมายที่ว่าจะเห็นแน่ชัดว่าเป็นสิ่งที่ใช้เพื่อสัจธรรมต่อความรัก โดยกล่าวว่า ผู้หญิงมักเป็นที่นอนของชเวยมากกว่าหนึ่งคน เห็นได้ว่า สิ่ง ๆ ที่ฉันต้องการแสดงความชื่นชม ในความรักและหญิงคนรักของเขาคือสำคัญในบทกวีนี้ เขาจึงยังไม่ได้ที่จะกระทบกระเทือน เพศหญิงว่าเป็นเพศที่ไม่ใช่ที่สัจธรรมต่อความรัก รักที่เขารักหลายคน

3. เพื่อแสดงความรู้สึกทางศาสนาของเขา ศาสนาจารย์ลูทเธอร์ของคัมภีร์ประกอบ ข้อความบางตอนในบทกวีนี้ฉัน คัมภีร์เป็นผู้เปลี่ยนนิกายศาสนาจากศาสนาเดิม (แคธอลิก) มา สู่นิกายแองกลิกัน ด้วยเหตุที่สันนิษฐานจากสภาพแวดล้อม และประวัติของเขาว่า เป็นเพราะ ความจำเป็น (พระราชบัญญัติปี 1604 ห้ามผู้นับถือนิกายแคธอลิกเข้ารับราชการ คงเป็น สาเหตุสำคัญประการหนึ่ง) ใน stanza ที่สองของบทกวีนี้ฉันกับคัมภีร์ คัมภีร์กล่าวว่า

If this fail in a time, or land,
Where mis - devotion doth command,
Then, he that digges us up, will bring
Us, to the Bishop, and the King,
To make us Reliques; then
Thou shalt be a Mary Magdalen, and I
A something else thereby;

แนวปฏิบัติของผู้คนในยุคที่คัมภีร์ เรียกว่ายุคแห่งการหลงงมงายสิ่งลึกลับนั้น กล่าวถึงแนวปฏิบัติ ในการบูชาชิ้นส่วนของร่างกาย หรือเสื้อผ้าของผู้ตายที่ได้รับการยกย่องเป็นศักดิ์สิทธิ์ และการนิยมนำ เรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ และสิ่งมหัศจรรย์เหนือธรรมชาติ (miracles) ถ้ายึดแนวปฏิบัติของนิกาย แคธอลิก ซึ่งโบสถ์อังกฤษได้ตัดทอนลง ตามแนวทางการปฏิรูปกลางศตวรรษที่ 1552 (ปรากฏ ในใจความสำคัญของหนังสือสมาคม ปี 1552 ในบทที่ 2) ดังนั้น การกล่าวถึงแนวปฏิบัติ ที่ปรากฏในนิกายแคธอลิกไปโยงกับแนวปฏิบัติในยุคกลางถือว่าเป็นการจงใจของคัมภีร์เอง เพื่อให้ ผู้อ่านเห็นว่า คัมภีร์มองดูอิทธิและแนวปฏิบัติของแคธอลิกนิกายแยกที่แองกลิกันที่คัมภีร์มอง นอกจากนั้น

คัมน์ ยังให้นำแนวคิดของมาร์ติน ลูเธอร์ แห่งนิกายโปรเตสแตนต์มาใช้เมื่อกล่าวว่า หญิงคนรัก
ของเขาจะได้รับการยกย่องเป็นแมรี มักคาเลน ด้วยเหตุที่มาร์ติน ลูเธอร์ กล่าวยกย่องแมรี
มักคาเลน ว่าเป็นหญิงที่มีความสำคัญต่อพระเยซูเป็นอย่างยิ่ง จุดประสงค์ในการกล่าวถึงส่วน
ของร่างกายหลังจากการตายของตนเองจึงอาจเป็นการแสดงแนวคิดแบบแองกลิกันของเธอให้
ปรากฏ

Resurrection, Imperfect

คันนัเริ่มบทวันขึ้นธิดโดยกล่าวกับดวงอาทิตย์ว่า ให้ดวงอาทิตย์พักผ่อนเสีย มีดวง
ส่องแสง ทั้งนี้เพราะพระเยซูผู้ได้อุบัติประหารไปเมื่อวันศุกร์ที่แล้ว ได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตาย
แล้ว การฟื้นของพระองค์เป็นยิ่งกว่าการขึ้นของดวงอาทิตย์อันมีผลานุภาพยิ่งเสียอีก

คันนัเปรียบพระเยซูว่าทรงเป็นเหมือนแร่ที่ถูกฝังอยู่ในดิน แต่เมื่อพระองค์ทรงฟื้นคืน
ชีวิต 3 วันหลังจากที่ถูกฝัง พระองค์ทรงมีสภาพที่เบาละเอียดจนลอยได้ (all tincture)
พระองค์สามารถชักจูงจิตใจที่เคยกระด้างให้โลนอ่อน พระองค์ทรงทำให้มนุษย์ได้คิดว่า เขา
ได้เห็นพระวิญญาณของพระองค์ออกจากหลุมศพของพระองค์ แต่ที่แท้จริงร่างนั้นคือร่างกายของ
พระเยซู มิใช่วิญญาณของพระองค์ และร่างของพระเยซูนั้นก็มิใช่เป็นของใคร (คนหนึ่ง คนใด)
แต่เป็นของมนุษย์โลกทั้งหมด (If not of any man, yet of the whole)

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

บทวันนี้ใช้แนวคิดจากเหตุการณ์ในพระคัมภีร์ตอนที่ว่าตัวขการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู
และการฟื้นคืนชีวิตของพระองค์ คันนัเปรียบเทียบการฟื้นของพระองค์กับการฉายแสงของดวงอาทิตย์
คันนัถึงกับบอกกับดวงอาทิตย์ว่า

Sleepe then and rest; The world may beare thy stay,
A better Sun rose before thee to day.

คันนักล่าวว่า การฟื้นคืนชีวิตอันเปรียบเหมือนการสาดแสงของดวงอาทิตย์อันมีผลานุภาพ
สูงยิ่ง เพราะพระองค์ไม่เพียงให้แสงสว่างแก่ผู้อยู่บนพื้นโลกเท่านั้น ยังให้แสงสว่างนั้นแก่ผู้อยู่
ทุกหนทุกแห่งแม้ในนรกภูมิด้วย

สำหรับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์นั้น เป็นการชั่วคราว พระองค์สิ้นพระชนม์ไป
3 วัน ก็กลับฟื้นคืน ดังที่คันนักล่าวบรรยายว่า

* Song

(Sweetest love, I do not goe)

ฉันท์กล่าวกับหญิงคนรักของเขาในคอมตัมบทวิกรมธรรมา เธาจากหญิงคนรักไปมิใช่ เพราะเขาเป็นนายในครัวเธอ แต่ด้วยเหตุที่ฉันท์จะต้องตายเข้าสักรับหนึ่งในอนาคต หญิงคนรักของเขาจึงน่าจะได้ฝึกหัวใจให้ยอมรับความตายของฉันท์ไว้บ้าง โดยฉันท์จะจากเธอไปเหมือนกับเขาแก่ล้งตายหลอก ๆ เมื่อฉันท์ต้องตายจากไปจริง ๆ เธอจะได้ทำใจได้ ฉันท์กล่าวต่อไปว่า การที่หญิงคนรักถอนใจ ด้วยความอาลัยในครัวเขานั้น เป็นการทำให้วิญญาณของเขาต้องหลุดลอยไป การร่ำไห้ของเธอก็เป็นกลางร้าย อันจะทำให้เธอต้องประสบเรื่องร้ายนั้นจริง ๆ ฉันท์กล่าวพร้อมหญิงคนรักว่าเธอไม่ควรคิดเรื่องร้าย ๆ เพราะคนที่รักกันจะต้องปกป้องคนที่ตนรักจากอันตราย หากได้รักษาชีวิตของคนที่รักของตนไว้ด้วยการสงบนิ่ง ไม่คร่ำครวญแล้วก็เท่ากับว่า คนรักทั้งสองมิได้จากกันไปไหนเลย

แนวความคิดเกี่ยวกับความตาย

แนวความคิดเกี่ยวกับความตายที่ฉันท์กล่าวถึงในบทกวีนี้ฉันท์นั้น สามารถแยกได้เป็น 3 แนวคิด ดังนี้

1. เมื่อฉันท์กล่าวว่า

But since that I

Must dye at last,

ฉันท์มองดูความตายว่าเป็นข้อเท็จจริงของชีวิตอันมนุษย์จะต้องพบแน่นอนในที่สุด

2. เมื่อเขากล่าวว่า

... 'tis best

To use my selfe in jest

Thus by fain'd deaths to dye;

ก็กล่าวว่ ในเมื่อความตายเป็นสิ่งแน่นอนเช่นนี้ เขาจึงควรทยอยออก ๆ (คือจากเธอไป) ไว้เสียก่อนบ้าง เพื่อให้เธอเกิดความรู้สึกขึ้นกับการตายของเขา เพราะเมื่อตาย เขาและเธอ จะต้องจากกัน แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่คัมพ์แสดงออกมาในตอนนี้เป็น การตายคือการจากกัน อย่างถาวร

3. เมื่อคัมพ์กล่าวว่า

When thou sigh'st, thou sigh'st not winde,
But sigh'st my soule away,
When thou weep'st, unkindly kinde,
My lifes blood doth decay

คือ เมื่อหญิงคนรักถอนใจด้วยความทุกข์ที่เขาจะต้องจากเธอไป การถอนใจของเธอ เป็นการถอนเอาลมหายใจของคัมพ์ไปจากตัวเขา ทำให้เขายิ่งตายได้ และเมื่อเธอร้องไห้ แม้เป็นการร้องไห้เพราะความรักและความอาลัย หากก็เป็นคล้ายการกระทำด้วยเจตนาร้าย เพราะการร้องไห้ของเธออาจเป็นลางแสดงว่าเขาจะต้องประสบเรื่องร้าย ๆ ในระหว่างที่จากเธอไป จึงเท่ากับว่าเธอผู้ซึ่งรักเขา กลับทำร้ายเขาเสียเอง แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่คัมพ์กล่าวถึงในตอนนี้เป็น การกล่าวว่า ความตายของภรรยาขึ้นอยู่กับการกระทำของหญิงคนรัก แล้วแต่ว่าเธอจะรักษา หรือทำร้ายให้ตายก็ได้

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

บทความที่พิมพ์ ความหลักฐานการบันทึกของ โอลด์ส วอลตัน ที่เขียนไว้ในหนังสือ Life on Donne อันเป็นหนังสือที่วอลตันบันทึกชีวิตประวัติของคัมพ์ วอลตันบันทึกไว้ว่า คัมพ์เขียนบทกวีในชนบทชื่อ "Valediction Forbidding Mourning" เพื่อมอบให้แก่แอนน์ ภรรยาของคัมพ์เอง ก่อนที่จะเดินทางไปยุโรป กับเซอร์ โจเซฟ ดรูรี การเดินทางไปกับเซอร์ดรูรีครั้งนี้เป็นการไปเพื่อคอยติดตามรับใช้ท่านผู้นี้ โดยที่คัมพ์ประสงค์จะได้รับความนิยมนจากท่านผู้ใหญ่ผู้นี้

และจะเป็นทางที่ทำให้เขาได้รับตำแหน่งงานสูง ๆ ตามที่เขาหวัง (กฎประวัติของคัมภีร์ในบทที่ 2) ดังนั้น การที่คัมภีร์นำเอาเรื่องของการตายมากล่าวทั้งในแนวคิดที่ 1 ก็คือความตายเป็นความเที่ยงแท้ อันต้องเกิดแก่ทุกคน และเป็นการจากที่ฉาวร กับในแนวคิดที่ 2 คือกล่าวว่า ความตายเป็นสิ่งที่ยกกันไว้ก็อาจจะทำให้เกิดแก่คนรักของคนได้ ข้าเสรีราโศกเกินไป จึงเป็นการกล่าวเพ้อสร้างเป็นเหตุผลให้หญิงสาวได้ตระหนักถึงข้อเท็จจริงว่า เขามีโอกาสจะอยู่กับเธอไปได้ชั่วชีวิตนิรันดร์ กับเป็นการเตือนให้เธอหยุดร้องไห้ คร่ำครวญ และระงับความวิตกกังวลในการจากไปของเขา เพื่อให้เธอยินยอมให้เขาจากไปด้วยอาการสงบนั้นเอง

Twicknan Garden

คัมภีร์กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้เขาต้องเข้ามาในสวนอันงดงามที่ว่า เพื่อแสวงหาที่เบียดยวาคจิตใจที่ขอกษัตริย์ของเขา แต่เมื่อเขาเข้ามาในสวนแล้ว ความรักอันมีพิษซึ่งยังติดตัวเขาอยู่กลับทำให้ทุกสิ่งทั้งดงงามอ่อนหวานในสวนกลายเป็นพิษไป จากนั้นคัมภีร์แสดงถึงความหวาดวิตกว่า เขาจะถูกเหยียบย่ำ เขาจึงปรารถนาที่จะให้ต้นไม้ทุกต้นในสวนถูกความหนาวเย็นของฤดูหนาวจับจนแข็งจะได้ไม่สามารถเหยาะเขาได้ แต่แม้จะเจ็บปวดทรมานด้วยหิบริกและรู้สึกอับอายอย่างไร คัมภีร์ก็ยังไม่ยอมจากสวนนี้ไป เขาจึงขอกลายสภาพเป็นต้นโสม (mandrake) หรือ น้ำพุหิน เพื่อเขาจะได้กล่าวคำขอร้องและรำงำให้ได้โดยไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นความโศกเศร้าของเขา และเมื่อคัมภีร์กลายสภาพเป็นน้ำพุแล้ว เขาจะให้ชายคนรักทั้งหลายนำเอาน้ำซึ่งเกิดจากน้ำตาของเขาไปพิสูจน์ความซื่อสัตย์ในรักของหญิงคนรักของตนได้ คัมภีร์กล่าวว่า การวัดความจริงใจของหญิงจะวัดจากน้ำตาของเธอเองไม่ได้ มีแต่น้ำตาของคัมภีร์เท่านั้นที่สามารถวัดความจริงใจของหญิงทุกคนได้ จากนั้นคัมภีร์แสดงความไม่ตั้งใจหญิงโดยกล่าวว่า หญิงเป็นเพศเหลวไหล ทั้งนี้เพราะหญิงที่คัมภีร์รักมีความมั่นคงต่อชายอื่น ๆ และความมั่นคงของหญิงสาวที่มีต่อชายคนอื่นนั้นสามารถฆ่าคัมภีร์ให้ตายได้

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

บทกวีนี้มีได้กล่าวถึงการตายของร่างกายโดยตรง แต่กล่าวถึงความปรารถนาของกวีที่จะเปลี่ยนแปลงสภาพของตนจากสิ่งมีชีวิต มีความรู้สึก (ภคฺษย์) ไปสู่สิ่งมีชีวิตแต่ไร้ความรู้สึก (ต้นโสม) และสิ่งไร้ชีวิตซึ่งไร้ความรู้สึก (น้ำพุหิน) อย่างไรก็ตาม เขายังต้องการมีความเป็นตัวตนอยู่ และการมีชีวิตต่ออยู่ต่อไปของเขาจึงเป็นการอยู่อย่างไร้วิญญาณหรือมีสภาพตายทั้งเป็น อันเป็นสภาพของผู้ที่ผ่านความทุกข์ทรมานมาอย่างมาก แต่เมื่อเขาจะได้คงอยู่ในสภาพตายทั้งเป็นเช่นนี้แล้ว เขาก็ยังต้องการให้คนรับรู้ว่าเขามีรักที่แท้จริง จนสามารถนำไปเป็นมาตรฐานในการพิสูจน์รักแท้ของผู้อื่น

การที่ต้นนี้ต้องการกลายเป็นต้นโสม (mandrake) นั้น น่าจะเป็นเพราะโสมชนิดนี้เมื่อกินแยกเป็น 2 ข้างคล้ายชาคน เชื่อกันว่าโสมฝั่งขวาบริเวณที่น้ำไหลลงจากซากศพหยดลงสู่ดิน เมื่อถึงโสมนั้น มันจะส่งเสียงเหมือนคนคร่ำครวญ บางคนเชื่อว่า โสมฝั่งซ้ายก็เป็นกึ่งมนุษย์ (semi - human) ก็เป็นสิ่งผสมระหว่างคนและพืช (human - vegetable) การกลายเป็นต้นโสมนี้ จึงเป็นการอุปมาให้เห็นถึงสภาพร่างกายที่ไร้จิตใจ (เพราะเจ็บปวด) ของกัมน์ในขณะนั้น ส่วนการที่ต้นนี้ต้องการกลายเป็นน้ำพุทิงก็อาจเป็นเพราะน้ำพุทิงเป็นสิ่งที่ปราศจากชีวิต ปราศจากเสียงคร่ำครวญ แต่มันน้ำตาที่สามารถไหลรินได้ตลอดเวลา ทั้งนี้เพื่อบอกให้เห็นถึงความเจ็บปวดทุกข์ทรมานที่เขาได้รับด้วยอารมณ์และไม่มีปากกบ่น แนวคิดเกี่ยวกับความตายของบทกวีที่บทนี้จึงแสดงให้เห็นว่า ความทุกข์ทรมานจากความรักทำให้กวีรู้สึกเหมือนตายไปแล้ว ทั้ง ๆ ที่ยังมีตัวตนอยู่

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

จากแนวคิดเกี่ยวกับความตายดังกล่าวเห็นได้ว่า กัมน์ต้องการกล่าวถึงสภาพไร้ความรู้สึก ไร้ชีวิตและความตายเพื่อแสดงให้เห็นว่า เขาได้รับความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสจากพิษรัก การที่หญิงที่เขารักไปรักชายคนอื่น เป็นความขมขื่นสำหรับเขาอย่างยิ่ง ความรู้สึกนี้ทำให้กัมน์พบกับความตายทั้งเป็น การกล่าวเช่นนั้น น่าจะเป็นการกล่าวที่ต้องการให้หญิงสาวเข้าใจถึงความรัก ตลอดจนความทุกข์ที่เขามีต่อเธอ ทั้งยังบอกให้เธอทราบว่า เขาได้รับความเจ็บปวดทรมานจากการที่เธอไปมีชายคนอื่น ถึงขั้นที่กัมน์กล่าวไว้ในตอนท้ายของบทกวีว่า การที่เธอรักผู้อื่นนั้นเป็นการฆ่าเขาให้ตายนั่นเอง ข้อความตอนต้นกัมน์กล่าวไว้ดังนี้

O perverse sexe, where none is true but shee,

Who's therefore true, because her truth kills me.

W A Valediction : Forbidding Mourning

ในบทกวีบทนี้ คัมภีร์กล่าวว่า การตายของผู้ที่ได้ประกอบความดีงามมาแล้วในชีวิตจะเป็นไปอย่างสงบ โดยคนผู้นั้นอาจกำหนดลมหายใจสุดท้ายของตนเองได้ คัมภีร์ขอให้หญิงคนรักยึดแบบความสงบและภาควินิเมื่อถึงวาระสุดท้ายแห่งชีวิตของบุคคลอันกนิยมาเป็นตัวอย่างมาปฏิบัติ เพื่อให้การจากกันของเขาและเธอเป็นไปด้วยอาการสงบเช่นกัน

จากนั้น คัมภีร์กล่าวว่า คู่รักที่ไม่ยอมรับการจาก เป็นคู่รักที่ยึดถือเนื้อหนังรูปกายเป็นสิ่งสำคัญ ส่วนคัมภีร์และหญิงคนรักอยู่เหนือคู่รักเหล่านั้น เพราะเขาทั้งสองมิได้ผูกพันกันที่เนื้อหนังแต่ผูกพันกันด้วยจิตใจ และในเมื่อเขาทั้งสองมีความเป็นหนึ่งเดียวกัน การจากของคัมภีร์จึงมิได้ทำให้เขาขาดจากกัน หากกลับจะทำให้ความรักของเขาแผ่กว้างออกดุจทองคำที่จะขยายเป็นแผ่นกว้างเมื่อถูกตีออกไป และหากจะถือว่าเขาทั้งสองเป็นบุคคลสองคน เขาก็จะเป็นคู่กันเหมือนสองขาของวงเวียน หญิงคนรักเปรียบดังขาหลัก อันจะต้องอยู่กับที่และเป็นหลักให้ขาที่หมุนไปเสมอ และเนื่องจากคัมภีร์จะต้องเคลื่อนที่ไปมาอยู่เสมอ เขาจึงขอให้ความมั่นคงของหญิงคนรักทำให้การเคลื่อนที่ของเขาเป็นไปได้อย่างถูกต้องเที่ยงตรง อันจะทำให้เขาได้กลับมาสู่เธอได้ดุจเดียวกับที่ขาหลักของวงเวียนทำให้เขาคำนวณนอกขีดวงกลมได้สมบูรณ์

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

คัมภีร์กล่าวว่า

As virtuous men passe mildly away,
And whisper to their soule, to goe,
Whilst some of their sad friends doe say,
The breath goes now, and some say, no

ถือแสดงความเชื่อว่า ผู้คนที่ได้ประกอบกรรมดีมาแล้วจะตายอย่างสงบ ไม่ทรมานหรือทรมานทรมาน

ผู้คนเหล่านี้จะสามารถบอกให้ตนเองจากไป ถ้อยยอมรับความตายโดยกะทันหัน ในขณะที่ผู้ที่ใส่อาว
 ครอบๆ ไม่สามารถรู้ได้เลยว่า เขาตายไปเมื่อไหร่ เพราะเป็นการตายที่สงบมาก ความตายของ
 เขาเหล่านี้จะไม่ติดข้องอยู่กับความอาลัยรักของผู้ที่อยู่ข้างหลังเลย การที่คันทันกล่าวเช่นนี้เป็นการ
 แสดงให้เห็นแนวคิดที่ว่า คันทันคิดว่า ความตายอย่างสงบเป็นลักษณะการตายของคนที่ประกอบกรรม
 ดีมาแล้วในชีวิต และความตายเช่นนั้นเป็นสิ่งที่น่าสรรเสริญ เช่นเกี่ยวกับการกระทำอันใดอันใด
 กระทำมาแล้วของเขา คันทันกล่าวเปรียบเทียบผู้มีอาการสงบเมื่อตาย กับผู้มีอาการสงบเมื่อถน
 ที่ตนรักต้องจากไป

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

บทกวีนิพนธ์บทนี้ ไอแมท วอลตัน กล่าวว่า คันทันเขียนขึ้นในปี 1611 พร้องกับบทกวีที่ชื่อ
 "Song (Sweetest love, I do not goe)" คันทันเขียนบทกวีทั้งสองบทนี้ขึ้นก่อนที่เขาจะ
 เดินทางไปยุโรปกับเซอร์ โรเบิร์ต ครูว์ ขณะนั้นภรรยาของคันทันป่วย และไม่เต็มใจให้เขา
 เดินทางไป ดังนั้นการที่คันทันกล่าวถึงความสงบในวาระแห่งความตายของผู้ที่ประกอบกรรมดีควร
 ยกย่อง รวมทั้งการกล่าวเปรียบเทียบวาระแห่งความตาย และวาระแห่งการจาก ว่าควรเป็นไป
 ด้วยอาการเหมือนกัน ก็คือมีความสง่า และภาคภูมิใจ ในบทกวีนิพนธ์บทนี้ จึงน่าจะเขียนไปเพื่อให้หญิง
 ที่เขาต้องลาจาก (ซึ่ง วอลตัน กล่าวว่า คือ แอนน์ ภรรยาของคันทันเอง) ได้ตระหนักว่า อาการ
 ที่เธอควรแสดงเมื่อคันทันต้องจากไปคือ อาการสงบ และยอมรับอย่างเต็มใจว่า การที่คันทันติดตาม
 ไปรับใช้ เซอร์ ครูว์ ก็ด้วยความหวังที่จะให้ท่านผู้สูงส่งเสริมเขา ให้ได้รับตำแหน่งงานดีๆ ใน
 ราชสำนัก หรือในสังคมชั้นสูง เพื่อคันทันและครอบครัวจะได้พ้นจากความขัดสนที่เขาต้องประสบอยู่
 ในขณะนั้น คันทันจึงใช้ความพยายามที่จะชี้ให้เห็นความสำคัญ และความจำเป็นในการที่เขาจะ
 ต้องจากเธอไป พร้อมกับให้คันทันว่า เขาจะพองกลับงาหาเธอและอยู่ด้วยกันตั้งชาติทั้งของวงเวียน
 การกล่าวถึงความตายในบทกวีนิพนธ์บทนี้ จึงเป็นการกล่าวเพื่อประจบเหตุผลของกวี ที่ต้องการ
 ให้หญิงคนรักของตนยอมรับความจำเป็นของการจาก เพื่อให้เธอมีอาการสงบ ไม่ฟูมฟาย และยอม
 ให้เขาจากไปโดยดี

A Valediction · Of My Name in the Window

ในตอนต้นบทกวีนิพนธ์ คันทน์กล่าวว่า เขามีความวิตกกังวลในการที่จะต้องจากหญิงคนรักของเขาไป เขาจึงแกะสลักชื่อของเขาไว้ที่บานกระจกหน้าต่างของเธอ ชื่อ^๕นั้นจะเป็นตัวแทนของคันทน์ อันทำให้เขาและเธอเหมือนหนึ่งได้พบกันทุกวัน และด้วยเหตุที่ชายหรือฝนก็ไม่อาจทำลายชื่อของคันทน์ได้ ก็เปรียบเหมือนคันทน์จะคงอยู่กับเธอตลอดไป

คันทน์เริ่มกล่าวถึงความตายในบทกวีเมื่อเขากล่าวว่า เขาไม่แน่ใจว่า ชื่อที่หน้าต่างจะทำให้หญิงคนรักมันคงต่อเขาดังที่เขาต้องการ เขาจึงขอให้เธอคิดว่า ชื่อ^๕นั้นเป็นซากร่างของคันทน์อันจะอยู่กับ เธอในขณะที่วิญญาณของเขาไปสู่สวรรค์ ซากร่างของเขา^๕นี้จะเฝ้ารอจนกว่าส่วนที่เป็นเนื้อหนังจะกลับคืนมา และนำชีวิตกลับคืนมาสู่ร่างนั้น คันทน์กล่าวว่า ไม่ว่าจะตัวเขาจะอยู่ที่ไหน เขาก็จะต้องกลับมาสู่ชื่อที่จารึกไว้และหญิงคนรักของเขา ฤๅเกี่ยวกับที่วิญญาณและเลือดเนื้อจะกลับคืนมาสู่ซากร่างอย่างแน่นอน คันทน์กล่าวต่อไปว่า คันทน์จารึกชื่อของเขาลงในขณะที่ดวงดาวแห่งความรักและดวงดาวแห่งความเศร้าอยู่ในตำแหน่งสูงสุด สิ่ง^๕นี้ทำให้ความรักของเขาควบคู่ไปกับความเศร้าเสมอ ดังนั้นหญิงสาวที่รักของคันทน์ จึงควรคร่ำครวญถึงเขาทุกวัน เพราะเขาต้องตายทุกวัน

จากนั้น คันทน์แสดงความหวาดระแวงถึงห้วงออกมา โดยกล่าวว่า หากหญิงสาวเปิดหน้าต่างมามองชายคนรักใหม่ก็ขอให้ เธอเห็นว่าชื่อของคันทน์กลับมีชีวิต (ไม่ใช่ซากร่าง) และไม่พอใจในการกระทำนี้ของเธอ หากหญิงสาวจะใจอ่อนไปกับของกำนัลและวาตะของชายคนใหม่ก็ขอให้ชื่อของคันทน์ก้าวออกจากกระจกบดบังชื่อชายคนใหม่เสีย และหากเธอมีเจตนาเขียนจดหมายรักถึงชายคนอื่น ก็ขอให้ชื่อของคันทน์^๕เข้าสิงสู่ใจเธอ ทำให้เธอเขียนจดหมายถึงคันทน์แทนที่จะเขียนถึงชายคนใหม่ตามที่ตั้งใจ

อย่างไรก็ตาม คันทน์กล่าวในตอนท้ายว่า ชื่อที่กระจกก็ดี หรือคำพูดใด ๆ ก็ดี มิได้มีความสำคัญต่อความรักอันมั่นคงของเขาและหญิงคนรักเลย ถ้อยคำหวาดระแวงที่คันทน์กล่าวมาตั้งแต่ต้น เป็นเพียงอาการพูดเพื่อของคนใกล้ตาย และเหตุที่เขากล่าวเลื่อนเปื้อนคล้ายคนใกล้ตายเช่นนี้ เป็นเพราะเขากำลังจะต้องจากเธอ อันเปรียบได้กับเขาต้องตายไป

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่คัมภีร์กล่าว ในบทวิษณุชนบทนี้ แยกได้เป็น 2 แนวคิด คือ

1. เมื่อคัมภีร์กล่าวว่า

Or thinke this ragged bony name to bee

My ruinous Anatomie

เขาขอให้หญิงคนรักคิดว่าชื่อที่จารึกไว้ที่หน้าต่าง เป็นซากร่างอันปราศจากวิญญาณ ภายหลังจากความตายของเขา เขากล่าวถึงซากร่างนี้ต่อไปว่า

The rafters of my body, bone

Being still with you, the Muscle, Sinew, and Veine

Which tile this house, will come againe.

คือกล่าวว่า ซากร่างของเขาที่คงอยู่กับเธอนั้น จะเฝ้ารจนกว่าเลือดเนื้อ อันประกอบด้วยกล้ามเนื้อ เส้นเอ็น และเส้นเลือด จะกลับคืนมาสู่ร่างนั้น และทำให้ร่างนั้นกลับคืนสู่ความมีชีวิตอีกครั้งหนึ่ง นอกจากนั้น คัมภีร์ยังกล่าวว่า

Till my returne, repaire

And recompact my scattered body so.

คือการกลับคืนของวิญญาณจะทำให้ซากร่าง อันอาจจะได้กระจายออกไปตามกาลเวลาที่ผ่านไป อวัยวะที่กระจายออกไปนี้ จะสามารถกลับคืนมาเพื่อให้เกิดเป็นร่างกายครบสมบูรณ์ จึงเห็นได้ว่า แนวคิดเกี่ยวกับความตายแนวคิดแรกที่คัมภีร์กล่าวถึงในบทวิษณุชนบทนี้คือ แนวคิดที่ว่า เมื่อคนตาย วิญญาณจะต้องแยกจากร่างไปสู่สวรรค์ ร่างนั้นจะเน่าเปื่อย กระจายไปตามกาลเวลา ส่วนวิญญาณก็จะได้กลับคืนมาสู่ร่างอีกครั้ง และร่างนั้นก็จะได้เลือดเนื้อและความมีชีวิตคืนมา ทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิตขึ้นจากความตาย การฟื้นคืนชีวิตนี้จะเกิดขึ้นในวันพิพากษา อันเป็นวันสุดท้ายของโลก ตามความเชื่อของคริสต์ศาสนิกชน

2. เมื่อคัมภีร์กล่าวว่า

Twill make thee; and thou shouldst, till I returne,
Since I die daily, daily mourne.

คือเมื่อต้องอยู่ห่างจากหญิงคนรัก คัมภีร์รู้สึกว่าเขาตาย การตายของคัมภีร์ในความหมายนี้ จึง
เกิดขึ้นบ่อยเท่าเทียมการจากกันของเขาทั้งสอง เช่นกับในตอนสุดท้ายที่คัมภีร์กล่าวว่า

Neere death inflicts this lethargie,
And this I murmure in my sleepe;
Impute this idle talke, to that I goe,
For dying men talke often so.

เห็นได้ว่า คัมภีร์เปรียบเทียบการจากหญิงคนรักกับความรู้สึกเหมือนตาย คัมภีร์เปรียบสภาพ "I goe"
ว่าเหมือนกับสภาพ "dying men" แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่คัมภีร์กล่าวในตอนนี้จึงแสดงถึง
แนวคิดว่าการจากหญิงคนรักทำให้กวีเกิดความรู้สึกเหมือนต้องตาย

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

การกล่าวถึงความตายในบทกวีที่พิมพ์นี้ เป็นการกล่าวเพื่อจุดประสงค์ 2 ประการ
ดังนี้

1. เมื่อคัมภีร์เปรียบเทียบชื่อของเขาเป็นเหมือนซากร่างของเขาเอง และเปรียบเทียบตัวเขา
เหมือนวิญญาณของร่างนั้น และกล่าวว่า แม้ร่างและวิญญาณจะต้องแยกจากกันเมื่อเข้าของร่าง
ตาย วิญญาณและร่างนั้นก็จะได้กลับมารวมกันเพื่อให้เกิดการฟื้นคืนชีวิตขึ้นอย่างแน่นอน การ
กล่าวเช่นนี้ จึงเป็นการชี้ให้หญิงคนรักเห็นว่า ถึงแม้เขาจะจากเธอไปไกล และนานแค่ไหน เขาก็
จะต้องกลับมาหาเธอ คู่ๆเกี่ยวกับที่ วิญญาณจะกลับมาสู่ร่าง และเลือดเนื้อ เขาเอาความแน่นอน
ของการฟื้นคืนชีวิตซึ่งชาวคริสต์ศักราชนั้นมาตอกย้ำความมั่นใจให้แก่หญิงคนรักว่า เขาจะต้องกลับมา
หาเธอแน่ และตลอดเวลาที่คัมภีร์อยู่ห่างเธอ เขาขอให้อเธอเฝ้าคิดถึงเขาคู่ๆเกี่ยวกับหญิงที่ตนรัก

ตายจากจะไม่คิดถึงสิ่งอื่นใด นอกจากคร่ำครวญถึงชายคนรักของเธอ ดังนั้นการกล่าวถึงความตายในตอนนั้นจึงเป็นการกล่าวถึงเพื่อให้หญิงคนรักของเขามั่นใจว่า เขาจะกลับมาหาเธอแน่นอน เพื่อเธอจะได้คอยเขา และการกลับมาของเขาโดยไม่ว่าจะมีคนรักใหม่

2. เมื่อคัมป์เปร็ชพบว่า เขามีสภาพเหมือนคนใกล้ตาย เพราะเขาสูญเสียและเลื่อนไม่ได้รับความหมายคามที่พูด และว่า สภาพใกล้ตาย และใกล้จากนั้นสิ่งให้เกิดผลเหมือนกัน ก็ทำให้คนพูดจาไร้สาระมีอาจยึดถือเป็นจริงจังได้ การกล่าววเช่นนี้ เป็นการกล่าววหลังจากที่คัมป์ได้ทำให้หญิงคนรักตระหนักในความหวาดระแวงที่หวง และความไม่เชื่อมั่นในตัวเธอแล้ว ดังนั้นการกล่าววว่า ตนเองเป็นเหมือนคนใกล้ตายที่มีคนพูดจาและเลื่อน จึงน่าจะเป็นที่สมถั่งด้วยคำหวาดระแวงต่าง ๆ ที่คัมป์กล่าวมา เช่น เกรงหญิงคนรักจะมองหาชายคนใหม่ เกรงเธอจะหลงสิ่งกำนัลและวาทของชายอื่น เป็นต้น ถึงตอนที่เข้ามบทนี้ คัมป์คงต้องการแก้คำพูดที่แสดงถึงความระแวงนั้น ๆ เพราะหญิงคนรักของเขา อาจจะไม่พอใจที่คัมป์ใช้คำพูดที่แสดงถึงความไม่เชื่อใจ และดูหมิ่นน้ำใจเธอ คัมป์จึงต้องกล่าววไว้ว่า แม้ที่จริง เขาเชื่อมั่นในความรักของเขาและเธอเป็นที่สุด แต่ที่พูดเหมือนไม่ไว้วางใจเธอไปนั้นเพราะความและเลื่อนของสมอง ความสภาพของผู้ที่ต้องจากไป คัมป์เปรียบได้กับผู้ใกล้ตาย เพื่อให้หญิงคนรักเห็นใจ และหายโกรธเขา

A Valediction : Of Weeping

กัมภีร์กล่าวในตอนต้นบทกวีนิพนธ์ว่า เขาต้องการร้องไห้ต่อหน้าหญิงคนรัก ด้วยเหตุผลว่า เมื่อน้ำตาของเขาไหลออกมาขณะอยู่ต่อหน้าเธอ น้ำตาก็จะสะท้อนภาพหญิงสาว ปรางค์ภาพของ เธออยู่ในน้ำตานั้น น้ำตานั้นจึงกลายเป็นภาพจากหยกน้ำธรรมดา มาเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ ดังโลกโลกหนึ่ง กัมภีร์กล่าวต่อไปว่าเมื่อน้ำตาจะเกิดจากความเศร้า แต่เมื่อน้ำตาดตกลงกัมภีร์กลับเศร้ามากขึ้น เพราะ การที่น้ำตาดตกลง ภาพของหญิงสาวก็สูญสลายไป และการสูญสลายของน้ำตานี้บอกถึงลางร้ายในอนาคตว่า เมื่อเขาต้องอยู่ห่างกัน เขาและเธอจะมีสภาพว่างเปล่า ไร้ตัวตน

จากนั้นกัมภีร์กลับกล่าวว่า แต่การที่หญิงสาวร้องไห้ นั้น เป็นการทำให้โลก (คือ น้ำตา ของกัมภีร์) ที่เกิดขึ้นก่อนต้องถูกน้ำท่วมกัน จนล่มสลายไป เขาอ้อนวอนเธอไม่ให้ร้องไห้มากจน เขาต้องจมน้ำตาย และห้ามเธอถอนใจมาก เพราะการถอนใจของเธอจะทำให้เขาต้องตาย เร็วขึ้นเพราะแต่ละครั้งที่เธอถอนใจ เหมือนเธอได้ถอนลมหายใจของเขาจากร่างไป

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

เมื่อกัมภีร์กล่าวห้ามหญิงคนรักร้องไห้ เขายกเหตุผลมาอ้างดังนี้

Draw not up seas to drowne me in thy spheare,
 Weepe me not dead, in thine armes, but forbearc
 To teach the sea, what it may doe too soone;
 Let not the winde
 Examp!e finde
 To doe me more harme, than it purposeth;
 Since thou and I sigh one anothers breath,
 Who e'r sighes most, is cruellest, and hastes the others
 death.

คัมภีร์เรื่องหญิงคนรักมิให้ทำตัวเป็นตัวอย่างแก่ทะเลในการทำให้หน้าท่วมโลกก่อนเวลาอันสมควร ทั้งยังขอเธอมิให้ทำตัวเป็นตัวอย่างแก่พายุในการพัดทราชีวิตของเธอให้เป็นอันถาวร เป็นการเปรียบเทียบกับ น้ำตาของเธอเป็นเหมือนน้ำ อันจะท่วมฆ่าตายโลก (วันเกิดจากเขาและเธอ) ให้สูญสลายไป เปรียบการถอนใจของเธอว่าเป็นเหมือนลม ที่จะฉุดกรำชีวิตของคนที่คุณรัก ทำให้เขาตายได้ คัมภีร์ยังกล่าวด้วยว่าการถอนใจของเธอและเธอที่เกิดขึ้นจากความอาลัยรัก นั้น เป็นการถอนเอาลมหายใจของอีกฝ่าย และเร่งความตายมาสู่ฝ่ายนั้น ดังนั้น ผู้ที่ถอนใจหรือ หุกระโถกมากเกินไป จึงเป็นผู้ทำร้ายชีวิตของอีกฝ่ายให้ถึงตายได้ แนวคิดเกี่ยวกับความตายใน บทกวีนี้คนรับฟังจึงเป็นการกล่าวว่ ความตายของคนรักอาจเกิดจากการที่เธอรักเขา เสร้าโศก และคร่ำครวญร่ำไห้ อาลัยรักเขามากเกินไป

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

คัมภีร์เริ่มบทวีโดยการกล่าวว่เขาต้องการร้องไห้เฝ้าอยู่ก่อนหน้าหญิงคนรัก เพราะ การร้องไห้ของเขาทำให้เกิดสิ่งที่มีค่ายิ่งคือ น้ำตากลายเป็นโลกที่ลุ่มมูร์ดีด้วยภาพของหญิงสาว แต่เมื่อหญิงสาวร้องไห้บ้าง คัมภีร์กลับกล่าวว่ น้ำตาของเธอจะทำให้โลกที่คัมภีร์ได้สร้างขึ้นจาก น้ำตาของเขา ต้องล่มสลายไป ทั้งกล่าวว่ การร้องไห้ของเธอเป็นกลางบอกเหตุร้าย และเป็นอันตรายต่อชีวิตของเขาด้วย จึงเป็นไปได้ว่ ในตอนเริ่มบทวี คัมภีร์อาจต้องการแสดงความอาลัยรักหญิงคนรักของเขาในการที่เขาจะต้องจากกันไป คัมภีร์จึงเริ่มบทวีด้วยความ เสร้าและน้ำตา เพื่อให้เธอตระหนักถึงความอาลัยอย่างยิ่งนั้น แต่เมื่อคัมภีร์แสดงความอาลัย ออกไปแล้ว หญิงคนรักของเขาก็เสร้าโศก และร้องไห้มาจนไม่ยอมให้เขาจากไป คัมภีร์จึงต้องพยายามหาทางทำให้ เธอหยุดร้องไห้และสงบลง การที่คัมภีร์กล่าวถึงความตายของคนรักอันอาจ เกิดจากการร้องไห้คร่ำครวญจนเกินไปของหญิงคนรัก จึงน่าจะเป็นความพยายามที่จะห้ามหญิง คนรักของเขาคร่ำครวญ เสร้าโศก ในการที่คัมภีร์ต้องจากเธอไป เพื่อให้เธอระงับอาการ ร่ำไห้ เพราะเกรงว่จะเป็นกลางร้ายอย่างที่คัมภีร์กล่าว และยอมให้คัมภีร์จากไปด้วยอาการสงบ

The Will

ในบทกวีนิพนธ์บทนี้ คัมภีร์เขียนพินัยกรรมขึ้นก่อนที่เขาจะตาย เขากล่าวว่า กามเทพเป็นผู้ทำให้เขารักหญิงที่มีคนรักมากอยู่แล้ว เขาจึงขอยกสิ่งที่ผู้รับมีมากอยู่แล้ว เช่นยกตาของเขาให้แก่ยักษ์อาร์กัส ผู้มีตาอยู่แล้ว 100 ดวง และใ้ช้ชื่อว่า "the all seeing" แต่ถ้าคัมภีร์นั้นบอกเขาจะยกให้แก่ผู้รัก (ซึ่งตาบอกอยู่แล้ว) และเนื่องจากกามเทพทำให้เขารักหญิงผู้ไม่ยอมรักเขา เขาจึงยกสิ่งที่ผู้รับไม่อาจรับไว้ได้ เช่น ความคงที่ให้แก่ดาวเคราะห์ ยกความจริงใจแก่คนในราชสำนัก ยกความเปิดเผยให้พระเจ้าชู้ต เป็นต้น และเนื่องจากกามเทพทำให้คัมภีร์รักหญิงที่ถูกความรักของเขา คัมภีร์จึงยกสิ่งที่ผู้รับถือว่าการให้ของตนเป็นการดูถูกเขาขบถร้ธา (faint) ให้พวกแคธรอลิค และยกการอุทิศตนทำดี (good words) ให้พวกพิวริตัน เป็นต้น จากนั้นคัมภีร์กล่าวยกสิ่งที่ยกให้กันไม่ได้ ให้บุคคลต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะกามเทพทำให้คัมภีร์หลงงมงายหญิงที่ไม่สนใจตัวเขาเลย เช่น ยกชื่อเสียงให้เพื่อน ให้ความอุทิศแก่ศัตรู และให้ความไคร่รู้แก่นักศึกษา และเนื่องจากกามเทพทำให้คัมภีร์รักหญิงที่หึงใจกวนหมุ่น มีสนใจคนแก่เช่นคัมภีร์ คัมภีร์จึงยกสิ่งที่ผู้รับรับไปแล้วไม่เกิดประโยชน์ใด ๆ เช่น ให้คำรายนแก่คนโกธตาย ให้ชื่อเขียนศีลธรรมแก่คนบ้า และให้เหรียญตราแก่ผู้วิหิงโย เป็นต้น

ในตอนท้าย คัมภีร์กล่าวว่าสิ่งที่เขาจะแก้แค้นกามเทพที่ทำให้เขารักหญิงที่ทอดทิ้งเขาก็คือ เขาจะตายจากโลกไปเสีย เพราะการที่คัมภีร์ตาย จะทำให้โลกต้องสูญเสียผู้มีความรักแท้ซึ่งมีอยู่เพียงคนเดียวไป

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

คัมภีร์กล่าวถึงความตายในตอนสุดท้ายของบทกวีนิพนธ์ว่า

..., But I'll undoe

The world by dying;

คัมภีร์กล่าวถึงความตายของเขาเองในลักษณะเป็นการทิ้งไปสู่อุบัติ เป็นคำขานที่คิดว่า จะทำ

ให้เขาสามารถแก้แค้นได้สำเร็จ คัมภ์กล่าวว่า เขาจะทำให้โลกหมดความหมายลง ด้วยการ
 ตายจากไปเสีย และเหตุที่การตายของคัมภ์จะส่งผลเสียรุนแรงต่อโลกอย่างมากมายเช่นนี้เป็น
 เพราะ

..., because love dies too.

Then all your beauties will be no more worth
 Than gold in Mines, where none doth draw it forth;
 And all your graces no more use shall have
 Than a Sun dyall in a grave

จะเห็นได้ว่า คัมภ์ถือว่า ตัวเขาเท่านั้นคือผู้ที่มีความรักอันแท้จริง ฉะนั้นเมื่อเขาตาย
 จึงเท่ากับว่าผู้ที่มีความรักแท้เพียงคนเดียวของโลกต้องตายไป และนั่นก็ทำให้ความรักแท้
 ตายไปด้วย เมื่อทั้งตัวของคัมภ์และความรักตายไปจากโลกแล้ว ความงามของหญิงสาวก็เปรียบ
 เหมือนสิ่งที่มีค่า ถูกฝังไว้ในดิน ไม่มีใครรู้เห็น หรือใช้ประโยชน์จากสิ่งที่มีค่านั้น ๆ ได้

ในตอนท้าย คัมภ์ยังสรุปอีกว่า ในเมื่อความรัก (หรือเจ้าแห่งความรัก) ทำให้เขา
 รักหญิงผู้ทอทั้งเขา เขาจึงต้องแก้แค้นโดย

To 'invent, and practise this one way, to 'annihilate
 all three.

ข้อความตอนนี้จะรับกับข้อความที่คัมภ์กล่าวว่า เขาจะทำให้โลกหมดความหมายโดย
 การตายจากไปเสีย การตายของเขาเป็นการทำลายสิ่งมีค่า 3 สิ่งให้หมดความหมายลง
 สิ่ง 3 สิ่งนั้นคือ ความรัก ตัวคัมภ์ และตัวหญิงคนรัก แนวคิดเกี่ยวกับความตายของบทวี
 นิพนธ์บทนี้จึงเป็นการกล่าวว่า การตายคือสิ่งสุดท้ายที่กวีจะทำได้เพื่อแก้แค้น และตอบแทนความ
 อมฤติธรรมที่เขาได้รับจากโลกและความรัก เพราะการที่กวีตาย เท่ากับการสูญเสียอย่างยิ่งของ
 โลกที่เดียว

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

คัมภีร์กล่าวในคอนตันบทที่ว่า เขาจะทำนิยกรรมยกสิ่งต่าง ๆ ให้บุคคลที่อยู่ข้างหลัง ความแนวปฏิบัติของผู้ที่รู้ว่าใกล้จะตายทั้งหลาย แต่การทำนิยกรรมของคัมภีร์มิได้เป็นไปอย่างธรรมดา ลักษณะการกล่าวยกสิ่งต่าง ๆ ให้บุคคลต่าง ๆ กันนั้นเป็นไปในลักษณะล้อเลียนบ้าง ประชดประชันบ้าง หากพิจารณาภูมิหลังของคัมภีร์ประกอบก็อาจกล่าวได้ว่า คัมภีร์กล่าวถึงการตายของเขาเองเพื่อเป็นปฐมเหตุในการที่จะระบายความคับแค้นใจ เสียสละ เย้ยหยัน และแสดงความรู้สึกของตัวเองที่มีต่อสภาพเหตุการณ์รอบ ๆ ตัวเขา โดยใช้ความเจ็บแค้นในความไม่สมหวังในรักเป็นโครงเรื่อง ผู้วิจัยขอแยกจุดประสงค์ของการกล่าวถึงความตายเป็นจุดประสงค์ย่อย ๆ ดังนี้

1. เพื่อแสดงความรู้สึกของคนที่มีต่อสถาบันศาสนาของอังกฤษในขณะนั้น โดยมีนัยเกี่ยวข้องกับภูมิหลังในชีวิตของกวี ดังที่เขากล่าวไว้ว่า

Mine ingenuity and opennesse,

To jesuites;

เป็นการกล่าวโยงถึงสภาพความคับขันทางศาสนาในขณะนั้น และก่อนหน้านั้น พระเจซุอิต คือ พระกลุ่มหนึ่งในภิกษุแคธอลิก พระเจซุอิตที่พยายามแทรกซึมเข้าสู่ประเทศอังกฤษในรัชสมัย พระนางอลิซาเบธที่ 1 เพื่อตำรงไว้ซึ่งความสำคัญของพระสันตปาปาแห่งโรม พระเหล่านี้ อนุญาตพิธีกรรมต้องห้าม เช่น การสวดล้างบาป การที่คัมภีร์ประทับใจในเรื่องของพระเจซุอิต อาจมีส่วนมาจากเหตุการณ์ที่คัมภีร์ยังเป็นเด็ก คือน้าชายของคัมภีร์เคยถูกจับได้ว่า เป็นพระเจซุอิต และต้องโทษประหาร แต่หลบหนีไปได้ และเมื่อคัมภีร์อายุ 21 ปี น้องชายของเขา คือ เฮนรี่ ถูกจับฐานซ่อนพระเจซุอิตไว้ในห้องนอน เฮนรี่ถูกขังที่คุกนิวเกต และเสียชีวิตในคุก ดังนั้นการที่ คัมภีร์กล่าวยกความเปิดเผยให้แก่พระเจซุอิตในบทกวีบทนี้ นอกจากจะเป็นการเสียดสีสภาพที่ต้องหลบซ่อนตัวของพระพวกนี้แล้ว ยังอาจแสดงให้เห็นถึงความฝังใจในภาวะอันตรายเป็นพวก แคธอลิกในขณะนั้นด้วย

เมื่อฉันกล่าวว่า My faith I give to the Roman Catholiques

นอกจากจะตีความได้ว่าสิ่งที่ฉันให้จะเป็นการอุทิศตนให้นิกายทั้งสอง (เพราะพวกแคธอลิก ยึดมั่นในศรัทธา (faith) ในพระเจ้าเป็นอย่างยิ่งอยู่แล้ว ในขณะที่พวกพิวริตันก็มีความซื่อ มั่นเพียรในการทำงานเป็นอย่างยิ่งอยู่แล้ว) หากพิจารณาภูมิหลังของฉัน จะเห็นว่า ฉันเป็นผู้ ละจากศาสนาเดิมคือนิกายแคธอลิก มาสู่นิกายแองกลิกัน คำพูดนี้จึงอาจเป็นการประชดตัวฉัน เอง หรืออาจเป็นคำพูดโดยนัยว่า เขามีได้มีจิตผูกพันกับนิกายแคธอลิกอีกต่อไปแล้ว หรือ อาจ เป็นเจตนาที่จะยั่วว่า เขายังมีศรัทธาในนิกายแคธอลิกอยู่เสมอก็ขึ้นได้

2. เพื่อแสดงความรู้สึกของตัวฉันที่มีต่อเหตุการณ์รอบตัว ส่วนมากเป็นการ เสียชื่อเสียงคลุกกลุ่มต่างๆ เช่น เมื่อฉันกล่าวว่า

My truth to them, who at the Court doe live,

เป็นการเสียชื่อเสียงความจริงใจต่อกันของผู้คนในราชสำนัก ฉันเองเป็นผู้ไฝ่สัน อยากรับ ข้าราชการอย่างยิ่ง เขาเคยได้รับแต่งตั้งให้เป็นสมาชิกรัฐสภาแห่งเมืองแบรกลีย์ (M.P. for Brackley) และได้รับยศ Esquire ต่อท้ายชื่อ แต่หลังจากที่เขาแต่งงานกับแอนน์ และ ถูกไล่ออกจากงานทุกตำแหน่ง ฉันก็ไม่มีโอกาสได้รับตำแหน่งใดๆ ในราชสำนักอีกเลย คำกล่าวประโยคนี้อาจเป็นการประชดผู้คนในราชสำนัก และเป็นการดับความผิดหวังในใจฉัน ที่มีต่อชีวิตราชสำนักด้วย

เมื่อฉันกล่าวว่า

My money to a Capuchin

เป็นการกล่าวถึงกลุ่มพระ Capuchin ซึ่งรวมตัวกันขึ้นในปี 1545 โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะ เผยแพร่ศาสนาตามมติของคณะกรรมการสั่งกายนาคิสตศาสนา แห่งเมืองเทรนต์

(Council of Trent 1445 - 1563) พระกลุ่ม^๕สาบานไม่จับต้องเงินทอง ดังนั้นการ
 ๕๐. เงินให้พระกลุ่ม^๕จึงอาจทำเพื่อซื้อเลื่อน หรืออาจแฝงการเสียดสีว่า พระเหล่านั้นมิได้ปฏิบัติ
 ตามคำที่ตนสาบานไว้แต่แรกก็เป็นได้

การที่กัณฑ์ยกหูให้แก่มุต ก็น่าจะเป็นการเสียดสีผู้ที่มักสอดสับหาความเป็นไปของ
 ประเทศที่ตนอยู่ (คืออังกฤษ) มิได้ทำหน้าที่เฉพาะประสานความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ
 ตามลายลักษณ์อักษรกำหนดหน้าที่ที่พูด เสียดสีหญิงสาวว่าเป็นเพศเจ้าน้ำตา เสียดสีอาจารย์
 มหาวิทยาลัยว่าไม่รู้มารยาทสังคม เสียดสีทหารว่า เป็นพวกชอบวางอำนาจ เสียดสีผู้ไปต่าง
 ประเทศว่าชอบโอ้อวด ดังนั้น การกล่าวถึงความตายในบทกวีนิพนธ์บทนี้ นอกจากจะเป็นไป
 เพื่อต่อว่าหญิงคนรักที่ทำให้เขาต้องผิดหวังเจ็บปวดจากการที่เธอไม่รักตอบเขา และบอกถึง
 ความสูญเสียที่เธอจะต้องได้รับเมื่อเขาต้องตายจากไปแล้ว กัณฑ์ยังกล่าวถึงความตายเพื่อนำมา
 เป็นสาเหตุที่จะได้เสียดสีบุคคลกลุ่มต่าง ๆ และแสดงความรู้สึกลงของเขามุ่งต่อเหตุการณ์ที่อยู่
 รอบตัวเขาได้ด้วย

Witchcraft by a Picture

คัมภีร์เปรียบเทียบการร้องไห้ของหญิงคนรักของเขาว่า เหมือนเจตนาฆ่าเขาโดยวิธีการทางไสยศาสตร์ และกล่าวว่า แม่หญิงสาวจะร้องไห้มากมายแค่ไหน เขาก็จำเป็นต้องจากไป คัมภีร์ยังนำเอาการร้องไห้ของเธอมาเป็นส่วนหนึ่งของเหตุที่ทำให้เขาต้องไปจากเธอด้วยว่าการจากไปของเขาจะทำให้ภาพของเขาหายไปจากตาของเธอ ซึ่งจะทำให้ภาพของเขาที่อยู่ ในตาของเธอปลอดภัยจากการจมน้ำตาของเธอ ซึ่งก็จะทำให้ตัวของคัมภีร์ปลอดภัยจากการพยายามฆ่าด้วยวิธีการทางไสยศาสตร์ของเธอ

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

เมื่อคัมภีร์กล่าวหาหญิงคนรักว่า เหมือนเธอมีเจตนาฆ่าเขา เขากล่าวว่า

Hadst thou the wicked skill

By pictures made and mar'd to kill

คือเขากล่าวว่า หญิงคนรักต้องการฆ่าเขา โดยร้องไห้จนตัวเขาต้องเป็นอันตราย เพราะเมื่อหญิงสาวจ้องมองคัมภีร์ ภาพของเขาจะปรากฏในดวงตาของเธอ เมื่อเธอร้องไห้ ตัวของคัมภีร์ จึงถูกน้ำตาท่วมจนจมนตาย คัมภีร์เปรียบเทียบการร้องไห้ของเธอเหมือนการที่แม่แม่มดใช้เวทย์มนต์ฆ่าคนโดยใช้ภาพของคนที่ต้องการฆ่ามาทำลายเสีย แนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนี้พบเห็นที่จริงเป็นการกล่าวถึงความตายของกวีเกิดขึ้นจากการกระทำของคนรักของเขาเอง หญิงคนรักสามารถฆ่าชายที่เธอรักให้ตายด้วยความรักและความอาลัยของเธอ ความเศร้าโศกเนื่องจากต้องจากคนรักนั้นแม้จะเกิดจากความรัก ก็เป็นอันตรายแก่ชีวิตของชายที่เธอรักได้

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

คัมภีร์อ้างว่า การร้องไห้ของเธอเป็นเหมือนต้องการให้เขาตายโดยเธอมีพลังลงมือทำร้ายเขาจริง ๆ เห็นได้ว่า การกล่าวเช่นนั้นน่าจะเป็นความพยายามที่จะหาเหตุผลมาอ้าง

ให้หญิงคนรักหยุดร้องไห้ การที่ฉันบอกกล่าว

And though thou poure more, I'll depart

จึงเป็นการชี้ให้เธอเห็นว่าถึงอย่างไรเขาก็จำเป็นที่จะต้องจากเธอไป เพื่อให้เธอยอมรับความจริงว่า การร้องไห้ของเธอไม่สามารถทำให้เขาเปลี่ยนความตั้งใจได้ ดังนั้นการกล่าวถึงความตายอันเนื่องมาจากการกระทำของหญิงคนรักนี้ เป็นการกล่าวเพื่อไม่ให้หญิงคนรักหยุดร้องไห้ และขอมให้เขาจากไปด้วยอาการสงบ

Womans Constasy

คัมภีร์กล่าวถึงความตายในบทกวีนี้ เมื่อเขาค้างคำถามตามหญิงคนรักของเขาว่า เธอจะใช้เหตุผลใดมาเป็นข้ออ้างในการบอกเลิกรักกับเขา เมื่อเขาและเธอต้องจากกันตอนเช้าวันรุ่งขึ้น คัมภีร์กล่าวว่า เป็นไปได้ที่หญิงคนรักจะอ้างเหตุผลต่าง ๆ ในการที่จะเลิกรักกับเขา เธออาจอ้างว่า ในเมื่อการตายยังทำให้คู่แต่งงานขาดจากความเป็นสามีภรรยากันได้ การนอนหลับซึ่งเป็นภาพแทน (images) ของความตายก็ควรจะทำให้สัญญารักของเขทั้งสองสิ้นสุดได้เช่นกัน และคัมภีร์กล่าวต่อไปว่า อย่างไรก็ตามเขาไม่ต้องการโต้เถียงกับหญิงสาว ถึงแม้เขาจะแน่ใจว่า หากเถียงกันต่อไปเขาจะต้องชนะแน่ ทั้งนี้เพราะเหตุดังนี้

For by to morrow, I may thinke so too.

นั่นคือหลังจากที่คัมภีร์กล่าวหาหญิงคนรักมีใจโลเล และคำพินิจความไม่ซื่อสัตย์ของหญิงสาวมาแต่ต้น เขาเองก็กลับกล่าวว่า เขาอาจคิดเช่นเดียวกับเธอในวันรุ่งขึ้น (อันเป็นวันที่ทั้งสองต้องจากกัน) โกลงบทนี้จึงแสดงให้เห็นถึง ทั้งความไม่เชื่อใจในความมั่นคงของหญิงคนรักและบอกถึงความไม่มั่นคงของชายผู้กล่าวคำพินิจหญิงสาวเองด้วย

แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

คัมภีร์ใช้แนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนี้เมื่อเขากล่าวว่า

Or, as true deaths, true maryages untie

So lovers contracts, images of those,

Binde but till sleep, deaths image, them unloose ,

คัมภีร์เปรียบเทียบการนอนหลับว่าเป็นภาพของความตาย แสดงให้เห็นถึงสภาพหยุดนิ่งของอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายเมื่อหลับ คัมภีร์กล่าวต่อไปว่า ทรายกายของทุกคนหนึ่งซึ่งเป็นคู่แต่งงาน จะทำให้ความผูกพันของคู่แต่งงานนั้นสิ้นสุดลง การกล่าวถึงความผูกพันในลักษณะนี้

เป็นการเน้นถึงความผูกพันทางร่างกาย โดยมีได้เอ่ยถึงความผูกพันที่คู่รักจะยังคงมีต่อกันหลังความตาย เช่นที่ปรากฏในบทกวีบางบทของเธอ (เช่น "Canonization" และ "Anniversarie" เป็นต้น) ความตายในบทกวีจึงถูกนำมากล่าวในลักษณะการสิ้นสุดชีวิต การสิ้นสุดความรักและความผูกพันใด ๆ ในโลกมนุษย์ ทุกอย่างจบสิ้นลงพร้อมกับความตาย

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย

การกล่าวถึงความตายในบทกวีนี้ คัมภีร์กล่าวเพื่อประชดประชันหญิงคนรัก เขาคิด เหตุผลให้เธอ และกล่าวหาว่า เธอคงใช้เหตุผลเหล่านั้นเป็นข้ออ้างในการบอกเลิกรักต่อเขา (ทั้ง ๆ ที่เธอยังไม่ได้กล่าวอะไรทั้งสิ้น) คัมภีร์ใช้น้ำเสียงที่แสดงถึงความทวารกระแวง และหวังมาตั้งแต่ต้น การกล่าวถึงความตายเป็นความจริงของการหลับ จึงเป็นไปเพื่อกล่าวโจมตีหญิงสาวว่า เหตุผลที่เธอจะนำมาอ้างเพื่อเลิกกับคัมภีร์ (หากเธอคิดจะเลิกจริง ๆ) นั้นฟังไม่ขึ้น การตั้งชื่อเรื่อง "Womans Constancy" แสดงถึงความตั้งใจประชดประชันหญิงและความมั่นคงในรักของหญิง ขณะเดียวกันในตอนท้าย คัมภีร์ก็แสดงให้เห็นว่า ความมั่นคงของชายเองนั้นก็มีน้อยเพียงใด โคลงบทนี้แท้จริงแล้วน่าจะใช้เยาะความมั่นคงในความรักของทั้งชายและหญิงว่ามีน้อยพอกันนั่นเอง

จากการวิเคราะห์บทกวีนิพนธ์ที่กล่าวถึงความตายทั้ง 39 บท สามารถแบ่ง
บทกวีนิพนธ์เป็นหมวดหมู่โดยยึดแนวคิดเกี่ยวกับความตายเป็นสำคัญได้ 8 กลุ่ม และหากจะ
แบ่งบทกวีนิพนธ์ทั้ง 39 บทนี้โดยยึดจุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตายเป็นสำคัญได้
7 กลุ่ม โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่ปรากฏในบทกวีนิพนธ์ 39 บท ของ จอห์น คินน์
สามารถแบ่งออกได้เป็น 8 กลุ่ม ดังนี้ (เรียงตามลำดับความถี่ของแนวคิด จากมาก
ไปหาน้อย)

กลุ่มที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวถึงความเชื่อว่า มนุษย์มิได้สิ้นสุดลง
ที่ความตาย ปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 21 บท คือ The Anniversarie ,
The Canonization , The Apparition , The Computation , The
Dissolution , The Expiration , The Funerall , The Good-Morrow
Holy Sonnet บทที่ 1 , Holy Sonnet บทที่ 4 , Holy Sonnet บทที่ 5 ,
Holy Sonnet บทที่ 6 , Holy Sonnet บทที่ 7 , Holy Sonnet บทที่ 10
Holy Sonnet บทที่ 17 , A Hymne to God the Father , A Hymne to God
My God , in My Sicknesse , A Nocturnal upon S. Lucies Day ,
The Relique , The Resurrection, Imperfect , และ A Valediction:
Of My Name in the Window.

กลุ่มที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่าการตายเกิดจากความรัก และการกระทำของ
คนรัก ปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 11 บท คือ The Apparition , The Dampe ,
The Legacie , Love Exchange , A Nocturnal upon S. Lucies Day ,
The Paradox , The Prohibition , Song (Sweetest love, I do not goe) ,
Twicknam Garden , A Valediction : Of Weeping , และ Witchcraft
by a Picture .

* กลุ่มที่ 3 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวสำหรับผู้มีบาป ปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 7 บท คือ Farewell to Love , A Hymne to God the Father , Holy Sonnet บทที่ 1 , Holy Sonnet บทที่ 4 , Holy Sonnet บทที่ 5 , Holy Sonnet บทที่ 6 , และ Holy Sonnet บทที่ 7

* กลุ่มที่ 4 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่เปรียบเทียบการตายกับการจาก ปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 5 บท คือ The Expiration , The Legacie , A Nocturnal upon S. Lucies Day , Song (Sweetest love, I do not goe) , และ A Valediction : Of My Name in the Window .

* กลุ่มที่ 5 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายเป็นสิ่งที่เพียงแต่ที่มนุษย์จะต้องได้รับ ปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 4 บท คือ The Anniversarie , Holy Sonnet บทที่ 5 , Holy Sonnet บทที่ 6 , Song (Sweetest love, I do not goe)

* กลุ่มที่ 6 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า การตายของพระเยซูเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อมนุษย์โลก ปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 3 บท คือ Holy Sonnet บทที่ 11 , Holy Sonnet บทที่ 12 , และ Resurrection, Imperfect.

กลุ่มที่ 7 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายเป็นการสูญเสียของโลก ปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 2 บท คือ A Feaver และ The Will

กลุ่มที่ 8 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่นอกเหนือจากแนวคิดที่ปรากฏใน 7 กลุ่มที่กล่าวแล้ว คือ แนวคิดที่กล่าวว่า การตายอย่างไรผู้รู้สาเหตุและผู้สรรเสริญเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง ปรากฏในบทกวีนิพนธ์ The Curse แนวคิดที่กล่าวว่า การมีเพศสัมพันธ์ทำให้คนผู้นั้นตายเร็วขึ้น ปรากฏในบทกวีนิพนธ์ Farewell to Love แนวคิดที่กล่าวว่า การฆ่าคนตายเป็นบาป ปรากฏในบทกวีนิพนธ์ The Flea แนวคิดที่กล่าวว่า สิ่งใดมีส่วนประกอบในตัวคนไม่พอคือ สิ่งนั้นจะต้องตาย หรือสูญสลายไป ปรากฏในบทกวีนิพนธ์ The Good-Morrow แนวคิดที่ กล่าวว่า ความตายของผู้ประกอบกรรมคือมาแล้วในชีวิต จะเป็นความตายที่สงบ ปรากฏในบทกวีนิพนธ์ Valediction . Forbiddin Mourning และแนวคิดที่กล่าวว่า การตายทำให้ความสัมพันธ์ของคนรักสิ้นสุดลงได้ ปรากฏในบทกวีนิพนธ์ Womans Constancy .

จุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตายที่ปรากฏในบทกวีนิพนธ์ทั้ง 39 บท ของ
จอห์น ดันน์ สวรรคตแบ่งได้เป็น 7 กลุ่ม ดังนี้ (เรียงตามลำดับความถี่ของการกล่าวถึง
จุดประสงค์แต่ละจุดประสงค์ จากมากไปหาน้อย)

กลุ่มที่ 1 จุดประสงค์ที่จะเตือนวิศกาศนิภชนให้ระลึกถึงพระเจ้า ปรากฏในบทกวีนิพนธ์
จำนวน 10 บท คือ Farewell to Love , Holy Sonnet บทที่ 1 , Holy
Sonnet บทที่ 4 , Holy Sonnet บทที่ 5 , Holy Sonnet บทที่ 6 , Holy
Sonnet บทที่ 7 , Holy Sonnet บทที่ 11, Holy Sonnet บทที่ 12

A Hymne to God the Father , และ Resurrection, Imperfect

กลุ่มที่ 2 จุดประสงค์ที่จะกล่าวถึงความเจ็บปวดที่ได้รับจากความรัก ปรากฏในบทกวีนิพนธ์

จำนวน 8 บท คือ The Apparition , Farewell to Love , The Funerall ,
The Legacie , Love Exchange , A Nocturnal upon S. Lucies Day ,
The Paradox , และ Twicknam Garden .

กลุ่มที่ 3 จุดประสงค์ที่จะกล่าวลาหญิงคนรัก ในวาระที่ต้องจากกัน ปรากฏในบทกวีนิพนธ์

จำนวน 6 บท คือ The Expiration , Song (Sweetest love, I do not goe),
A Valediction - Forbidding Mourning , A Valediction : Of My Name
in the Window , A Valediction . Of Weeping , และ Witchcraft
by a Picture .

กลุ่มที่ 4 จุดประสงค์ที่จะกล่าวถึงความตายเพื่อเล่นสำนวน ปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 6 บท

คือ The Curse , The Dampe , A Feaver , The Flea , The Prohibition
และ Womans Constancy .

กลุ่มที่ 5 จุดประสงค์ที่จะกล่าวถึงความรักอันเป็นอมตะ ปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 5 บท

คือ The Anniversarie , The Canonization , The Computation ,
The Good-Morrow , และ The Relique .

กลุ่มที่ 6 จุดประสงค์ที่จะพยายามมองความตายไปในแง่ไม่ว่ากลัว ปรากฏในบทกวีนิพนธ์
จำนวน 4 บท คือ The Dissolution , Holy Sonnet บทที่ 10 ,
Holy Sonnet บทที่ 17 , และ A Hymne to God My God ,in My Sicknesse .
กลุ่มที่ 7 จุดประสงค์ที่จะเสียดสีผู้คนกลุ่มต่างๆ และแสดงความรู้สึกของกวีที่มีต่อสภาพของตน
ปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 2 บท คือ The Relique และ The Will .

เนื่องจากบทกวีนิพนธ์บางบทมีแนวคิดเกี่ยวกับความตายมากกว่า 1 แนวคิด และ
บทกวีบางบทมีจุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตายมากกว่า 1 จุดประสงค์ จำนวน
บทกวีนิพนธ์ที่รวมกันทั้งในการแบ่งหมวดหมู่ตามแนวคิดเกี่ยวกับความตาย และในการแบ่ง
หมวดหมู่ตามจุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย จะได้มากกว่า 39 บท ทั้ง
2 หมวดหมู่

บทที่ 4

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนิพนธ์ จำนวน 39 บท ของ จอห์น คัทม์ ผู้วิจัยพบว่า คัทม์แสดงแนวคิดเกี่ยวกับความตายไว้หลายแง่มุม คัทม์กล่าวว่า ความตายเป็นหนทางไปสู่ความเป็นอมตะในบทกวีหลายบท แต่ในบางบท คัทม์มองว่า ความตายเป็นวาระสุดท้ายแห่งชีวิต เป็นการนำความจบสิ้นมาสู่ความผูกพันใจ ๆ ในอดีต บางบท คัทม์กล่าวว่า การตายของกวีเกิดจากการกระทำของหญิงคนรัก แต่กวีก็พร้อมที่จะตายเพื่อรัก นั้น แต่ก็ยังมีบางบทที่คัทม์แสดงความไม่ตั้งใจประสงค์ในความรัก เพราะเกรงว่า ความรักจะทำให้ เขาต้องตายเร็วกว่าที่ควร จากความหลากหลายของแนวคิดเกี่ยวกับความตายที่ปรากฏในบท กวีนิพนธ์แต่ละบทนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิดเกี่ยวกับความตายเป็นหมวดหมู่ตามความถี่ของ การแสดงแนวคิดเกี่ยวกับความตายนั้น ๆ ดังนี้

กลุ่มที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวถึงความเชื่อที่ว่า ตัวตนของมนุษย์มิได้ สิ้นสุดลงเมื่อคนผู้นั้นตาย จำนวน 21 บท

กลุ่มที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายเกิดจากความรัก และการ กระทำของคนรัก จำนวน 11 บท

กลุ่มที่ 3 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่าความตายเป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัว สำหรับผู้วิญญาน จำนวน 7 บท

กลุ่มที่ 4 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่เปรียบเทียบการตายกับการจาก จำนวน 5 บท

กลุ่มที่ 5 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายเป็นความเที่ยงแท้ที่มนุษย์ จะต้องได้รับ จำนวน 4 บท

กลุ่มที่ 6 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า การตายของพระเยซู เป็นสิ่งสำคัญ ถึงต่อมนุษยโลก จำนวน 3 บท

กลุ่มที่ 7 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวไว้ว่า ความตายเป็นการสูญเสียของโลก
จำนวน 2 บท

กลุ่มที่ 8 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่นอกเหนือจาก 7 กลุ่มที่กล่าวแล้ว แต่ละ
แนวคิดปรากฏในบทกวีแนวคิดละ 1 บท จำนวน 6 บท

✕ กลุ่มที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวถึงความเชื่อไว้ มนุษย์มิได้สิ้นสุดลงที่ความตาย

การตายคือการแยกจากกันชั่วคราวของเลือดเนื้อและวิญญาณเท่านั้น แนวคิดเกี่ยวกับ
ความตายเช่นนี้ ปรากฏในบทกวีทั้งหมด จำนวน 21 บท ดังนี้

✕ 1. The Anniversarie กล่าวว่า ชีวิตหลังความตายเป็นชีวิตที่สุขสมบูรณ์เท่า
เทียมกัน ไม่มีใครสุขกว่าใคร

✕ 2. The Canonization กล่าวว่า หลังความตาย เขาและหญิงคนรักจะได้รับชีวิต
อันเป็นอมตะ และความรักของเขาจะอยู่คู่ความเป็นอมตะนี้

3. The Apparition กล่าวว่า เมื่อเขาตาย วิญญาณของเขาจะสามารถทำใน
สิ่งที่เขาต้องการได้

4. The Computation กล่าวว่า คนที่ตายแล้ว ย่อมไม่ต้องตายอีก ดังนั้นหลัง
ความตาย คนผู้นั้นจะได้รับชีวิตเป็นอมตะ

5. The Dissolution กล่าวว่า เมื่อคนตาย วิญญาณจะแยกจากร่าง วิญญาณ
นั้นจะไปสู่สวรรค์ ส่วนร่างกายจะเน่าเปื่อยแปรสภาพเป็นธาตุ 4

6. The Expiration กล่าวถึงการทำวิญญาณของคนรักต้องกอดจากร่างเมื่อต้อง
ลาจากคู่รักของตน

7. The Funerall กล่าวถึงการแยกกันของวิญญาณและร่างกายของตัวเขาและ
ของหญิงคนรัก และกล่าวถึงภาระหนักในชีวิตของเขาทั้งสองในวันพิพากษาด้วย

✕ 8. The Good Morrow กล่าวว่า ความตายไม่เป็นอุปสรรคของความรักของเขา
และหญิงคนรัก เขาทั้งสองจะรักกันต่อไปแม้เมื่อตายแล้ว

9. Holy Sonnet บทที่ 1 กล่าวว่ จิตวิญญาณของคนที่ยังมีอายจะไม่ไ้เข้า
อู่พระเจ้าบนสวรรค์
10. Holy Sonnet บทที่ 4 กล่าวว่ การตายคือการที่มนุษย์จะไ้กลับคืนไม่สู้
พระเจ้า
11. Holy Sonnet บทที่ 5 กล่าวว่ การตายคือการที่ร่างกายจะห้องแยกจาก
วิญญาณ และวิญญาณจะไ้เข้าสู้พระเจ้า
12. Holy Sonnet บทที่ 6 กล่าวว่ หลังจากการตาย มนุษย์จะไ้รับการฟื้น
คืนชีวิต และไ้รับการพิพากษาครั้งสุดท้ายในวันพิพากษา
13. Holy Sonnet บทที่ 7 กล่าวว่ เหตุการณ์ที่มนุษย์ทุกคนจะไ้รับการฟื้นคืน
ชีวิตในวันพิพากษา วิญญาณ และเลือดเนื้อของคนผู้ใดก็จะกลับมารวมกันเป็นคนที่หนึ่งอีกวาระหนึ่ง
เพื่อรับคำพิพากษาครั้งสุดท้ายจากพระเจ้า
14. Holy Sonnet บทที่ 10 กล่าวว่ ถึงการฟื้นคืนชีวิตว่าเป็นสิ่งแน่นอนที่มนุษย์จะ
ไ้รับ ในวันสุดท้ายของโลก และกล่าวว่ หลังจากการฟื้นคืนชีวิตในครั้งนั้นแล้ว มนุษย์จะไม่ต้อง
ตายอีกเลย
15. Holy Sonnet บทที่ 17 กล่าวว่ ถึงความเป็นอมตะของชีวิตหลังความตาย
และว่ การตายคือการที่ไ้เข้าสู้อาณาจักรของพระเจ้า
16. A Hymne to God the Father กล่าวว่ วิญญาณของผู้ตายจะไ้ไปสู้สวรรค์
หากคนผู้นั้นมีความเชื่อในพระเจ้า
17. A Hymne to God My God, in My Sicknesse กล่าวว่ การตายจะนำ
ตัวกู้เข้าสู้อาณาจักรของพระเจ้า และเขาจะไ้รับการฟื้นคืนชีวิตหลังจากที่เขาตายแล้ว
18. A Nocturnal upon S. Lucies Day กล่าวว่ ถึงความเชื่อในชีวิตหลังความ
ตายของหญิงคนรักผู้ตายจากกู้ไ้ และแสดงความหวังว่ กู้จะไ้พบเธออีกเมื่อเขาตาย
19. The Relique กล่าวว่ ถึงเหตุการณ์ในวันพิพากษาว่ ในวันนั้น เขาและหญิง
คนรักจะไ้กลับคืนชีวิตขึ้นมา หลังจากที่ได้ตายไปก่อนหน้ากัน

20. Resurrection, Imperfect กล่าวถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนชีวิตของพระเยซู

21. A Valediction Of My Name in the Window กล่าวถึงความเชื่อในการฟื้นคืนชีวิตในวันพิพากษา โดยเปรียบเทียบของเข่าที่สลักไว้ที่บานหน้าต่างว่าเป็นเหมือนซากร้าง เปรียบตัวเขาเองเหมือนวิญญาณและเลือดเนื้อนั้นจะต้องกลับมสู่ซากร้างอย่างแน่นอนในวันพิพากษา

กลุ่มที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวถึงความตายเกิดจากความรัก และการกระทำของความรัก

แนวคิดเกี่ยวกับความตายเช่นนี้ ปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 11 บท ดังนี้

1. The Apparition กล่าวว่า กวีต้องตายเพราะหญิงคนรักทรยศต่อความรักของเขาทั้งสอง

2. The Damp กล่าวว่าการที่หญิงคนรักไม่รักตอบกวีทำให้กวีชอกช้ำใจถึงตายได้

3. The Legacie กล่าวว่า การกระทำที่โหดร้ายของหญิงที่กวีรัก ทำให้กวีต้องตาย หญิงผู้นั้นฆ่าเขาได้ แม้เขาจะรักดีต่อเธออย่างยิ่งถึงขนาดว่าเมื่อสติปัญญาที่ให้กับเธอ เขายังต้องตายด้วยความเสียใจ

4. Love Exchange กล่าวว่า สาเหตุการตายของกวีมาจากความชอกช้ำเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส อันเกิดจากความผิดหวังในรัก

5. A Nocturnal upon S. Lucies Day กล่าวว่า การตายของหญิงคนรักทำให้กวีต้องได้รับความทุกข์ทรมานอย่างรุนแรงเปรียบได้กับได้สูญเสียความมีชีวิตแล้ว

6. The Paradox กล่าวว่า คนที่มีความรักเปรียบได้กับคนที่ตายไปแล้ว

7. The Prohibition กล่าวว่า ความรู้สึกที่รุนแรงทั้งในด้านรัก หรือเกลียดเป็นอันตรายต่อชีวิตของคนรักของหญิงผู้นั้น

8. Song (Sweetest love, I do not goe) กล่าวว่า การคร่ำครวญ
อาลัยรักมากเกินไปของหญิงคนรักที่แสร้งในวาระการจากกันเป็นการแสดงกลางร้ายต่อชีวิตของ
กวีผู้ที่จะต้องจากไป และอาจทำให้เกิดอันตรายขึ้นแก่เขาได้

9. Twicknam Garden กล่าวว่า ความผิดหวังที่กวีได้รับจากความรักก่อให้เกิด
ความทุกข์ทรมานคลุกคลายทั้งเป็น

10. A Valediction : Of Weeping กล่าวว่า การร่ำไห้ของหญิงคนรักอาจ
ทำให้กวีตายได้ เพราะน้ำตาของเธอเป็นประคองกระแสน้ำอันจะทำลายโลกได้

11. Witchcraft by a Picture กล่าวว่า การร่ำไห้ของหญิงคนรักเป็น
อันตรายต่อชีวิตของกวี รวากับเธอต้องการฆ่าเขาให้ตายโดยใช้เวทย์มนต์

กลุ่มที่ 3 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่าความตายเป็นสิ่งน่าสะพรึงกลัวสำหรับผู้มีบาป

แนวคิดเกี่ยวกับความตายเหล่านี้ ปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 7 บท ดังนี้

1. Farewell to Love กล่าวว่า วาระใกล้ตายของผู้ไม่มีศรัทธาเป็นสรณะ
จะสับสนวุ่นวาย และเป็นการตายไปอย่างคนเขลา

* 2. A Hymne to God the Father กล่าวว่า ความหวาดกลัวความตายเกิดจาก
ความหวาดกลัวว่าวิญญาณของตนจะ ไม่ได้รับพระเมตตาจากพระเจ้า เนื่องจากตระหนักในบาป
ที่ตนมีอยู่

3. Holy Sonnet บทที่ 1 กล่าวว่า คนที่ยังมีบาปอยู่ในวาระที่ตนใกล้ตาย
เขาผู้นั้นจะเกิดความหวาดกลัวอย่างรุนแรงว่า เมื่อเขาตาย จิตวิญญาณของเขาจะ ไม่ได้รับ
พระเมตตาจากพระเจ้า

4. Holy Sonnet บทที่ 4 กล่าวว่า การที่มนุษย์ยังมีบาปอยู่ทำให้มนุษย์ไม่
พร้อมที่จะตาย เพราะการตายคือการที่มนุษย์ผู้นั้นจะต้องได้รับโทษจากพระเจ้านั่นเอง

5. Holy Sonnet บทที่ 5 กล่าวว่า หากคนตายในขณะที่เขายังมีบาปติดตัว
อยู่ ไม่แค่ร่างกายเท่านั้นที่จะต้องตายและเน่าเปื่อยไป แม้แต่วิญญาณของมนุษย์นั้นก็ต้องตาย
ด้วย การตายของวิญญาณก็คือการที่วิญญาณต้องพบกับความมืดมิดจากบาป จนไม่อาจพบพระเจ้า
ได้

6. Holy Sonnet บทที่ 6 กล่าวว่า พระเจ้าจะทิ้งทีไรวิญญาณของผู้ที่ยังมี
บาปคิดชั่วอย่างแน่นอน

7. Holy Sonnet บทที่ 7 กล่าวว่า พระเจ้าจะไม่ทรงเมตตาผู้ที่มียา
วิญญาณของเขาจะไม่ได้เข้าถึงพระองค์

กลุ่มที่ 4 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่เปรียบเทียบการตายกับการจาก

แนวคิดเกี่ยวกับความตายเช่นนี้ ปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 5 บท ดังนี้

1. The Expiration กล่าวว่า การจากทำให้กวีและหญิงคนรักต้องตาย แต่
ทั้งสองก็ควรสามารถยอมรับการจากและการตายได้อย่างสงบ

2. The Legacie กล่าวว่า ทุกครั้งที่กวีต้องจากหญิงคนรัก เขารู้สึกเหมือนกับ
ต้องตาย

3. A Nocturnal upon S. Lucies Day กล่าวว่า เมื่อเขาต้องจากหญิง
คนรัก เขารู้สึกเหมือนวิญญาณออกจากร่างไป แต่เมื่อหญิงคนรักตายจากไปจริง ๆ ความทุกข์
โศกอันเกิดจากคนรักตายนั้นรุนแรงกว่าเมื่อต้องจากกันเมื่อมีชีวิตร่วมกันมานาน

4. Song (Sweetest love, I do not goe) กล่าวเปรียบเทียบการตาย
กับการจาก คือกล่าวว่า การจากคือการตายหลอก ๆ ขอให้หญิงคนรักจงเขาทำใจให้คุ้นเคย
กับการตายของเขาไว้

5. A Valediction : Of My Name in the Window กล่าวว่า ทุกครั้งที่
กวีต้องจากหญิงคนรัก เขาต้องตาย ฉะนั้นการตายของกวีจึงเกิดขึ้นบ่อยครั้งเท่าที่เขาจากเธอ

กลุ่มที่ 5 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายเป็นสิ่งเที่ยงแท้ที่มนุษย์จะต้องได้รับ

แนวคิดเกี่ยวกับความตายเช่นนี้ปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 4 บท ดังนี้

1. The Anniversarie กล่าวว่า ความตายเป็นสัจธรรมของชีวิตที่มนุษย์จะ
ต้องประสบ

2. Holy Sonnet บทที่ 5 กล่าวว่า ความตายเป็นสิ่งเที่ยงแท้ที่ทุกคนจะต้อง
ประสบ

3. Holy Sonnet บทที่ 6 กล่าวว่า ความตายคือสิ่งที่มนุษย์ต้องประสบในตอนท้ายของชีวิตของคน

— 4. Song (Sweetest love, I do not goe) กล่าวว่า ความตายคือข้อเท็จจริงของชีวิตที่มนุษย์ทุกคนจะต้องได้พบ

กลุ่มที่ 6 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่าการตายของพระเยซู เป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อมนุษยโลก

แนวคิดเช่นนี้ปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 3 บท ดังนี้

1. Holy Sonnet บทที่ 11 กล่าวว่า การฆ่าพระเยซูที่สวนเกทเซมาเน่ได้กระทำไปแล้ว เป็นบาปอย่างยิ่ง แต่ก็ยังน้อยกว่าที่ผู้คนในปัจจุบันกระทำสิ่งชั่วร้าย อันเปรียบได้กับฆ่าพระเยซูให้ตายทุกครั้งที่ทำบาป ทั้งๆที่พระเยซูทรงยอมตายเพื่อมนุษย์

2. Holy Sonnet บทที่ 12 กล่าวว่า พระเยซูทรงยอมตายเพื่อช่วยเหลือนมนุษย์

3. Resurrection, Imperfect กล่าวว่า เมื่อพระเยซูถูกประหารแล้ว พระองค์กลับฟื้นคืนชีพขึ้นมาอีก

กลุ่มที่ 7 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายเป็นการสูญเสียของโลก

แนวคิดเช่นนี้ปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 2 บท ดังนี้

1. A Fever กล่าวว่า หากหญิงคนรักตายจากไป โลกจะต้องสูญเสียเธอ ผู้เปรียบเป็นวิญญาณของโลกไป ทำให้โลกกลายเป็นเพียงซากที่ไร้ค่า

2. The Will กล่าวว่า การตายของกวีเองจะเป็นการสูญเสียอย่างยิ่งใหญ่ของโลก เมื่อกวีตายจากไป เท่ากับความรักได้ตายจากโลกไปด้วย

กลุ่มที่ 8 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่นอกเหนือจาก 7 กลุ่มที่กล่าวแล้ว

แนวคิดเกี่ยวกับความตายกลุ่มนี้ แต่ละแนวคิดปรากฏในบทกวีนิพนธ์แนวคิดละ 1 บท จำนวน 6 บท ดังนี้

1. The Curse กล่าวว่ การตายอย่างไ้ผู้สรรเสริญเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง
2. Farewell to Love กล่าวว่ การมีเพศสัมพันธ์ทำให้คนผู้นั้นตายเร็วขึ้น
3. The Flea กล่าวว่ การฆ่าคนตาย ไม่ว่าจะเป็นการฆ่าผู้อื่น หรือฆ่าตนเอง เป็นบาปอย่างยิ่ง
4. The Good - Morrow กล่าวว่ สิ่งใดมีส่วนประกอบของธาตุในร่าง หรือองค์ประกอบไม่ดี ต้องตายหรือสูญสลายไป
5. Valediction : Forbidding Mourning กล่าวว่ ความตายของผู้ที่ประกอบกรรมดีมาแล้ว จะเป็นความตายที่สงบมาก
6. Womans Constancy กล่าวว่ การตายทำให้ความสัมพันธ์ของคนรักกันสิ้นสุดลง

หากจะแบ่งบทวิภวณ์ทั้ง 39 บท ออกเป็นกลุ่มตามความถี่ของการกล่าวถึง จุฬประสงศ์ในการกล่าวถึงความตายในบทวิภวณ์ทั้ง 39 บท จะได้เป็น 7 กลุ่ม ดังนี้

1. จุฬประสงศ์ที่จะเตือนคริสตศาสนิกชนให้ระลึกถึงพระเจ้า จำนวน 10 บท
2. จุฬประสงศ์ที่จะกล่าวถึงความเจ็บปวดที่ได้รับจากความรัก จำนวน 8 บท
3. จุฬประสงศ์ที่จะกล่าวลาคนรัก ในวาระที่จะต้องจากกัน จำนวน 6 บท
4. จุฬประสงศ์ที่จะกล่าวถึงความตายเพื่อเล่นสำนวน จำนวน 6 บท
5. จุฬประสงศ์ที่จะกล่าวถึงความรักอันเป็นอมตะ จำนวน 5 บท
6. จุฬประสงศ์ที่จะพยายามมองความตายไปในแง่ไม่น่าหวาดกลัว จำนวน 4 บท
7. จุฬประสงศ์ที่จะเสียดสีผู้คนกลุ่มต่าง ๆ และแสดงความรู้สึกที่มีต่อสภาพของตนเอง จำนวน 2 บท

กลุ่มที่ 1 จุฬประสงศ์ที่จะเตือนคริสตศาสนิกชนให้ระลึกถึงพระเจ้า จำนวน 10 บท ดังนี้

1. Farewell to Love กล่าวถึงความเขลาในวาระการตายของผู้ไม่ยำเกรงพระเจ้า เพื่อให้คนตระหนักว่า จิตวิญญาณของผู้ไม่ยำเกรงพระเจ้าเป็นสรณะ จะไม่พบกับความสงบเมื่อตาย

2. Holy Sonnet บทที่ 1 กล่าวถึงความตายที่กำลังจะมาถึงตัวตัวเอง เพื่อ
ย้าถึงพระอำนาจของพระเจ้า และพระเมตตาของพระองค์ที่มีต่อมนุษย์

3. Holy Sonnet บทที่ 4 กล่าวถึงภาวะโกลีตายของตัวเอง เพื่อชี้ให้เห็น
ว่าผู้ที่ยังมีชีพอยู่จะหวาดกลัวความตาย เพราะการตายถือการกลับไปสู่พระเจ้า

4. Holy Sonnet บทที่ 5 กล่าวถึงบาปว่า จะทำให้ตัวตนทั้งภาคร่างและ
ภาควิญญาณต้องตาย เพื่อชี้ให้เห็นว่า ความตายเป็นสิ่งเที่ยงแท้ และชี้ให้เห็นพระเมตตาของ
พระเจ้าที่ทรงมีต่อมนุษย์ ให้คนตระหนักในพระประสงค์ของพระเจ้า เพื่อความสุขของจิตวิญญาณ
ของตนเมื่อตาย

5. Holy Sonnet บทที่ 6 กล่าวถึงวาระโกลีตายของตัวเอง เพื่อชี้ให้เห็น
ว่า หากมนุษย์ยังมีชีพอยู่เมื่อตาย พระเจ้าจะต้องทรมานมนุษย์ผู้ไม่แท้ การชำระบาปจึงเป็นสิ่ง
ที่พึงกระทำในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ เพื่อว่าเมื่อตาย วิญญาณของตนจะได้รับอิสรภาพและปราศจากบาป และ
เป็นที่หอมรับของพระเจ้า

6. Holy Sonnet บทที่ 7 กล่าวถึงเหตุการณ์ในวันพิพากษา เพื่อชี้ให้เห็นว่า
มนุษย์จะได้รับการพิพากษาครั้งสุดท้ายจากพระเจ้าในระดับนิรันดร์ แต่มนุษย์ไม่ควรรอคอยเวลาที่
ได้พระเมตตาจากพระเจ้าในวันนั้น เพราะจะเป็นการสายเกินไป มนุษย์ควรทำตามพระ
ประสงค์ของพระเจ้าในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่

7. Holy Sonnet บทที่ 11 กล่าวถึงการตายของพระเยซู เพื่อให้ผู้คนตระหนัก
ถึงพระเมตตาของพระเยซูที่ยอมลำบากพระองค์เพื่อคนทั้งหลาย เพื่อให้คนเหล่านั้นงดเว้นจาก
บาป

8. Holy Sonnet บทที่ 12 กล่าวถึงการตายของพระเยซู เพื่อให้ผู้คนยึดมั่น
ในศรัทธาที่มีต่อพระเยซู และปฏิบัติตนให้สมกับที่ได้รับความสะดวกจากพระองค์

9. A Hymne to God the Father กล่าวถึงความหวาดกลัวความตายของภรรยา
เป็นบาปอย่างยิ่ง เพื่อชี้ให้เห็นพระเมตตาของพระเจ้าและพระบุตร

10. Resurrection, Imperfect กล่าวถึงการฟื้นคืนชีพของพระเยซู เพื่อกล่าว
สรรเสริญพระอำนาจของพระเจ้าและพระเมตตาของพระบุตร

กลุ่มที่ 2 จุดประสงค์ที่จะกล่าวถึงความเจ็บปวดที่ได้รับจากความรัก จำนวน 8 บท
ดังนี้

1. *The Apparition* กล่าวถึงสิ่งวิปริตของภวีจะทำ เมื่อตายไป เพื่อแสดงให้เห็นความเจ็บแค้นของภวีอันเกิดจากการที่หญิงคนรักทรยศต่อความรัก กับแสดงภาวะปรารถนาที่จะเห็นเธอได้รับความพรหมานจากความรักยิ่งกว่าที่เธอได้รับจากการกระทำของเธอ

2. *Farewell to Love* กล่าวว่า ความรักทำให้คนที่รักต้องตายเร็ว เพื่อกล่าวกลบเกลื่อนความทุกข์และความผิดหวังที่ภวีได้รับจากความรัก โดยแสร้งกล่าวว่า เขาเองเป็นผู้ไม่ต้องการความรักนั้น

3. *The Funerall* กล่าวถึงการฝังซากศพของภวีหลังจากที่เขาตาย เพื่อกล่าวถึงการแก้แค้นที่ภวีจะทำต่อหญิงคนรัก ผู้ซึ่งภวีระแวงว่า อาจไม่รักเขาจริง การแก้แค้นนี้จะทำโดยการฝังเส้นผมของเธอลงไปกับร่างของเขา

4. *The Legacie* กล่าวถึงความตายของตัวเอง เพื่อต่อว่าความไม่จริงใจของหญิงคนรัก ซึ่งสวนทางกับความจริงใจที่เขามิเค่อ เธอจนถึงขั้นยอมตายเมื่อเธอได้

5. *Love Exchange* กล่าวถึงการตายของตัวเอง เมื่อกล่าวว่า ความทุกข์ทรมานอันเกิดจากความผิดหวังในความรักทำให้ร่างกายและจิตใจของภวีอยู่ในสภาพมอดช้ำซึมเย็น จนไม่สามารถทนความเป็นตัวตนมนุษย์อยู่ได้

6. *A Nocturnal upon S. Lucies Day* กล่าวถึงการตายของหญิงคนรัก เพื่อคร่ำครวญถึงการสูญเสียหญิงคนรักของตนไป

7. *The Paradox* กล่าวถึงความตาย เพื่อกล่าวว่า ความรักนำมาซึ่งความผิดหวังและความผิดหวังที่ได้รับจากความรักนั้นรุนแรง ทรมานมากพอที่จะทำให้คนตายได้

8. *Twicknam Carden* กล่าวถึงอาการตายทั้งเป็นของภวี เพื่อกล่าวว่า ความทรมานที่ภวีได้รับจากการถูกคนรักทอดทิ้งนั้น เป็นความเจ็บปวดรุนแรงราวกับต้องตายทั้งเป็น แต่อย่างไรก็ตาม เขาก็ยอมรับความเจ็บปวด และยังคงรักคือตัวเธอไม่เปลี่ยนแปลง

กลุ่มที่ 3 จุดประสงค์ที่จะกล่าวลาหญิงคนรัก ในวาระที่จะต้องจากกัน จำนวน 6 บท ดังนี้

1. The Expiration กล่าวว่่า คนควรยอมรับการตายและการจากอย่างสงบ เพื่อให้หญิงสาวที่เป็นคนรักของเขาหยุดคิดถึงอาลัยอาวรณ์ความสุขที่มิต้องกันสักชั่วครู่หนึ่ง
- ✕ 2. Song (Sweetest Love, I do not goe) กล่าวถึงการตายของกวี ว่า อาจเกิดจากการรำไห้ของหญิงคนรัก เพื่อให้หญิงคนรักเลิกคร่ำครวญ เลิกห้ามปราม และเลิกวิตกกังวลในการจากไปของกวี และยอมให้เขาจากเธอไปเดโดยดี
- ✓ 3. A Valediction : Forbidding Mourning กล่าวว่่า บุคคลที่น่าเคารพ จะยอมรับการตายและการจากอย่างสงบเพื่อให้หญิงคนรักยอมรับความจำเป็นในการจากกัน ระหว่างกวีและตัวเธอ เขาต้องการให้เธอมีอารมณ์สงบ ไม่เหวอะหวะคร่ำครวญเมื่อต้องจากกัน
4. A Valediction : Of My Name in the Window กล่าวถึง การกลับมาของวิญญาณสู่ซากร่างในวันพิพากษา เพื่อให้หญิงคนรักที่เขาลำอึ้งจะธจากไป เพื่อเฝ้าคอยและซื่อสัตย์ต่อกวี ในระหว่างที่กวีจากเธอไป และให้ความมั่นใจแก่เธอว่า เขาจะต้องกลับมาหาเธอ ดุจเดียวกับที่วิญญาณจะต้องกลับคืนสู่ซากร่างในวันพิพากษา
5. A Valediction Of Weeping กล่าวว่่า การร้องไห้ของหญิงคนรักเป็นการทำให้เกิดเรื่องร้ายแก่ชีวิตกวี เพื่อกล่าวห้ามหญิงคนรักให้หยุดคร่ำครวญ อาลัยรักในตัวกวี ผู้มีความจำเป็นต้องจากเธอไป เพื่อให้เธอยอมให้เขาจากไปอย่างสงบ
6. Witchcraft by a Picture กล่าวว่่า การร้องไห้ของหญิงคนรักเป็นเหมือนเจตนาฆ่าเขาให้ตาย เพื่อให้หญิงคนรักหยุดร้องไห้ แสดงความโศกเศร้าในการจากไปของกวี และยอมให้เขาจากเธอไปด้วยอาการสงบ

กลุ่มที่ 4 จุดประสงค์ที่จะกล่าวถึงความตายเพื่อเล่นสำนวน จำนวน 6 บท ดังนี้

1. The Curse กล่าวสาปแช่งผู้ที่เขาโกรธแค้นให้ตาย เพื่อนำไปสู่การสาปแช่งหญิงในคอนท้ายว่าผู้หญิงเป็นเพศที่ถูกธรรมชาติสาปแช่งมาเกินกว่าที่คิณย์จะสามารถแช่งได้แล้ว

2. The Damp กล่าวถึงความตายของกวีอันเกิดจากหญิงคนรักฆ่า โดยการนำเอาเรื่องของการตาย และการฆ่า ไปสู่การเล่นสำนวนพยายามชักชวนให้หญิงคนรักยินยอมให้กวีล่วงเกิน มีสัมพันธ์ทางกายกับเธอได้

3. A Fcavern กล่าวถึงความหวาดกลัวว่าหญิงคนรักจะตายจากในตอนสั้น เพื่อจะสรุปว่า กวีมีความต้องการในตัวเธออย่างจริงจัง และต้องการครอบครองร่างกายเธอ เช่นกับที่ทำการใช้เข้าครอบครองอยู่ในขณะนั้น

✱ 4. The Flea กล่าวถึงการตายของตัวหมัก เพื่อหว่านล้อมให้หญิงคนรักตระหนักว่า การตายของของตัวหมักที่ถูก สมองมีความสำคัญยิ่ง แท้จริงมิได้มีกวี เมฆมาโยโคต่อชีวิตเธอ เช่นกับที่เกียรติยศที่เธออ้างไม่มีผลใด ๆ ต่อชีวิตเลย เธอจึงควรยินยอมมีความสัมพันธ์ทางกายกับเขา โดยไม่ต้องคำนึงถึงเกียรติยศ

5. The Prohibition กล่าวถึงการตายของตัวกวีเองในลักษณะการเล่นสำนวนล้อเลียนหญิงคนรัก

6. Womans Constancy กล่าวถึงความตาย เพื่อที่จะคำพิเคราะห์ความไม่แน่นอนของหญิงในคอนตันบพ แต่ตอนท้าย กวีก็กลับกล่าวว่า เขาเองอาจคิดว่าความตายและการนอนหลับทำให้ความรักยุติลง เช่นกัน บทกวีนี้พรรณานี้จึงน่าจะต้องการกล่าวถึงความมั่นคงในรักของทั้งหญิงและชาย

กลุ่มที่ 5 จุดประสงค์ที่จะกล่าวถึงความรักอันเป็นอมตะ จำนวน 5 บท ดังนี้

1. The Anniversarie กล่าวถึงภาวะหลังความตายของตัวกวีเองและหญิงคนรัก โดยมีจุดประสงค์ที่จะแสดงถึงความเชื่อในความเป็นสุขและเป็นอมตะของชีวิตหลังความตาย

2. The Canonization กล่าวถึงการตายของตัวกวีเอง และหญิงคนรัก เพื่อบอกว่า เมื่อเขาทั้งสองตายไปแล้ว เขาจะได้รับการยกย่องเป็นแบบอย่างแก่คนรุ่นหลัง และยังจะได้คอยช่วยเหลือคู่อีกคู่อื่น ๆ ด้วย

3. The Computation กล่าวถึงการตายของกวีเอง เพื่อที่จะกล่าวว่า ความตายมิได้ทำให้ความรักที่เขามีต่อเธอเปลี่ยนแปลงไป เขาจะรักเธอไปชั่ววันรันคร

4. The Good - Morrow กล่าวถึงการตายว่า เกิดจากความไม่กลมกลืนกันของ
องค์ประกอบของร่างกาย เพื่อจะแสดงให้เห็นถึงความรักอันแน่นแฟ้นและสมบูรณ์ยิ่งของกวีและ
หญิงคนรัก

5. The Relique กล่าวถึงสิ่งที่เหลือ ของร่างของกวีและหญิงคนรัก หลังจากที่เขาสอง
ทั้งสองได้ตายไปแล้ว เพื่อแสดงให้เห็นถึงความรักอันมั่นคงของเขาทั้งสอง

กลุ่มที่ 6 จุดประสงค์ที่จะพยายามมองความตายไปในแง่ไม่น่าหวาดกลัว จำนวน
4 บท ดังนี้

1. The Dissolution กล่าวถึงการตายของหญิงคนรัก เพื่อที่จะยกเหตุผล
ต่าง ๆ มาปลอบใจตัวกวีเองมิให้เศร้าโศกในการตายของเธอมากนัก พร้อมกับตั้งความหวังว่า
เขาจะได้พบเธออีกเมื่อเขาตายตามไป

2. Holy Sonnet บทที่ 10 เป็นบทเจรจาก่กวีกล่าวแก่ความตาย กวีปฏิเสธ
ความยิ่งใหญ่และความน่าหวาดกลัวของความตาย กวีกล่าวถึงชีวิตอมตะหลังความตาย เพื่อให้
กวีไม่หวาดเกรงความตาย

3. Holy Sonnet บทที่ 17 กล่าวถึงการตายของภรรยาของกวีเอง เพื่อที่จะ
หาเหตุผลมาสนับสนุนความคิดว่า การตายของภรรยาเป็นสิ่งที่ดี ทั้งแก่ตัวเธอและตัวเขาเอง
เพราะการตายของเธอทำให้เธอได้เข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า และทำให้เขาสามารถอุทิศตัว
ให้พระองค์ได้มากยิ่งขึ้นด้วย

4. A Hyrne to God My God, in My Sicknesse กล่าวว่าเขากำลังเผชิญ
กับความตายอยู่ แต่ความตายเป็นการนำไปสู่การฟื้นคืนชีวิต และชีวิตอันเป็นอมตะหลังความตาย
เพื่อให้ตัวกวีเองไม่หวาดท้อกับความตาย และทำให้ให้มีความสุขได้ในวาระนั้น

กลุ่มที่ 7 จุดประสงค์ที่จะเสียดสีผู้คนกลุ่มต่าง ๆ และแสดงความรู้สึกที่กวีมีต่อสภาพ
ของคน จำนวน 2 บท ดังนี้

1. The Relique กล่าวถึงส่วนของร่างกายของกวีและหญิงคนรักที่จะปรากฏขึ้นหลังจากที่เขาทั้งสองตายไปแล้ว เพื่อจะเสียดสีผู้หญิง และแสดงความรู้สึกด้านศาสนาของกวีออกมา

2. The Will กล่าวถึงการจัดทำพินัยกรรมก่อนการตายของกวีเอง เพื่อที่จะได้มีโอกาสเสียดสีผู้อื่นที่อยู่รอบๆตัวกวีเอง และเพื่อระบายความคับแค้นที่กวีมีอยู่ออกมา

หมายเหตุ เนื่องจากบทกวีนิพนธ์บางบทมีแนวคิดเกี่ยวกับความตายมากกว่า 1 แนวคิด และบทกวีนิพนธ์บางบทมีจุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตายมากกว่า 1 จุดประสงค์ จำนวนบทกวีนิพนธ์ที่รวมกัน ทั้งในการแบ่งหมวดหมู่ตามแนวคิดเกี่ยวกับความตาย และในการแบ่งหมวดหมู่ตามจุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตาย จะได้มากกว่า 39 บท ทั้ง 2 หมวดหมู่

จากการพิจารณาแนวคิดเกี่ยวกับความตายที่ปรากฏในบทกวีนิพนธ์ทั้ง 39 บท เห็นว่า คัมภีร์แสดงแนวคิดเกี่ยวกับความตายไว้อย่างต่าง ๆ กัน คัมภีร์กล่าวถึงความตายของตัวเอง ความตายของหญิงคนรัก ความตายของเขากับหญิงคนรัก และ ความตายของพระเยซู คัมภีร์แสดงความคิดเห็นที่คลั่งเกี่ยวกับความตาย แกร่งจะเนาเปื่อย วิญญาณมนุษย์จะยังงอยู่ ในบทกวีนิพนธ์บางบท ความรักและการกระทำของคนรักอาจทำให้เขาถึงตาย ในบางบท เขากล่าวว่า ความตายจะทำให้ความสัมพันธ์ของคนรักสิ้นสุดลง บางครั้ง เขาแสดงความหวาดกลัวต่อความตาย แต่ในบางครั้ง เขากลับเห็นว่า คนควรยอมรับความตาย โดยคุณดี และ ความตายเป็นสิ่งเที่ยงแท้ที่ใครไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ คัมภีร์กล่าวอ้างถึงสาเหตุแห่งความตายว่า อาจเกิดจากความไม่สมดุลของธาตุในร่างกาย ทั้งการมีเพศสัมพันธ์ก็ทำให้ชีวิตสั้นลงได้ คัมภีร์ถือว่า การฆ่าเป็นบาป เพราะเป็นการทำลายชีวิต เขากล่าวเปรียบเทียบการตายกับการจาก และกล่าวว่า การตายของผู้ประกอบกรรมดีมาแล้วในชีวิตเป็นการตายจากไปอย่างสงบ ทั้งกล่าวว่า การตายอย่างไรผู้สรรเสริญเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง

ฉันใช้แนวคิดเกี่ยวกับความตาย แนวคิดที่ 1 (คือแนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวถึงความเชื่อว่า มนุษย์มิได้สิ้นสุดลงที่ความตาย การตายคือการแยกจากกันชั่วคราวของเลือดเนื้อและวิญญาณเท่านั้น) ในบทกวี 21 บท แนวคิดเกี่ยวกับความตายนี้ปรากฏอยู่ทั้งใน Love Songs and Sonnets และ Holy Sonnets โดยเฉพาะบทกวีนิพนธ์ A Hymne to God My God, in My Sicknesse ซึ่งมีหลักฐานยืนยันว่า เป็นบทกวีที่ฉันแต่งขึ้นในขณะที่เขาคาดว่าเขา กำลังจะตายนั้น แสดงความเชื่อในเรื่องการฟื้นคืนชีวิตไว้อย่างชัดเจนมาก และหากจะพิจารณาจากการกล่าวถึงการฟื้นคืนชีวิตและชีวิตอันเป็นอมตะหลังความตายตามการแบ่งกลุ่มจุดประสงค์ในการกล่าวถึงความตายจะเห็นว่า มีการกล่าวถึงชีวิตอันเป็นอมตะหลังความตายในกลุ่มจุดประสงค์ที่เตือนให้คริสตศาสนิกชนระลึกถึงพระเจ้า 7 บท ในจำนวน 10 บท ปรากฏในกลุ่มจุดประสงค์ที่จะกล่าวถึงความรักอันเป็นอมตะทั้ง 5 บท ของบทกวีกลุ่มนี้ ปรากฏในกลุ่มจุดประสงค์ที่จะพยายามมองความตายไปในแง่ไม่ว่าหวาดกลัวทั้ง 4 บท ของบทกวีกลุ่มนี้ และไม่ปรากฏการกล่าวถึงชีวิตอมตะหลังความตายนี้เลยในกลุ่มจุดประสงค์ที่จะกล่าวถึงความตายเพื่อเล่นสำนวน

ผู้วิจัยจึงใคร่ขอตั้งข้อสังเกตว่า การกล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับความตายที่แสดงความเชื่อว่า มนุษย์มิได้สิ้นสุดลงที่ความตายนี้ นอกจากจะเป็นแนวคิดที่กวีผู้นี้กล่าวถึงบ่อยครั้งกว่าแนวคิดเกี่ยวกับความตายแนวอื่นๆแล้ว ยังเป็นแนวคิดเกี่ยวกับความตายที่จะปรากฏในบทกวีนิพนธ์ที่มีจุดประสงค์ที่จะกล่าวถึงความตายอย่างจริงจัง มิใช่เป็นการเล่นสำนวน การกล่าวถึงการฟื้นคืนชีวิต และชีวิตหลังความตายในแนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนิพนธ์ น่าจะสามารถแสดงถึงความเชื่อในเรื่องการฟื้นคืนชีวิต และชีวิตหลังความตายที่กวีผู้นี้ยึดถือไว้ได้ ความเชื่อดังกล่าว คงจะเกี่ยวโยงถึงสาเหตุที่ทำให้กวีผู้นี้จัดการเตรียมรูปสลักของตนเองไว้ เพื่อใช้ปิดทับโลงศพ (กล่าวไว้ในบทที่ 2) ทั้งนี้อาจเพื่อความสะดวกของวิญญาณของตัวเองที่จะกลับคืนสู่ร่าง เพื่อการฟื้นคืนชีวิตของเขาในวันพิพากษา หรืออาจเพื่อให้พระเจ้าได้ทรงเห็นว่า ตัวของกวีผู้นี้พร้อมสำหรับพระเจ้า (กล่าวไว้ในการแต่งกายของรูปสลักในบทที่ 2) หรืออาจเพื่อสาเหตุทั้งสองประการ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภัณฑา โชติกะทุกณะ ประวัติศาสตร์ยุโรปยุคใหม่ คริสต์ศตวรรษที่ 15 - 16 มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ กองบริการวิชาการ งานคำراءและสอน 2521, 144 หน้า

น้ำเงิน บุญเยี่ยม ประวัติศาสตร์ยุโรปสมัยกลาง มหาวิทยาลัยรามคำแหง ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์,
191 หน้า

บงกช พึ่งพุทธার্থย์ ความสัมพันธ์ระหว่างประสมการณืเกี่ยวกับความตายกับความวิตกกังวล
เกี่ยวกับความตาย วิทยานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2520, 63 หน้า
อัครสำเนา

เปลโด้ วาระสุดท้ายของโสกราตีส และโดย สุลักษณ์ กิวรักษ์ สมาคมสังคมศาสตร์แห่ง
ประเทศไทย 2514, 109 หน้า

"พระคริสต์ธรรมใหม่" ฉบับ อมตธรรมเพื่อชีวิต ไทยวัฒนาพานิช 2522, 493 หน้า
มาลีหัตถ์ พรหมทัตตเวที วรรณคดีสมัยศตวรรษที่ 17 มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2521,
206 หน้า

สารานุกรมประพันธ์, หลวง ชุมนุมสิ่งศักดิ์สิทธิ์ อักษรเจริญทัศน์ 2496, 382 หน้า

แสงโสม เกษมศรี, ม.ร.ว. ประวัติศาสตร์สากลยุคปัจจุบัน (ก.ศ. 1453 - 1914)
ไทยวัฒนาพานิช 2517, 426 หน้า

เสฐียร พันธงรังษี ศาสนาโบราณ มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย แขนงวิชาการ คณะกรรมการ
บริหารกิจการนิสิต 2521, 155 หน้า

Annal, Charles. "Black humor in Selected Works of Donne, Jonson, Shakespeare and Burton," Dissertation Abstracts International.
37 5840 - A, March, 1977.

Baskin, Ken Alexander. "Shaw and Death," Dissertation Abstracts International. 33 : 798-A - 799-A, August, 1976.

- Bennett, John. Five Metaphysical Poets. Cambridge, Cambridge University Press, 1966. 516 p.
- Bush, Douglas. English Literature in the earlier seventeenth Century. (1600 - 1660) Oxford, Clarendon Press, 1962. 680 p.
- Bush, M.L. Renaissance, Reformation and the Outer World. London, Blandford Press, 1971. 388 p.
- Carey, John. John Donne. Life, Mind and Art. London, Faber and Faber Ltd., 1981. 304 p.
- Cox, R.G. "A Survey of literature from Donne to Marvell," in From Donne to Marvell. p. 51 - 93, London, Cox and Wyman, 1982. 411 p.
- Dante, Alighieri. The Divine Comedy. New York, Doubleday & Company Inc., 1974. 475 p.
- Davie, Donald and Pierre Legeuise. A History of English Literature. London, J.M. Dent and Sons Ltd., 1971. 1488 p.
- Dennis, Allen. "John Donne's Religious Development," Dissertation Abstracts International. 32 : 6373-A, May, 1972.
- Einyrson, Evelyn M. A Study of the Prose Works of John Donne. Oxford, Clarendon Press, 1948. 378 p.
- Fiore, Silvia. "Love, Fame and Death - Three Petrarchan Themes in Donne," Dissertation Abstracts International. 31 : 6546-A, June, 1971.
- Frontain, Jean. "John Donne's Poetic Uses of the Bible," Dissertation Abstracts International. 44 : 3693-A - 3694-A, June, 1984.
- Grierson, Herbert, Sir. The Poems of John Donne. London, Oxford University Press, 1962. 241 p.

- Harrison, D.E.W. and Michael C. Sansom. Worship in the Church of England. London, The Trinity Press, 1982. 181 p.
- Hayward, John. John Donne. Complete Poetry and Selected Prose. London, The Nonesuch Press, 1946. 795 p.
- Hight, Gilbert. The Classical Tradition. New York, Oxford University Press, 1953. 763 p.
- Hughes, James. "The Dialectic of Death in Poe, Dickinson, Emerson and Whitman," Dissertation Abstracts International. 31 : 1280-A, September, 1970.
- Hunt, Clay. Donne's Poetry. London, Yale University Press, 1982. 256 p.
- Keast, William R. Seventeenth-Century English Poetry. New York, Oxford University Press, 1968. 434 p.
- Kermode, Frank. John Donne. London, Longmans, Green & Co. Ltd., 1957. 45 p.
- Shakespeare, Spenser, Donne. New York, The Viking Press, 1971. 481 p.
- Legouis, Emile. A History of English Literature. The Middle-Ages, the Renaissance (650 - 1660) trans. by Helen Irvine. London, J.M. Dent and Sons Ltd., 1971. 1488 p.
- Leishman, J.B. The Monarch of Wit. London, Hutchinson University Library, 1969. 287 p.
- "The New Testament" in The Holy Bible. London, Plantin Clear - Type, 1971. 242 p.
- Plato. Plato . Five Great Dialogues. trans. by Jowett B. New York, Walter J. Black, Inc., 1970. 511 p.
- Richard, S.J. "Saying Goodbye : Essays on Donne's Poetics of Departure," Dissertation Abstracts International. 36 : 1517-A, September, 1975.

- Rohrberger, Mary., Samuel H. Woods Jr. and Bornard F. Dukore.
An Introduction to Literature. New York, Random House,
 1968. 983 p.
- Singleton, Ralph H. and Stanton Millet. An Introduction to
 Literature. New York, The World Publishing Company, 1966.
 1237 p.
- Smith, Logan Pearsall. Donne's Sermons. London, Oxford at
 the Clarendon Press, 1968. 264 p.
- Stevens, Annie Esther. "Dancing with Life and Death . The
 Traditions of the Danse Macabre and the Arts Vivendi in
 Dekker, Donne and Browne," Dissertation Abstracts
 International. 45 : 1124-A, October, 1984.
- Ward, Arthur Douglas. "Death and Eroticism in the Poetry of
 Keats and Tennyson," Dissertation Abstracts International.
 37 : 344-A, July, 1976.
- Welsby, Paul A. A History of the Church of England. London,
 Oxford University Press, 1984. 300 p.
- Wilton, Ann Roberta. "Restore thine Image : Imagery and the
 Art of Saluation in John Donne's Foetry," Dissertation
 Abstracts International. 42 . 4464-A, April, 1982.